BESTSELLER

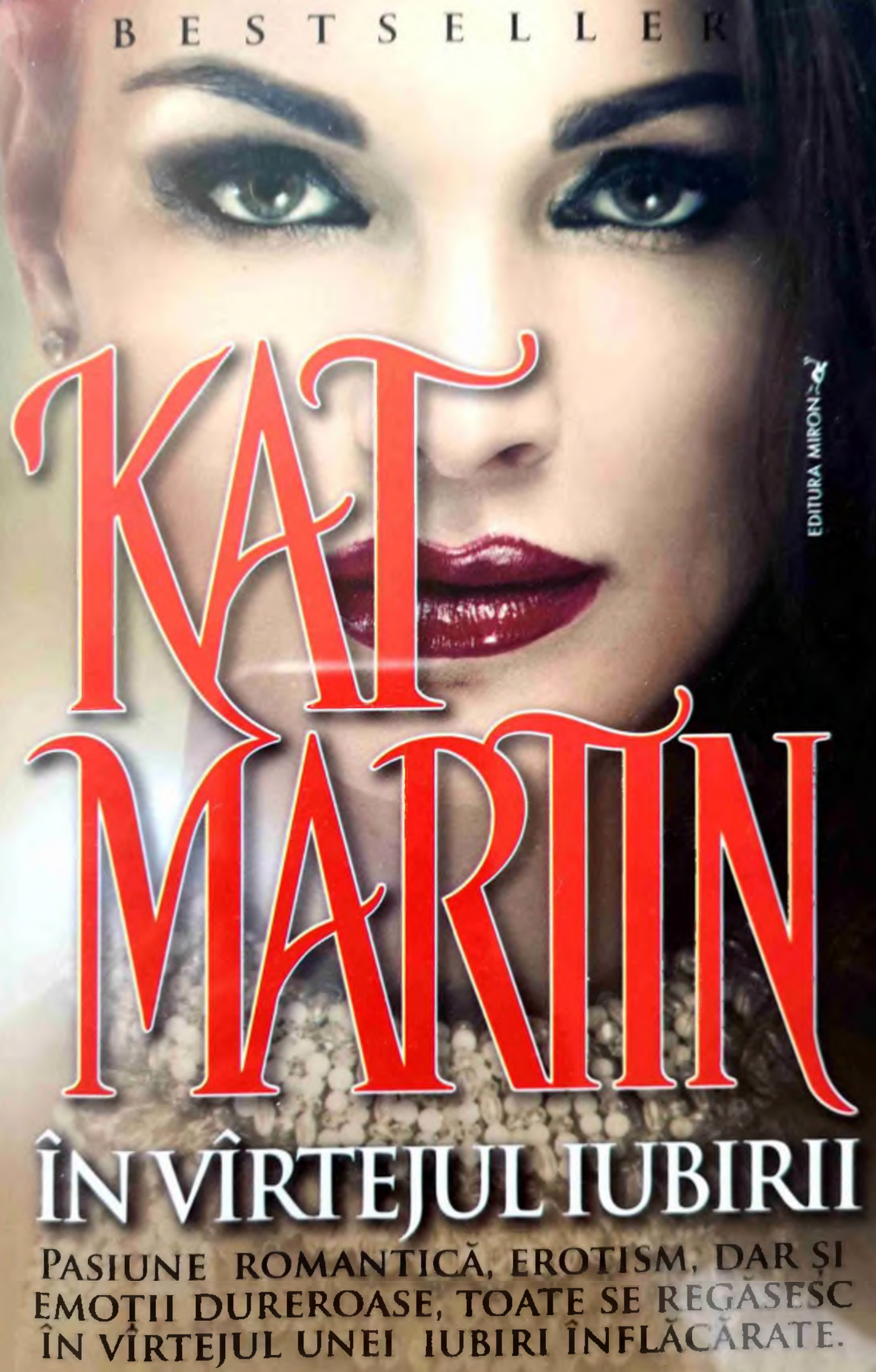

KAT MARTIN

EDITURA MIRON

ÎN VÎRTEJUL IUBIRII

PASIUNE ROMANTICĂ, EROTISM, DAR ȘI EMOȚII DUREROASE, TOATE SE REGĂSESC ÎN VÎRTEJUL UNEI IUBIRI ÎNFLĂCĂRATE.

Dirk Reynolds este un bodyguard încîntător, un bărbat puternic și fascinant, îndrăgostit de mașini puternice și motociclete de firmă. Lumea lui este cu totul răvășită cînd o cunoaște pe Megan, o roșcată frumoasă, mamă singură, care se îndrăgostește de el, dar care se teme să nu tulbure existența copilului ei de trei ani. Așa că rupe această relație.

Cînd fiul ei este răpit, Megan i se adresează singurului bărbat care știe că i-l va aduce pe Charlie acasă.

Pasiune romantică, erotism, dar și emoții dureroase, toate se regăsesc în vîrtejul unei iubiri înflăcărate.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 29,00

ISBN: 978-606-844-152-2

9 786068 844152

KAT MARTIN

ÎN VÎRTEJUL IUBIRII

Editura MIRON

Capitolul unu

- Doamnă Megan, slavă cerului că aţi ajuns acasă! Este... e vorba de Charlie. Nu-l găsesc nicăieri pe micuţul Charlie.

Meg simţi că i se opreşte inima în piept imediat ce intră în casă şi aproape se ciocni cu Rose Wills, menajera ei.

- Poate că s-a trezit şi s-a ascuns. Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Totuşi, pe măsură ce vorbea, o gîtuia îngrijorarea. Meg începu să urce scările şi îşi spuse că nu trebuia să se panicheze.

- Acum o oră l-am aşezat în pat, să doarmă, zise Rose, urcînd grăbită alături de ea. Cînd am trecut pe la el, ca să văd ce mai face, el dispăruse.

- Ştii bine că-i place să se ascundă. O fi găsit o nouă ascunzătoare. Totuşi, teama îi accelera pulsul şi i se strîngea stomacul. Cînd ajunse la etaj, alergă spre dormitorul puştiului de trei ani, însoţită de menajeră.

Charlie nu se afla în pătuţul lui alb, modern.

- Charlie! Mama e acasă. Charlie! Unde eşti, iubirea mea? întrebă Meg alergînd spre dulap, apoi deschise uşa şi răscoli printre jucăriile de pluş şi jocurile care umpleau raftul de jos, dar nici urmă de fiul ei.

Deja inima îi bubuia în piept. Meg se străduí să-şi păstreze calmul. Erau zeci de locuri unde băieţelul se putea ascunde în casa cu două etaje.

- Charlie! Charlie, unde eşti, scumpule?

Se auzi şi vocea piţigăiată a lui Rose:

- Charlie! Ieşi afară acum. Mămica vrea să te vadă.

Au căutat sus, la etaj, dar nu l-au văzut, au coborît, continuînd să caute prin tot parterul.

- Doamne, Rose, unde ar putea să fie? Nu crezi că a ieşit?

- Mereu ţin uşile încuiate şi cu lanţul pus. Nu avea cum să iasă din casă.

Au mers să verifice toate uşile, iar Rose avea dreptate. Era imposibil ca băieţelul să fi ieşit din casă.

Meg alergă din nou la etaj. Intră în camera lui şi pipăi păturica pufoasă, azurie cu bărcuţe, precum şi cearşaful de pe pat, să vadă dacă ele mai păstrau căldura trupului lui Charlie, dar erau reci. Văzu un plic ieşind dintre faldurile păturii, iar pe faţa lui citi numele ei, scris cu cerneală.

- Ce aţi găsit? întrebă Rose, care venise şi ea în urma ei.

- O scrisoare. Mîinile îi tremurau în timp ce deschidea plicul.

- Nu l-am văzut mai devreme, zise Rose. Oh, Doamne, continuă ea, apoi începu să tremure. Era o femeie corpolentă, aproape la fel de înaltă ca Meg, adică avea cam un metru şaptezeci. Ce scrie?

Meg citi biletul şi inima i se strînse, iar ea împietri imediat.

- *"Îl avem pe fiul tău. Te va costa zece miloane, bani*

gheață. Ai trei zile sau...va fi mort. Fără poliție".

Meg începu să se clatine pe picioare. Se sprijini de tăblia patului, de teamă că va leșina. *Sfinte Dumnezeule, copilașul meu*! Se întoarse, iar Rose o îmbrățișă, cu ochii plini de lacrimi. Stăteau așa, strîngîndu-se una pe cealaltă în brațe și plîngeau.

Menajera se desprinse de Meg.

- Trebuie să sunăm la poliție. Ei o să știe ce este de făcut. O să îl aducă înapoi pe Charlie.

- Fără poliție, zise Meg, clătinînd din cap. Dacă îi chemăm, atunci nemernicii o să îl ucidă.

- Și ce veți face, doamnă Meg? zise Rose făcîndu-și cruce.

Meg închise ochii și rosti o scurtă rugăciune, implorînd putere. Tatăl ei era putred de bogat. Își iubea nepotul. Așadar, tatăl ei ar putea să facă rost de cele zece milioane de dolari necesari pentru plata răscumpărării.

Doar că tatăl ei era un tip obsedat de control și credea că banii sînt soluția pentru toate. Dacă răpitorii vor pune mîna pe bani și totuși îl vor ucide pe copilul ei?

Se gîndi la tatăl băiatului, Jonathan Hollander, bărbatul cu care s-a căsătorit ca să-i facă pe plac tatălui ei. Da, era frumos. Fără îndoială că s-a simțit atrasă de înfățișarea lui agreabilă și de zîmbetul lui fermecător. Tatăl ei nu a fost capabil să vadă mai în profunzime, dincolo de educația impresionantă pe care Jonathan o primise la Harvard și dincolo de poziția privilegiată a familiei lui în societate.

Meg își aminti că s-a dovedit a fi un netrebnic mincinos și detestabil.

Nu putea să apeleze la Jonathan.

Chipul altui bărbat îi veni în minte. Deştept. Exagerat de loial. Puternic. Dur. Demn de încredere. Singurul bărbat în care ar putea încredința soarta fiului ei adorat.

- Cunosc eu pe cineva. Dintr-o dată părea foarte hotărîtă. Cunosc un om care poate să-l aducă acasă pe Charlie.

Megan O'Brien parcă pe aleea pietruită şi coborî din SUV-ul ei BMW, alb. Printre copaci răsuna zumzăitul unei drujbe, iar ciocanele loveau ritmat şi continuu şi imediat văzu scheletul din lemn al unei case în construcție.

Garajul era deja terminat şi probabil că adăpostea toate jucăriile lui Dirk, inclusiv un Harley şi un Dodge Viper tunat. Vara păstra şi o barcă ancorată la malul lacului care se întindea dincolo de casă.

Cu toate că văzu o mulțime de bărbați adînciți în activitate, ochii i se opriră asupra lui Dirk. Cu un ciocan în mînă şi o curea de tîmplar bălăbănindu-i-se neglijent la brîu, muncea la bustul gol, deşi aerul de ianuarie era destul de rece.

Mușchii puternici i se reliefau pe spate, dar şi la umeri, în timp ce bătea cu ciocanul un cui, cu ușurința unuia care făcuse asta de foarte multe ori. Pe sub blugii pe care-i purta se încordau mușchii prelungi, viguroşi cu care erau înzestrate picioarele. Lucra la casa lui.

Privirea lui Meg se opri asupra cunoscutului dragon tatuat, care urca pe gît şi i se încolăcea pe tot umărul, apoi se oprea într-o parte. Cerneala colorată era în ton cu mustața tunsă scurt, în formă de potcoavă, care-i dădea un aer sexi şi se oprea exact la linia mandibulei. Tot mustața îl făcea să pară un bărbat dur, nemilos, cum şi era de fapt.

Nici chiar groaza care o acaparase în legătură cu fiul ei

nu putea să anuleze complet amintirile senzațiilor resimțite alături de trupul acestui bărbat. Nimic nu putea domoli dorința care îi pîrjolea și acum anumite zone intime, doar uitîndu-se la el.

Meg l-a cunoscut pe Dirk Reynolds cu cinci luni în urmă, pe vremea cînd ea se pregătea pentru turneul de modă La Belle. Meg, model de top al firmei, lucra pentru un lanț de magazine cu lenjerie scumpă.

Dirk și amicul lui, Ethan Brodie erau detectivi particulari și gărzi de corp ale firmei Brodie Operations Security Services, Inc., compania care fusese angajată să le protejeze pe modele, după ce una dintre ele fusese ucisă.

Dirk a fost garda ei de corp și, cu toate că instinctul o avertizase să nu se implice într-o relație cu el, atracția fatală resimțită de amîndoi a fost imposibil de ignorat.

Odată ce modelele au revenit acasă, Meg a rupt relația cu el. Ea și Dirk nu erau făcuți unul pentru celălalt. Dirk trăia intens și dur. Se deplasa cu motocicleta și conducea o mașină care putea atinge peste trei sute de kilometri pe oră. Dirk Reynolds era un sălbatic rebel, în vreme ce ea era o mamă divorțată cu un fiu de crescut.

Nu-l putea avea pe Dirk Reynolds. Avea o responsabilitate prea mare față de băiețelul ei. Ducînd cu sine o căsnicie ratată, nu putea să rişte încă o dată.

Cu toate acestea, nu l-a putut uita niciodată pe Dirk.

Meg căuta să se întărească pentru ce avea să urmeze și se îndreptă cu pași siguri spre casa pe care Dirk o reconstruia după incendiul care ar fi putut să-l omoare în urmă cu cinci luni. De un lucru era sigură: Dirk Reynolds era un bărbat greu de ucis.

Iar exact acesta era şi motivul pentru care şi-a înfrînt mîndria, şi-a ignorat inima îndurerată şi a venit la el. Avea nevoie de el, avea încredere în el, aşa cum nu avea în nici un alt bărbat. Viaţa fiului ei depindea de modul cum îl va îndupleca pe omul acesta să o ajute. Acelaşi bărbat pe care l-a iubit, dar l-a respins.

După ce parcurse aleea acoperită cu frunze, ajunse pe porţiunea de pajişte care înconjura casa, acum în totală reconstrucţie. L-a sunat şi la birou, ca să întrebe unde putea să-l găsească. Nick Brodie, celălalt detectiv particular al firmei BOSS Inc., i-a comunicat destul de reţinut unde îl poate găsi. Poate l-au înduplecat lacrimile pe care vocea ei le trăda, atunci cînd i-a spus că era ceva foarte important. Adăugase apoi că era o chestiune de viaţă şi de moarte.

Dirk, care era înzestrat cu capacitatea de a percepe o prezenţă nouă, se întoarse, conştient că se apropia cineva, deşi zgomotul drujbei acoperea orice zgomot de paşi.

Cîteva minute rămase nemişcat, cu privirea aţintită spre ea, urmărind-o cum se apropie. La un metru optzeci şi cinci ai lui, cu un trup sculptat şi puternic, şaten, cu părul uşor ondulat, atingîndu-i ceafa, era o figură impresionantă. Ea se străduí să păstreze un ritm constant, deşi remarcă privirea dură şi încordarea de pe chipul lui, în aşteptare.

Dirk apucă o cămaşă bleu şi o îmbrăcă nonşalant, reuşind să-şi acopere doar pe jumătate pieptul impresionant. Nu se sinchisi să-şi încheie nasturii, ci veni să o întîmpine. Se opri chiar în faţa ei.

- Ce faci aici, Meg?

- Vreau să dicut ceva cu tine. Este...este ceva urgent.

- Ai încălcat o proprietate. Ce doreşti?

Ea reuşi să-şi păstreze cumpătul, deşi înţelegea clar cît îl deranjează prezenţa ei acolo. Ştia că aşa va fi. Ştia că îi era indiferentă. Acum şi-ar fi dorit ca el să o strîngă în braţe, ca atunci cînd se temea pentru viaţa ei.

- Vreau...vreau să te angajez.

Pe chipul lui se ivi un zîmbet pieziş, sfidător.

- Pentru ce? Prestaţii de armăsar?

Lui Meg îi venea să plîngă. Ar fi dorit să-i ceară iertare, să-i spună că ea nu l-a uitat niciodată. Că aşa va fi mereu. Ştia că pentru Dirk nu mai contează. Cîndva a contat.

Pentru ea cel mai important în acest moment era să-şi salveze fiul.

Privi cu atenţie ochii lui căprui, duri şi pentru prima dată se întrbă dacă nu cumva s-a înşelat cînd a crezut că el o va ajuta. Doamne, ce o să facă, dacă Dirk o s-o refuze? Simţi un nod în gît şi se luptă cu sine, adunîndu-şi orice fărîmă de curaj.

- E vorba de Charlie. A fost răpit. Mi-au lăsat un bilet, în care au scris că o să-l...că îl vor ucide, dacă mă duc la poliţie.

Instantaneu ceva se petrecu în sufletul lui, iar ochii aceia acuzatori se îmblînziră pe dată. Brusc apăru vechiul Dirk. Îngrijorat pentru ea, hotărît să o protejeze cu orice preţ, chiar şi cu preţul vieţii sale.

- Hai să mergem la birou. Ethan este plecat din oraş cu Val. Îl vom ruga pe Nick să te ajute. Sau pe Luke. Unul din ei te va ajuta să-ţi găseşti băiatul şi ţi-l va aduce înapoi.

Toţi patru erau detectivi pariculari şi erau cei mai buni, dar cei pomeniţi nu erau Dirk Reynolds. Meg dădu din cap vehement, în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

- Trebuie să fii tu. Inima mea știe că doar tu îl poți salva pe Charlie. Tu.

- Iisuse, Meg, zise el, încordat.

- Te rog, Dirk. Te rog, ajută-mă.

- Tu știi ce-mi ceri?

Meg știa. Cîndva, el a iubit-o. A implorat-o să rămînă cu el, să dea o șansă relației lor. Meg l-a refuzat.

- E doar un copil. Știu că poți să-l salvezi. Nu o să te oprești pînă ce nu o să-l salvezi.

- Iisuse, zise el apăsat, apoi își trecu degetele puternice prin părul bogat. Ea își aminti exact cît de mătăsoase erau acele șuvițe, cînd degetele ei îl pieptănau.

- În bilet scrie că vor zece milioane de dolari, zise. O să îl ucidă, dacă nu o să primească banii.

- Cît timp ai la dispoziție? întrebă el, după ce răsuflă prelung.

- Trei zile.

- Zece milioane. O grămadă de bani.

- Tatăl meu poate să facă rost de ei.

El o fixa cu privirea.

- Dar nu poți avea încredere că-ți vor aduce băiatul înapoi. Meg, să fii precaută, fiindcă nu întotdeauna banii sînt totul.

- Vrei să mă ajuți? întrebă ea, ștergîndu-și lacrimile de pe obraji.

- Ai știut că o voi face, atunci cînd ai venit aici, zise el scrutînd-o dur.

- M-am rugat să fie așa. Nu mai eram sigură de nimic.

El privi peste umărul ei, spre SUV-ul alb, parcat pe alee.

- Crezi că poți să conduci?

- Da, sînt în regulă.

- Voi veni în urma ta pînă la voi acasă. Zîmbi ironic şi adăugă: parcă-mi mai amintesc unde este.

Meg se întoarse şi merse spre maşină. *Trei zile.* În trei zile Charlie va fi acasă, viu şi nevătămat. Dirk îşi va continua viaţa, iar ea îşi va vedea de a ei.

Trei zile.

Durerea nu mai conta acum. Doar Charlie conta. Meg nu avea de ales.

Capitolul doi

Dirk opri Viper-ul său de culoare oranj-metalizat în fața casei cu două etaje a lui Megan O'Brien. Acum cinci luni ieșise pe ușa principală, fără să mai privească înapoi.

Meg a însemnat totul pentru el. El nu a însemnat nimic pentru ea.

Acum avea nevoie de el. Avea încredere în el. Dar Dirk nu avea încredere în ea. Cu toate acestea, știa cît de mult își iubește fiul, și o să facă tot ce-i va sta în putere ca să i-l aducă pe băiețel acasă, în deplină siguranță.

După ce Meg a parcat mașina în garaj, el și-a luat din consola centrală prețiosul Browning de nouă milimetri, pe care-l fixă în tocul prins de cureaua blugilor, la spate. Coborî și merse spre intrare. Deja simplul fapt că stătea acolo, îl făcea să simtă o apăsare în piept.

Se deschise ușa.

- Intră, zise Meg și făcu un pas înapoi, apoi se întoarse spre o femeie între două vîrste, solidă, cu părul cernit. Ea este Rose Willis. Este menajera mea și bona lui Charlie. A observat dispariția lui Charlie cu cîteva minute înainte să vin eu de la cumpărături.

El citi teama din privirea femeii, la fel cum Meg căuta în zadar să o mascheze.

- Sînt Dirk Reynolds, doamnă Willis. Cînd l-aţi văzut ultima dată pe Charlie?

- Am fost să văd ce face pe la ora două. Dormea. Am urcat din nou la trei, să-l văd şi el nu mai...Îşi acoperi gura, iar degetele îi tremurau, ca şi vocea, apoi trase aer în piept. Charlie nu mai era în pat.

- Am crezut că poate a...ştii...s-a dat jos din pat şi a plecat prin casă, zise Meg. L-am căutat peste tot, dar...Meg amuţi. Se străduia să se ţină tare. Dirk se străduia să alunge impulsul de a o consola. Nu l-am găsit nicăieri. Uşile erau încuiate, deci ştiam că nu putea să fi ieşit. Am urcat din nou în camera lui şi atunci am găsit...biletul.

- Unde este?

Meg se grăbi să-l aducă. Era la fel de frumoasă ca ultima dată cînd s-au văzut. Era una dintre cele mai frumoase modele de top ale firmei La Belle, o roşcată cu ochi albaştri, de care s-a simţit atras din clipa cînd a văzut-o stînd lîngă cea mai bună prietenă a ei, Valentine Hart, modelul cu care se logodise Ethan şi cu care acesta urma să se căsătorească.

Dirk nu era genul care să pice în nas după femei, dar de Megan s-a îndrăgostit lulea.

Ea reveni cu biletul; îl ţinea de un colţ.

- L-am atins cînd am deschis plicul. După ce am realizat ce este, am fost mai atentă. Mă gîndeam că se pot găsi amprente pe el.

- Este posibil. Putem să sperăm totuşi. Îi făcu semn să pună biletul şi plicul pe masă, apoi citi ce era scris pe hîrtie.

Îl avem pe fiul tău. Te va costa zece milioane, bani gheaţă. Ai trei zile, sau va muri. Fără poliţie.

- Vreau să văd dormitorul lui Charlie.

Meg îl conduse sus. Deşi era un model al companiei La Belle şi cîştiga foarte mulţi bani, casa nu era extravagantă; avea patru dormitoare, mobilate cu piese minimaliste, uşor de întreţinut. Totuşi, amplasarea ei pe Madison Park, o cota undeva la peste un milion de dolari.

Au intrat într-o cameră în care pereţii erau de culoare azurie, iar pe unul dintre ei erau desenate bărcuţe cu pînze. Pătura de pe pat avea un model asemănător. Meg se apropie de pat şi privi păturica, iar ochii i se umplură de lacrimi.

Dirk îşi amintea cum i se lumina faţa ori de cîte ori vorbea despre fiul ei. Băieţelul era lumea ei. Dirk nu avea şi el un loc în ea. Meg l-a refuzat chiar şi atunci cînd Dirk a rugat-o să i-l prezinte pe copil. Amintirea aceasta redeschidea rana veche din inima lui.

Totuşi, era hotărît. Nu mai voia să treacă pe acolo. Nici acum, nici altă dată.

Ignoră jocul luminii prin părul ei roşcat şi lung, concentrîndu-se asupra camerei. Pe şifonier erau fotografii cu puştiul. Dirk alese una, relativ recentă, în care erau mama şi fiul. Copilul avea părul în aceeaşi nuanţă roşcată şi ochi albaştri, ca mama lui, precum şi acelaşi surîs larg, exuberant. Meg nu mai zîmbea.

- Măcar acum ştiu şi eu cum arată, zise Dirk.

Ea ridică privirea. Ştia la ce se referă. În ochii lui Meg el nu era nici măcar suficient de bun ca să stea în aceeaşi cameră cu fiul ei.

- M-am temut că, dacă te va cunoaşte, se va ataşa de tine. Nu voiam să sufere.

- Exact. Ridică fotografia înrămată. Am nevoie de ea pentru identificare.

- Desigur, ia-o.

El scoase fotografia din ramă și o puse în buzunarul de la piept. Își dorea ca nu cumva chipul băiatului să-l facă să ia lucrurile prea personal acum. Se uită prin cameră. Puștiul a fost singur în cameră doar o oră. Cum reușise ticălosul acela să intre și să iasă fără să fie văzut?

- Dar sistemul de alarmă? o întrebă el pe Meg. Cum a trecut de sistem, fără să-l dezarmeze?

- Nu-l ținem armat în timpul zilei. Sîntem într-o zonă foarte sigură. Foarte bună pentru familii. De aceea am și ales casa aceasta de la bun început.

- Bine, zise el, fiindcă i se părea logic. Dar camerele de supraveghere? Sper că ți le-ai montat, nu? După ce eu te-am sfătuit că ar fi bine să ai așa ceva.

Ea îi evită privirea.

- Odată ce turneul s-a încheiat și poliția l-a prins pe ucigașul lui Delilah, nu mi s-a mai părut important. Nu mai eram în pericol, zise ea. În ochii albaștri i se citea sentimentul de vinovăție. Ar fi trebuit să le cumpăr, așa cum m-ai sfătuit. Acum ne-ar fi ajutat să-l găsim pe Charlie. Ar fi trebuit să le instalez, dar nu am făcut-o.

El o prinse ușor de umeri, deși regreta că s-a lăsat cuprins de emoții atît de repede.

- Nu din vina ta s-au întîmplat toate astea. Vom folosi ceea ce avem, bine? E suficient ca să pornim la drum.

- Bine, zise ea înghițind în sec.

El se depărtă puțin și merse la fereastră. Lipsea plasa. O văzu aruncată pe iarbă, în curte. Fereastra fusese deschisă pe batant, iar pe acolo acum pătrundea aerul rece. Cînd se uită mai atent, văzu că prin acel loc se putea urca foarte ușor, pe o

rețea de nuiele care alcătuiau un fel de scăriță specială pentru plante agățătoare, exact în spatele casei.

La naiba. Ar fi trebuit să se uite cu atenție la sistemul de securitate al casei, cînd a fost aici mai demult. Ar fi trebuit să insiste să facă unele modificări, dacă ar fi fost cu ea mai multă vreme. Dar stătuse cu ea doar două zile după terminarea turneului, după care Meg l-a făcut să plece.

- Se pare că a intrat prin curtea din spate. Aș vrea să știu cine a trecut pe acolo. Am nevoie de o listă cu oamenii care ar fi avut acces la casa ta. Meseriași, tipul care tunde iarba, cei de la curățenie. Toată lumea.

- Bine.

- Roag-o pe doamna Wills să te ajute. Ea s-ar putea gîndi la persoane pe care tu poate le omiți.

- De acord.

El se întoarse la patul băiatului și se aplecă să miroasă perna. Simți mirosul ascuțit, pătrunzător.

- Cloroform. Așa l-au luat pe Charlie fără ca el să scoată nici un sunet.

- Doamne. Oare îi va face rău?

- Nu. Își va reveni. Poate o să doarmă cîteva ore, apoi o să se trezească. Dirk ezită să-i pomenească de posibilitatea unei supradoze, sau că puștiul va avea o durere de cap cumplită la trezire. Și așa o văzu extrem de îngrijorată.

- Am în mașină o trusă pentru preluat amprente. Merg să o aduc imediat. Să nu atingeți nimic.

- Sigur că nu, promise Meg.

- Trebuie să dau o raită și pe afară, ca să văd dacă nu au rămas ceva urme sau alte semne de la indivizii aceia.

- Crezi că a fost mai mult de o persoană?

- Cum a spus și Rose, totul mi se pare că a fost bine pus la punct, așadar presupun că sînt implicați cîțiva oameni.

Meg nu mai spuse nimic. Groaza din privirea ei exprima totul.

- Trebuie să-mi mut mașina, zise el. Ai loc în garaj?

- Crezi că s-ar putea să-mi supravegheze casa?

- Poate că da, poate că nu. Ar putea să dea un tur prin zonă. Mai bine să fiu sigur. Oricum, pînă la urmă te vor suna. Ca să-ți dea instrucțiuni. Dacă vor afla că sînt aici, atunci le vom spune că eu voi negocia tranzacția.

- Este loc destul pentru mașina ta.O să deschid ușa de la garaj.

Dirk dădu din cap, apoi coborî. Avea nevoie de date, de informații. Odată ce va avea un fir, îi va cere ajutorul lui Sadie. Sadie Gunderson lucra ca expert în calculatoare la BOSS, Inc., unde el era detectiv particular sau băiat bun la toate.

Fusese militar în Forțele Speciale și Șerif. Avea pregătire excepțională în armament. Faptul că acum lucra ca detectiv particular cu Ethan Brodie, și el cîndva detectiv la omucideri în Dallas, cu fratele lui Ethan, Luke, vînător de recompense, precum și cu verii lor, Ian și Nick, ambii foști polițiști, îi oferise lui Dirk o experiență incontestabilă.

Dacă mai adăugai și antrenamentele din armată, părea genul de om care are nasul special antrenat pentru a adulmeca indicii. El o să-i descopere pe ticăloșii care l-au răpit pe băiatul lui Meg. Aici ea avea perfectă dreptate.

Și tot el o să aibă grijă ca nemernicii să primească exact ce meritau.

I se părea ciudată prezența lui Dirk în casă. Era ca și cum ar fi avut în casă o sălbăticiune neîmblînzită care umbla după pradă pe holuri. El s-a simțit întotdeauna destul de stingher aici; ca un animal care trebuia să fie eliberat din cușca lui.

A mai fost aici, în casa ei doar cîteva zile după ce una dintre modelele firmei La Belle a fost ucisă. Dirk a însoțit-o la înmormîntare, ca bodyguardul ei. Apoi Meg împreună cu celelalte fete au luat avionul spre Texas, unde au început un turneu cu prezentări de modă. Dirk Reynolds și Ethan Brodie făceau parte din echipa de securitate. Charlie a rămas în Seattle, cu părinții ei.

Pe toată durata turneului Dirk a fost alături de ea, hotărît să o protejeze. Acum simțea la el aceeași hotărîre și intenția clară de a-i aduce înapoi nevătămat fiul. Acest lucru o mai liniștea puțin.

Chiar și simplul fapt că se plimba prin toată casa, căutînd tot felul de indicii, părea că o calmează. Dirk îl va aduce acasă pe Charlie, cu orice preț.

O găsi pe Rose Wills la masa din sufragerie, în fața unei cutii cu șervețele pentru nas, ștergîndu-și lacrimile cu un șervețel mototolit în mîna ei dolofană.

- Totul va fi bine, Rose, îi zise Meg și se așeză lîngă ea, nesigură dacă aceste cuvinte erau ca să o liniștească pe Rose, sau mai degrabă pe ea. Dirk o să ne ajute să-l găsim pe Charlie.

- Domnul Reynolds...nu este așa cum m-am așteptat.

În alte circumstanțe Meg ar fi zîmbit.

- Nu este, dar știe foarte bine ce face.

- El a fost bodyguardul dumneavoastră în acel turneu, nu-i așa?

- Da.

- Am auzit că vorbeaţi despre el cu prietena dumneavoastră, Val. Spuneaţi că este un bărbat nemaipomenit.

Valerie Hartman era o bună prietenă a lui Meg şi fost fotomodel. Era logodită cu cel mai bun amic al lui Dirk. Val a fost destul de curajoasă încît să rişte să-l iubească pe Ethan Brodie.

- Dirk este o persoană deosebită.

- Mi se pare că are un tatuaj.

- Are un dragon pe umăr. Un dragon foarte sexy, dar acum nu era timpul să-şi amintească de asta. Capul dragonului urcă pînă la baza gîtului, îi explică Meg. Uneori, în timp ce se mişcă, o parte i se vede deasupra gulerului cămăşii.

- Înţeleg.

Se întreba oare ce vedea Rose Wills cînd se uita la Dirk. Acelaşi lucru pe care l-ar fi văzut şi tatăl ei: un bărbat care nu şi-ar fi găsit locul în vreun club sau printre prietenii din înalta societate. Era unul dintre motivele pentru care a pus capăt scurtei lor aventuri.

- Trebuie să întocmim o listă cu toate persoanele care au acces în casă sau au avut săptămîna trecută. Îi arătă un carneţel, pe care-l adusese din biroul ei de jos. Eu i-am trecut pe grădinar, pe femeia care face curăţenie şi pe bona de ocazie. Era vorba de o tînără care venea în weekenduri, dacă era nevoie, sau cînd Rose îşi lua liber. Oh şi pe băiatul care spală geamurile, zise Meg.

- Cei de la curăţătoria de covoare au fost aici săptămîna trecută.

Îi adăugă şi pe aceştia.

- Altcineva?

Rose se frecă pe frunte cu degetul, semn că se gîndeşte.

- Îmi e greu să mă concentrez. Nu pot să mă gîndesc decît la micuţul Charlie. O fi bine? I-o fi frică, sau foame?

Meg îşi înghiţi un oftat.

Rose mai scoase un şervеţel din cutie şi se şterse la ochi.

- Iertaţi-mă, eu... mă simt răspunzătoare.

Meg îşi înghiţi nodul din gît. Trebuia să fie puternică pentru Charlie. Pentru toţi.

- A fost ceva bine pus la punct. Nimeni nu avea de unde să ştie că se poate întîmpla aşa ceva. O strînse de mînă pe femeia îngîndurată. Trebuie să ne păstrăm calmul. Trebuie să-l ajutăm pe Dirk.

- Da, da, aveţi dreptate. Rose îşi îndreptă spatele. Totul mi se pare foarte bine plănuit. Poate că acela care l-a răpit pe Charlie vă cunoaştea programul. Ştia că azi după amiază veţi fi plecată de acasă. În fiecare miercuri mergeţi la sală, apoi faceţi cumpărături. Cine putea să ştie asta?

Meg ridică privirea şi-l văzu pe Dirk coborînd scările şi venind spre ea.

- Nici urmă de amprentă. Totul a fost şters din cameră. Se opri în faţa ei, sprijinindu-şi mîinile în şolduri. Era atît de îngust în şolduri, de lat în umeri şi arăta perfect, aşa cum văd femeile doar în fanteziile lor erotice. Meg ştia foarte bine că exact asta era Dirk pentru ea.

- Rose are dreptate, cînd spune că programul tău era cunoscut de cineva. Sau ţi-au supravegheat casa. Sau poate... Te vezi cu cineva, Meg? o întrebă el privind-o acuzator. Există vreo persoană pe care ai cunoscut-o de curînd? continuă el insinuant, dar în acelaşi timp tăios. Tipul a venit la tine acasă? Poate vă culcaţi împreună?

- Nu! Nu mă văd cu nimeni! Nu mă interesează nimeni. Meg era revoltată şi nu a mai adăugat că nici pe departe nu-şi dorea pe altcineva, de cînd îl cunoscuse pe Dirk.

- Eşti sigură? insistă el.

- Nu te mint. Mă cunoşti foarte bine. Chiar crezi că ţi-aş ascunde ceva important, cînd tu te străduieşti să-mi salvezi fiul?

- Ştiu că nu minţi, zise el mai blînd. Şi mai ştiu că-ţi iubeşti fiul foarte mult.

Meg simţi nevoia să-şi mute privirea, fiindcă în ochii lui se citea o altă întrebare nerostită. *Şi de ce nu a mai existat nimeni?*

El trase un scaun şi se aşeză lîngă ea. Meg simţi instantaneu căldura dogoritoare a trupului masculin, radiind puternic.

- Bine, atunci cine îţi mai cunoaşte programul ? Antrenorul tău personal, poate? Scrie şi numele lui, dar şi unde pot să-l găsesc.

Ea scrise imediat.

- Altcineva? Rose spunea că în fiecare miercuri mergi la cumpărături. Ai vorbit cu cineva? Cu vreun angajat de acolo? Este cineva care pare interesat de tine?

- Nu. Întotdeauna mă grăbesc cînd ajung la magazin. Am la mine o listă, cumpăr ce-mi trebuie şi revin acasă.

- Aţi observat vreuna dintre voi vreo persoană care dădea tîrcoale casei? Poate o maşină, în ultima vreme?

Rose dădu negativ din cap.

- Nu-mi dau seama să fi văzut pe cineva, zise Meg.

- Hai să vorbim de fostul tău soţ, tatăl lui Charlie Hollander, aşa-i? Mi-ai spus ceva de el cînd eram cu tine în turneu.

- Jonathan Hollander. După ce am divorțat, am revenit la numele meu de fată. Charlie poartă tot numele meu.

- El are drept să-l viziteze, sau custodie parțială asupra fiului tău? Cum s-a încheiat divorțul?

- Jonathan nu a vrut să aibă nici o legătură cu Charlie. M-am gîndit să divorțez de el de cînd am rămas însărcinată. La scurt timp după ce am depus acțiunea, am aflat că mă înșela cu mai multe femei. Nu părea fericit cînd a aflat că voi avea un copil. Nici nu l-a interesat că va deveni tată.

- Dar acum? Te-a mai sunat, ți-a cerut să-și vadă fiul?

- Nu. Nu și-a dorit copii. Din cîte știu, asta nu s-a schimbat.

- Dar banii? Este în vreo încurcătură financiară, sau ceva de genul acesta?

- Jonathan este președintele băncii Seattle State Bank. Familia Hollander este foarte influentă în Seattle. Acesta este și motivul pentru care tatăl meu a insistat să mă mărit cu el.

- Bine, să-l lăsăm pentru moment. Pe el îl vom verifica mai tîrziu. Între timp, am nevoie de numele, adresele și numerele de telefon ale tuturor oamenilor pe care i-ai trecut pe listă, precum și pe cele ale altor persoane care știi că îți cunosc programul; oricine știa că vei pleca de acasă o parte din zi.

- Bine.

- Eu o să sun la birou, să vorbesc cu băieții, să vină cineva în recunoaștere ca să verifice dacă nu cumva casa a fost supravegheată.

- E o idee bună.

- Meg, va trebui să-l suni pe tatăl tău. Dacă nu apare nimic nou, va trebui să avem banii. De aceea tatăl tău are

nevoie de timp ca să-i adune. Mă îndoiesc că are zece milioane la dispoziție oricînd în cont.

Ea ridică privirea și chiar se întreba ce va spune cînd îi va comunica despre identitatea tatălui ei.

- Ai auzit de Burton-Reasoner Industries?

- Am auzit ceva de ei. Urmăresc bursa. Știu că sînt o companie tranzacționată. Mai mult de atît nu știu.

Pe moment Meg părea uimită că Dirk Reynolds urmărește acțiunile la bursă.

- Burton-Reasoner deține firme de asigurări, producători de băuturi răcoritoare, companii care emit cărți de credit, chiar și utilități. În ultimii douăzeci de ani profitul companiei a fost în medie de 14,9 creștere anuală la bursă. Tata deține controlul majoritar asupra companiei.

- Atunci cam ce este el? Un fel de miliardar, sau ceva de genul acesta?

- Ceva de genul acesta. Nu-i place să fie în lumina reflectoarelor, așa că nu iese cu nimic în evidență. Eu aș spune că valorează cam o jumătate de miliard.

Dirk tresări.

- Am senzația că de-abia acum știu de ce nu ai vrut să-l cunosc.

Pe Meg o surprinse reacția lui.

- Crezi că banii au fost motivul? Nu a fost vorba de bani! Erau atît de multe lucruri, se gîndi ea. Foarte multe. Acum nici unul dintre ele nu părea important și pe nici unul dintre ele nu le putea menționa în prezența doamnei Wills.

- Așadar, zece milioane de dolari nu sînt o avere pentru tatăl tău, iar nemernicii ăia știu asta.

- Cum? Credeam că...s-au gîndit că eu voi aduce banii.

Ca model, cîştig şi eu destul. Am o casă pe Madison Park. Nu m-am gîndit mai departe de asta. Meg se trezi parcă din amorţire. Vrei să spui că are legătură cu tata?

- Nu e vina lui mai mult decît este a ta. Ar fi timpul să-l suni. A cam trecut ceva timp. Poate că el are o idee despre cine ar fi aceşti indivizi. Poate că a primit şi el un bilet.

- Doamne, cum de nu m-am gîndit la asta? Ar fi trebuit să-l sun mai devreme. M-am temut că va dori să preia el chestiunea, dar poate că era mai bine dacă...

Dirk o apucă de braţ.

- Ai venit la mine. A fost lucrul cel mai inteligent pe care ai fi putut să-l faci. Poate că tatăl tău este bogat, dar aici el nu deţine puterea – tu o deţii. Orice ar fi mers prost între noi doi, acum nu am de gînd să-l las pe el să strice totul, Meg.

Ea îi privi braţul bronzat, total diferit de nuanţa deschisă a pielii ei.

- Vreau să te ocupi tu de toate. Voi face tot ce-mi spui.

Dirk dădu din cap scurt. Cînd îi dădu drumul la braţ, ea simţi o răcoare plăcută.

Capitolul trei

Meg îl sună pe tatăl ei pe linia privată din biroul lui de acasă. La cei cincizeci şi patru de ani ai săi, Edwin O'Brien nu se pensionase încă, aşa încît rămăsese destul de implicat în compania Burton-Reasoner, ocupa un birou în clădire şi un fotoliu în consiliul director. Juca golf de două ori pe săptămînă, însă era un om de afaceri în primul rînd, în ultimul şi întotdeauna. Mama ei se ocupa cu acţiuni de binefacere.

După două apeluri, el răspunse.

- Tată, eu sînt.

- Bună, scumpo. Mă bucur să te aud.

Meg simţi lacrimi în ochi. Tatăl ei îl iubea foarte mult pe Charlie.

- Tată, s-a întîmplat ceva. Cineva...cineva l-a luat pe Charlie.

Urmă o scurtă tăcere tensionată.

- A fost răpit?

- Da.

- Ţi-au cerut o răscumpărare? întrebă tatăl ei pe un ton îngrijorat.

- Da.

- Cît ţi-au cerut?

- Păi...vor zece milioane de dolari, bani gheaţă. Au lăsat

un bilet. Mi-au dat trei zile să fac rost de bani. Tată, au pătruns în casă, adăugă ea, destul de agitată. Charlie dormea după prînz. Credem că a fost totul pus la cale dinainte.

- Ai spus *noi*. Cine este acolo cu tine? Menajera?

- Da. Şi bărbatul pe care l-am angajat, Dirk Reynolds. A fost bodyguardul meu în turneul acela de modă. Este detectiv particular.

- Meg, de ce este el acolo? Nu ai nevoie de un detectiv particular. Trebuie să faci tot ce-ţi spun răpitorii.

- Este aici fiindcă am încredere în el. Tu nu-i cunoşti pe oamenii aceia, tată. Nu ai cum să ştii ce au de gînd să facă.

- Vor bani, iubito. Le dăm ce vor şi-l vor elibera pe Charlie.

Meg strînse telefonul încordată.

- Şi dacă nu vor face asta, tată? Nu vreau să risc nimic. Charlie e fiul meu. Dirk este un profesionist. Voi face exact ce-mi va spune el.

Meg simţea tensiunea acumulîndu-se la celălalt capăt al firului.

- Charlie este nepotul meu, singurul meu moştenitor. O să pun lucrurile în mişcare, ca să scot banii. Vin la tine cît pot de repede. Mai vorbim cînd ajung acolo. Imediat legătura se întrerupse.

Meg îl văzu pe Dirk destul de contrariat şi înţelese după expresia feţei lui că ştia ce s-a discutat.

- Tatăl meu este încăpăţînat. Va dori să preia el controlul.

- Meg, asta nu se va întîmpla. Doar dacă vei dori tu.

Ea nici nu se gîndea. Avea încredere în Dirk. Îl dorea pe fiul ei înapoi viu.

- Am spus un lucru şi rămîne aşa. Vreau să te ocupi tu.
- Atunci aşa vom face.

Dirk scoase din portbagajul maşinii lui un dispozitiv de înregistrare, pe care-l instală în telefonul lui Meg din casă. Dacă răpitorii sunau, va putea să-i localizeze. Dacă o vor suna pe telefonul mobil, Sadie ar putea să localizeze proveniența apelului.

În timp ce el meşterea la telefon, Meg scotea din agenda mobilului ei adresele şi numerele oamenilor de pe lista ei. După cum spunea doamna Wills, aceasta avea cele mai multe numere, fiindcă ea îi angaja pe cei care se ocupau de gospodărie şi de întreținerea apartamentului, cum erau instalatorii sau firma care curăța covoare. Meg se limită la numărul de mobil şi adresa instructorului ei, precum şi numărul bonei pe care o angaja ocazional.

De îndată ce lista a fost completă, Dirk a sunat-o pe Sadie. Cum aceasta lucra cu jumătate de normă, miercurea şi vinerea, acum era acasă, nu la birou. Privi pe fereastra de la sufragerie. Era mijlocul lui ianuarie şi deja se făcuse întuneric afară.

Sadie răspunse după al doilea apel. Era o femeie corpolentă, în jur de cincizeci de ani, cu părul blond-argintiu şi ochi albaştri. Cu copii deja mari şi chiar nepoți, era cea mai neobişnuită expertă în calculatoare pe care şi-o putea el imagina.

- Bună, scumpete, sînt Dirk. Îmi pare foarte rău că te deranjez. Ştiu că azi nu lucrezi, dar chiar am nevoie de ajutorul tău.

Sadie începu să rîdă.

- Şi tu crezi că vorbele tale dulci mă vor convinge să fac orice doreşti tu?

- Sper să fie aşa. Sadie, este foarte important. La mijloc este viaţa unui băieţel.

- Ce pot să fac pentru tine? zise ea serioasă.

- Numele lui este Charlie. Nu are nici trei ani şi a fost răpit. Acela care l-a luat a intrat chiar în dormitorul lui. Îţi dau o listă cu oamenii care au acces aici. Vreau să-i verifici şi să vezi ce poţi să afli. Vreau să ştiu dacă au avut probleme financiare, datorii, ceva care să le dea un motiv pentru răpire.

- Au cerut bani?

- Zece milioane de dolari.

Sadie fluieră de uimire.

- Părinţii lui au banii?

- Bunicul îi are.

- Aş spune că zece milioane reprezintă multe motive.

- Ai înţeles perfect. Tipii ăştia sînt foarte pricepuţi, Sadie, nu sînt amatori. Am nevoie să aflu cine sînt ei. Vreau să ştiu dacă banii sînt suficienţi pentru ca puştiul să ajungă acasă întreg.

- Bănuieşti că ar fi mai mult de unul?

- Cum spuneam, sînt abili. Intră şi ies fără să fie observaţi. Se pare că au avut informaţii din interior. Cunoşteau programul lui Meg. Probabil că ştiau şi ora la care puştiul este dus în dormitor ca să doarmă după prînz. Cred că sînt cel puţin doi oameni implicaţi, poate chiar trei, sau mai mulţi.

- Ai zis Meg. Mama lui Charlie este cumva fotomodelul acela? Femeia aceea din cauza căreia ai suferit?

- Este fiul ei. Şi e foarte mic. Nu e ceva personal. Nu mai vreau să se întîmple ca atunci.

- Ţine ochii deschişi, iubăreţule. Să nu te mai laşi dus de val.

- Ţi-am spus, nu o să se mai întîmple. Sadie, am nevoie de ajutorul tău. Charlie are nevoie de ajutorul tău.

- Bine, atunci plec acum la birou. S-ar putea să am nevoie de echipamentul acela scump, plătit de Ian. Trimite-mi pe e-mail toate informaţiile pe care le ai.

- Am înţeles. Mulţumesc, Sadie. Dirk încheie convorbirea. Chiar înainte să închidă, simţi prezenţa lui Meg. Doamna Wills era în camera de zi, tricota ceva, doar ca să-i treacă timpul mai uşor.

Meg se apropie de el.

- Nu e vorba de bani, zise ea. Am destui. Nu chiar zece milioane bani gheaţă, dar suficient de mulţi cît să mă simt confortabil măcar acum, dacă tot m-am lăsat de modeling.

- Te-ai lăsat?

- După tot ce s-a întîmplat, eu am...voiam să fiu mamă o vreme. Mi-am pus de-o parte destul, cît să-mi deschid o afacere. Doar că nu sînt încă pregătită pentru asta.

Dirk nu voia să afle mai multe despre Meg, fiindcă oricum ştia destule. Trebuia să-şi păstreze mintea limpede. Şi aşa prezenţa ei îl tulbura prea mult.

- Trebuie să sun la birou, să chem pe cineva, care să stea cu ochii pe casă.

Meg dădu din cap că a înţeles, apoi se întoarse şi se îndepărtă.

Dirk răsuflă uşurat. Ar fi dorit să o încuie undeva, doar să nu mai fie nevoit să se uite în ochii ei. I-ar fi fost foarte bine dacă ar fi putut uita cît de bine s-au simţit cînd au fost împreună. Îl sună pe şeful lui.

- Ian, am o problemă. Mi-ar prinde bine o mînă de ajutor.

- Săptămîna de muncă s-a terminat, zise Ian. Fostul polițist din Seattle, înalt, blond și cu ochi albaștri era proprietarul companiei BOSS, Inc. Ethan și Valerie sînt plecați într-o stațiune de lux din insulele San Juan. Nick și-a luat cîteva zile libere, ca să stea cu Samantha și cu bebelușul, continuă el. Este vorba de un băiețel, pe nume Travis, născut acum două luni. Totuși, Luke este la birou, zise el după ce se mai gîndi. Știi cum e el, neliniștit ca de obicei. Orice ai avea pentru el, cred că va profita de ocazie ca să iasă din birou.

- Mersi, Ian. Îl voi suna pe mobil.

Luke răspunse la al doilea apel. Era înalt, ca toți bărbații din neamul Brodie, cu o constituție la fel de robustă ca a lui Dirk și ochii la fel de albaștri ca aceia ai lui Ian și Nick.

- Hei, omule, care e treaba? întrebă Luke.

- Am o problemă, amice. Sper că mă vei putea ajuta.

- Stau aici singur și frec menta de plictiseală. Ia spune-mi.

Dirk zîmbi. Luke era omul lui, un vînător de recompense, cel mai bun profesionist din țară. Ca și Dirk, el făcuse parte din Forțele Speciale ale Armatei. Luke era membru al grupului Delta, cel mai bun dintre cei buni, unul dintre cei mai capabili bărbați de pe planetă. Luke știa că Megan O'Brien era fotomodel al firmei de lenjerie La Belle și mai știa că Dirk trecuse foarte greu peste despărțirea lor, dar pe ea nu o cunoștea foarte bine.

Dirk intenționa să nu schimbe această situație. Poate că Meg nu era interesată de el, dar voia să fie sigur că ea nu o să manifeste nici un pic de interes pentru Luke Brodie.

Dirk îl informă rapid, povestindu-i cum a fost răpit băiatul lui Meg.

- Nu e bine, zise Luke, cu accentul lui sudist, care mai ieșea la suprafață din cînd în cînd. Spre deosebire de Ethan, Luke nu-și pierduse definitiv rădăcinile texane. Așadar, spune-mi ce ai aflat pînă acum?

- Nu prea multe. Puștiul a dispărut azi după amiază, între două și trei. A fost scos prin fereastra dormitorului, aflat la etaj. Am găsit totuși niște urme care duceau spre alee. Tatăl lui Meg vine și el aici. Vreau să discut cu el, să văd dacă nu știe el ceva ce ne-ar putea ajuta.

- Dacă are pregătite zece milioane bani gheață, atunci el este ținta.

- Și eu vreau să pornesc din unghiul acesta. Între timp aș avea nevoie ca tu să verifici dacă nu cumva casa este supravegheată. Dacă totul e curat, vom bate la niște uși, vom pune întrebări, ca să aflăm dacă nu a văzut cineva vreo camionetă sau vreun vehicul neobișnuit prin zonă, ori dacă nu a fost văzut cineva încărcînd ceva într-un portbagaj. Trebuie să ne dăm seama cine a luat băiatul și unde l-a dus.

- Dă-mi adresa.

Dirk i-a comunicat adresa lui Meg.

- Dacă și-au lăsat un om prin zonă, nu vreau să-și dea seama că ne ocupăm de altceva, în afară de a le plăti lor răscumpărarea.

- Dacă există această persoană, te asigur că pe mine nu mă va vedea, dar eu o voi vedea, cu siguranță. Te țin la curent.

- Mersi, Luke.

- Să stai cît poți mai departe de tipă, bine?

- Te-am auzit. De data asta nu mă mai las dus de nas.

Luke încheie convorbirea cu Dirk exact cînd apăru şi doamna Wills.

- Ceva noutăţi? întrebă ea.

- Lucrăm încă, zise Dirk. Ce-ar fi să mergeţi acasă, să vă odihniţi puţin? Nu-i faceţi nici un serviciu lui Meg dacă sînteţi obosită.

Femeia privi spre scări.

- Mai degrabă aş rămîne aici. Aş putea să trag un pui de somn într-una din camerele de oaspeţi. Credeţi că se poate?

Dirk căută răspunsul pe chipul lui Meg. Din nou avea ochii înlăcrimaţi. La naiba, îl durea sufletul să o vadă aşa.

- Sigur că se poate. Îşi şterse lacrimile. Vă trezesc eu dacă aflăm ceva.

Rose dădu din cap, apoi se îndreptă cu paşi greoi spre scări. El se gîndi să o întrebe pe Meg cîtă încredere avea în această femeie, dar numai dacă Rose Wills nu era cea mai bună actriţă de pe planetă, era clar că suferă după băiat la fel de mult ca Meg.

Se auzi cineva bătînd în uşă.

- Trebuie să fie tata, zise Meg şi trase aer în piept, apoi merse să deschidă.

Dirk făcu un pas în faţa ei, blocîndu-i calea.

- Stai să ne asigurăm întîi. Merse la uşă şi privi prin vizor. Văzu în prag un bărbat înalt, cu umeri puternici, cu părul cîndva roşcat, dar acum încărunţit, cu o bărbie puternică şi avînd în jur de cincizeci de ani, deşi părea mai tînăr, fiindcă se menţinea într-o formă perfectă.

Dirk făcu un pas în lateral, ca să-i lase cale liberă.

- El este.

Meg descuie şi-l privi pe tatăl ei, imediat izbucnind în plîns.

- Tăticule... imediat îşi găsi alinare în braţele lui puternice, care o cuprinseră protector. Poate că banii tatălui ei nu au fost problema apărută între ea şi Dirk, dar era evident cît de important era acest om în viaţa lui Meg.

Raza laser albăstruie-invizibilă a privirii lui O'Brien îl examină scurt, în mod clar dezaprobînd părul puţin cam prea lung, cămaşa de lucru bleu decolorată şi blugii pătaţi de noroi, pe care nu avusese timp să-i schimbe înainte să plece. Dispreţul pe care-l afişa bărbatul exprima clar de ce Edwin O'Brien era unul dintre motivele enunţate de Meg atunci cînd a refuzat să dea o şansă relaţiei lor.

- Este totul în regulă, scumpa mea, îi zise tatăl ei. Vom face tot posibilul să-l aducem înapoi pe băiatul nostru.

Meg îşi suflă nasul şi se şterse la ochi iar. Se întoarse către Dirk schiţînd un zîmbet forţat.

- Tată, el este Dirk Reynolds, detectivul particular despre care ţi-am vorbit.

În loc să întindă mîna spre el, bărbatul a dat din cap imperceptibil şi a spus sfidător:

- Reynolds.

Dirk a fost forţat să răspundă în aceeaşi notă.

- Domnule O'Brien.

Meg sancţionă insulta. Îl fixă cu o privire mustrătoare pe tatăl ei .

- Dirk se află aici fiindcă l-am rugat eu să vină, tată. Lucra la casa lui, arsă complet într-un incendiu anul trecut. A venit fiindcă ştia cît de mult înseamnă Charlie pentru mine. Tată, să ştii că şi Dirk înseamnă mult pentru mine. Am încredere în el, îl respect şi te rog şi pe tine să faci la fel.

Tatăl ei păru ofensat de cuvintele ei, dar nu comentă

nimic. Dirk se gîndi că era una dintre rarele ocazii cînd Megan îl înfrunta.

O'Brien înghiți gălușca și întinse mîna puternică, acoperită cu pistrui.

- Mă bucur să te cunosc. Mulțumesc pentru că ai venit.

Dirk îi strînse mîna viguros, rememorînd cuvintele impresionante ale lui Meg. *Însemna mult pentru ea*? Ce naiba a vrut să spună cu asta? *Îl respecta și avea încredere în el*? Dacă acest lucru era adevărat, atunci de ce dormea singură, cînd el se oferise să fie bărbatul care doarme în patul ei?

- Am pus roțile în mișcare, le spuse amîndurora tatăl ei. Cred că mîine, cel tîrziu, voi avea banii pregătiți.

- Pînă acum indivizii au fost isteți, zise Dirk. Căutăm o cale prin care să-i depistăm, să aflăm cine sînt, dar va mai dura ceva timp.

- Ce vrei să spui? întrebă O'Brien încruntat. Vom aștepta să ne sune, le vom plăti banii și-l vom primi înapoi pe nepotul meu. Nu vom face nici un lucru care i-ar pune viața în pericol.

Dirk începu să-și piardă răbdarea.

- Dacă le veți da banii, nu vom mai avea pîrghia de negociere. Vor face orice vor dori cu băiatul. Trebuie să știm și noi cu cine ne confruntăm. Dacă se poate, va trebui să ne dăm seama cine este în spatele răpirii și să punem mîna pe ei pînă se încheie ultimatumul.

- Dar e prea riscant. Nu vreau ca dumneata să te amesteci în asta.

Dirk o privi întrebător pe Meg. Dacă ea îi va spune să stea de-o parte, o va face. Sau măcar se va preface. Poate ar fi mai bine să nu o implice prea mult și pe ea. Ar fi mai bine

să facă tot ce trebuie, fără să se mai lupte cu sentimentele lui.

Meg citi imediat mesajul lui.

- Am nevoie de banii tăi, tată. Știu cît de mult îl iubești pe Charlie, prin urmare știu că pot conta pe tine cu asta. Dar am nevoie de experiența lui Dirk, de profesionalismul lui. Știu foarte bine cum se comportă în circumstanțe periculoase. Știe foarte bine ce face. Am încredere în el că îl va aduce acasă pe Charlie.

O'Brien se uită spre el sfidător.

- Dumneata ești acela, nu? Eu și mama ei am știut că a fost cineva. O persoană pe care a cunoscut-o în turneu.

- Am fost garda ei de corp, răspunse el precaut, fără să se uite spre Meg. Am ajuns să ne cunoaștem foarte bine. Evident, această declarație era departe de realitate. Nu și-au petrecut prea mult timp în pat – amîndoi aveau treabă de făcut, iar criminalul umbla liber. Dacă închidea ochii acum, vedea cu ochii minții micul semn din naștere de pe coapsa ei, în interior și își amintea gustul pielii ei.

- A fost mai mult de atît, zise tatăl ei, privindu-l cu acea înțelegere dincolo de cuvinte. Am văzut-o cum s-a simțit după plecarea dumitale. Dar acum nu vreau să insist cu asta. Oricît de mult mi-aș dori să procedez așa cum doresc eu, Charlie este fiul lui Meg. Dacă are atît de multă încredere în dumneata, trebuie să am și eu.

Dirk nu răspunse. Cu cît Meg vorbea mai mult despre el, cu atît mai puțin înțelegea de ce ea a rupt relația cu el. Era clar că a ținut la el mai mult decît și-a imaginat.

- Te-ai mai ocupat de așa ceva vreodată? îl întrebă O'Brien. Vreau să spun, dacă ai mai rezolvat alte cazuri de răpire.

- Da, am mai lucrat la cîteva cazuri cu răscumpărare.

- Şi ai adus persoana acasă vie şi nevătămată?

Evident că nu avea rost să mintă.

- La primele două cazuri, da. La al treilea femeia răpită a fost ucisă chiar înainte să fie făcută solicitarea de răscumpărare.

Meg oftă zgomotos.

- Dar nu se va întîmpla de data aceasta...nu-i aşa? zise O'Brien. Nu era o întrebare.

Dirk privi spre Meg. Pălise şi acum pistruii mărunţi de pe frunte i se vedeau şi mai clar.

- Nu, domnule, nu se va întîmpla. Nu voi permite eu asta.Voi avea grijă de Charlie, ca să-l aduc acasă mamei lui.

O'Brien păru că s-a mai relaxat puţin, aşa că dădu din cap.

Dirk se ruga ca acesta să fie adevărul.

Capitolul patru

Meg se aşeză alături de tatăl său pe canapeaua din sufragerie.

- I-ai spus mamei?

- Nu şi nici nu intenţionez. Ştii că îşi face griji. Ar fi foarte mîhnită şi problema este că ea nu poate face nimic.

Fusese dintotdeauna protector cu mama ei. Patsy O'Brien era genul de femeie fragilă, însă nu chiar atît de fragilă pe cît o credea tatăl ei. Totuşi, acum avea dreptate. Ar fi fost imposibil să o consolezi pe mama ei. Dacă s-ar fi aflat şi ea aici, ar fi îngreunat situaţia pentru toţi.

Meg ridică privirea şi-l văzu pe Dirk intrînd în cameră. Dintotdeauna i-a plăcut felul în care merge el, cu paşi mari, grăbiţi, dar cu o graţie specială. Îi plăcea cum stăteau blugii pe el, mai ales că erau din aceia cu talia joasă, iar prin materialul uşor uzat muşchii pulpelor se profilau într-un mod apetisant.

Veni în dreptul tatălui ei, iar acesta se ridică. Dirk era puţin mai înalt decît tatăl ei.

- V-am lăsat puţin cu fiica dumneavoastră, ca să vă limpeziţi gîndurile. Acum aş dori să vă pun cîteva întrebări. Ele ne vor ajuta să-l aducem acasă mai repede pe nepotul dumneavoastră.

- De acord.

Se aşezară amîndoi, tatăl ei reluîndu-şi locul, alături de ea, pe canapeaua capitonată cu stofă de culoarea oceanului şi cu perne confortabile, iar Dirk preferă un fotoliu exact lîngă canapea. Cînd vorbi, Dirk se aplecă uşor spre interlocutor.

- Pentru început vreau să vă spun că de multe ori în cazurile de răpire motivul este răzbunarea. Domnule O'Brien, cunoaşteţi pe cineva care să-l fi răpit pe Charlie ca să vă ceară o sumă de bani în compensaţie pentru un rău pe care crede că i l-aţi făcut în trecut?

- Nu, sigur că nu.

- Poate ar fi bine să vă mai gîndiţi la asta, domnule. Viaţa nepotului dumneavoastră depinde de sinceritatea dumneavoastră.

Tatăl ei răsuflă prelung şi căzu pe gînduri.

- Reynolds, eu sînt om de afaceri. Valorez foarte mulţi bani. Dacă mi-am făcut duşmani pe drumul urmat? Da. Să fie printre ei cineva care l-a răpit pe nepotul meu din răzbunare – nu ştiu. Nu cred, dar nu am cum să fiu absolut sigur.

- Mi se pare corect. Să vă mai întreb ceva: există cineva care încearcă să-şi recupereze nişte bani după o pierdere pentru care vă consideră pe dumneavoastră vinovat?

Tatăl ei se încruntă, apoi ţuguie buzele şi începu să dea din cap afirmativ.

- Da, înţeleg ce spui. Majoritatea companiilor deţinute de Burton-Reasoner sînt profitabile, dar cîteva au fost pe pierdere. Dacă s-au închis uşile şi oamenii şi-au pierdut slujbele – implicit salariul – poate că unul dintre ei s-a gîndit că banii de pe răscumpărare ar fi de drept ai lui.

- Salariile pierdute plus durerea şi suferinţa îndurate,

completă Dirk.

- Cred că este posibil.

- Dintre acele companii închise este vreuna în apropiere?

Tatăl ei păru că se gîndeşte insistent.

- Ce s-a întîmplat cu Solar-Renew? îi aminti Meg. S-a închis acum doi ani. Ţin minte că au existat numeroase proteste printre angajaţi, la momentul cînd s-a întîmplat.

- Da, ai dreptate. Doi directori buni şi-au pierdut slujbele. Marcus Dunham şi Bob Algreen erau mai în vîrstă, aproape de pensionare. Nu ştiu dacă au mai fost reangajaţi în altă parte.

- Am nevoie de informaţii despre ei. Şi de o listă cu toţi angajaţii care şi-au pierdut slujbele cînd uzina a fost închisă.

- Pot să fac rost de toate mîine, zise tatăl ei. O să sun...

- În seara asta, domnule, dacă se poate. Timpul este foarte important într-un caz ca acesta. Va mai dura timp şi pînă ce informaţiile vor fi prelucrate.

Tatăl ei îi aruncă o privire în care ea detectă o nuanţă de respect, apoi se ridică, scoase mobilul şi tastă un număr.

- Secretara mea cîştigă o avere, zise. Cîteva ore suplimentare nu-i pot face rău. Tatăl ei ieşi, ca să poată vorbi liniştit, iar Meg veni lîngă el, la fereastră, spre care el se uita foarte interesat, deşi draperiile fuseseră trase în toată casa, ca măsură de siguranţă, dar părea că ar fi dorit să se afle afară, ca să supravegheze casa.

- Ştiu că nu-ţi doreşti să fii aici, zise încet Meg. Dar eu mă bucur că eşti. Mă uit la tine cum acţionezi şi ştiu că ne ajuţi, iar acest lucru mă ajută să nu înnebunesc.

El se întoarse cu faţa către ea şi o studie atent. Privirile

li s-au întîlnit o clipă, apoi Dirk își mută centrul atenției într-un punct imaginar îndepărtat.

- E bine că avansăm. De îndată ce vom obține informațiile de la tatăl tău, o voi suna iar pe Sadie. Ea le va compara cu numele din lista pe care i-am transmis-o deja pe mail și va căuta o potrivire oarecare. O voi ruga să lucreze cît mai repede posibil.

- Ce-ar fi să mergi sus, să te odihnești puțin, ca doamna Wills? Dacă răpitorii voiau să sune în seara asta, deja ar fi făcut-o.

- Îmi este imposibil să dorm, zise Meg, simțind cum îi ard ochii. Dacă închid ochii, încep să-mi imaginez ce ar putea păți Charles. Nu pot să nu mă gîndesc la el că este flămînd și că plînge. De-abia suport ideea că îi este dor de mămica lui. Meg se simți gîtuită. Doamne, Dirk, nu suport gîndul că l-aș putea pierde.

El se apropie încet de ea, dar se opri înainte să o ia în brațe.

- Nu i se va întîmpla nimic fiului tău. Nu trebuie să gîndești așa. Nu e drept față de Charlie. Înțelegi?

Ea înghiți, oarecum descumpănită că Dirk nu avansează și că nu o ia în brațe. Și-ar fi dorit să nu tînjească după trupul musculos. Încercă să-și amintească de ce a pus capăt relației lor atît de brutal. Tot ce putea să vadă acum era privirea lui Dirk în momentul cînd ea i-a spus să plece.

Mobilul lui Dirk începu să rezoneze pe ritmul melodiei lui Jason Aldean "Burnin It Down", un cîntec country, preferatul lui. Scoase aparatul din buzunarul de la blugi și văzu că-l suna Luke.

- Vezi că intru prin spate, îl anunţă Luke. Să nu mă împuşti.

- Vin să-ţi deschid, zise Dirk şi închise. Se îndreptă spre o spălătorie, dincolo de care era uşa spre curtea din spate. Se uită pe geam, apoi descuie uşa.

Luke apăru din întuneric precum o fantomă, îmbrăcat complet în negru: pantaloni şi helancă pe gît, iar pe cap avea trasă o căciulă neagră, de sub care i se vedeau doar ochii.

Intră rapid, iar Dirk încuie uşa în urma lui. Merseră în bucătărie şi Meg apăru în pragul uşii.

- Cine este dînsul? întrebă ea evident speriată.

Meg îi cunoştea pe Ethan şi Nick, dar pe Luke Brodie nu-l văzuse niciodată.

- Meg, el este Luke, fratele lui Ethan. Ţi-am zis că o să chem întăriri.

- Da, desigur. Scuze. Sînt cu nervii la pămînt.

- Este de înţeles, zise Luke. Îşi scoase căciula, iar de sub ea răsări podoaba capilară în nuanţe de şaten, cu o tunsoare modernă. Îşi trecu degetele prin păr, ca să-l aranjeze cît de cît.

- Am impresia că ne cunoaştem, zîmbi Meg. Dirk mi-a vorbit adeseori despre dumneata. Mă bucur să ne întîlnim în sfîrşit.

Dirk remarcă uşoara circumspecţie cu care ochii albaştri ai lui Luke o cercetau pe Meg. Mai devreme ea se schimbase într-o pereche de pantaloni cenuşii şi un tricou larg. Dirk era bucuros de această manevră.

Modelele de la firma La Belle trebuiau să fie înalte şi foarte bine proporţionate. Nu erau apreciate modelele slăbănoage, aşa cum erau cele de pe podiumurile celebre, ci femei

cu corpul tonifiat, antrenat şi curbe unduioase prin locurile esenţiale. Dirk ştia din experienţa personală de ce firma o alesese pe Megan O'Brien printre primele zece din top.

Luke îl informă pe Dirk:

- Nu e nimeni pe afară. Am stat la pîndă o vreme. Dacă ar fi fost supravegheată casa, mi-aş fi dat seama imediat.

Dirk era mulţumit. Luke făcea şi el parte din forţele Delta. Dacă Luke spunea că totul e bine, atunci aşa era.

- Aşadar nu ne urmăreşte nimeni ce facem. Au încredere. Încredere excesivă şi aroganţă, bănuiesc. Cunosc rutinele din familie. Ştiu că tatăl ei are banii şi că ţine enorm la nepotul său. Sînt foarte siguri că va plăti.

- Mda şi mai sînt siguri că el nu va risca, apelînd la serviciile poliţiei. Trebuie să fie vorba de mai mulţi oameni, exact cum ai bănuit tu, iar fiecare membru al grupului vine cu informaţiile lui.

- Fapt care le oferă tabloul general, încheie Dirk. Îl văzu pe Luke, care o examina atent pe Meg, de parcă ar fi fost un peşte care se zbătea pe uscat şi ar fi avut nevoie de ajutorul lui, ca să intre iar în apă.

Luke era un prieten de nădejde. Nu-i plăcuse deloc felul în care Meg s-a debarasat de el. Nici lui Dirk însuşi nu i-a plăcut prea mult.

Acum era vorba de afaceri şi atît. Un băieţel trebuia adus acasă. Luke era un vînător de recompense. Viaţa lui era să-i găsească pe oameni. Dirk îi era recunoscător pentru ajutor.

- Spune-ne o persoană, sau mai multe, care îţi cunosc programul de miercuri, îi zise Dirk lui Meg.

- Doamna Wills, desigur, zise Meg, dar Rose nu i-ar face...

- Altcineva. Antrenorul tău, nu?

- Da, dar nu cred că David...

- L-ai trecut şi pe el pe lista ta de contacte, nu? Sadie se ocupă deja de asta.

- Exact.

- Cine altcineva ar mai putea avea această informaţie? Antrenorul tău nu avea cum să ştie la ce oră merge la culcare fiul tău, dar bona lui ştie. Ai vorbit despre ea mai devreme.

Atunci Meg privi spre el cu atenţie.

- Da, Pamela ştie. Charlie se culcă după prînz la aceeaşi oră, în fiecare zi. Pam lucrează în weekenduri, cînd am nevoie de ea. De asemenea, îi ţine locul Rosei, dacă se îmbolnăveşte, sau îşi ia liber, ca să-şi viziteze nepoţii.

- Este şi ea pe lista ta?

- Da.

- Ştii unde stă?

- Are un apartament micuţ, la vreo cîteva mile depărtare de noi. Lucrează cîteva ore pe zi şi la un butic, dar acela este închis la ora asta.

- Răpitorii au nevoie de cineva care să aibă grijă de fiul tău. O femeie care-l cunoaşte, care are o relaţie cu el, ar fi alegerea perfectă.

Meg se lumină la faţă, animată de speranţă.

- Crezi că Pamela îl are pe Charlie în apartamentul ei?

Dirk clătină din cap, ca să-i alunge speranţa.

- Mă îndoiesc totuşi că ar fi acolo. E prea riscant. Cred că nici Pamela nu este acum acolo. Dacă am dreptate, atunci s-ar putea ca ea să se ocupe de Charlie undeva.

- Ce-ar fi să-i fac o vizită domnişoarei? sugeră Luke. Dacă este acasă, nici nu va şti că sînt acolo. Dacă nu este, va

trebui să o găsim.

Chiar atunci intră în bucătărie Edwin O'Brien. Hainele lui impecabile, adică un pulover bleumarin și o cămașă albă, apretată, începuseră să se șifoneze. Cînd îl văzu pe Luke îmbrăcat numai în negru, bărbatul tresări.

- Ce naiba...?

- Edwin O'Brien, el este Luke Brodie. Lucrează cu mine la Brodie Operations. A dat o raită prin împrejurimi, dar nu pare să fie nimeni la supraveghere. Asta e bine, findcă ne dă ocazia să avansăm.

- Da, acum înțeleg de ce e bine să știm cît mai multe.

- Luke îi va face o vizită bonei. Există posibilitatea ca ea să fie printre cei implicați.

- Doamne sfinte, spuse el mînios. I se adresă lui Meg cu severitate de tată: nu ai verificat-o? Doar nu ți-ai dat copilul pe mîna unei femei luate de pe stradă.

- Luați-o încet, domnule O'Brien. Nu este vina lui Meg pentru cele întîmplate. Pînă acum nu avem nici o dovadă că fata are vreo legătură cu răpirea.

- Tată, dar am primit recomandări pentru ea. Chiar foarte bune. Nu cred absolut deloc că ar putea să-i facă rău lui Charlie.

- Am nevoie de adresa ei, zise Luke. Meg i-a scris-o pe un bilețel, pe care i l-a înmînat lui Luke.

- O să mă întorc, zise, apoi plecă prin bucătărie și dispăru în beznă.

- Ați primit informațiile despre Solar-Renew? îl întrebă Dirk pe O'Brien.

- Am rugat asistenta să mi le trimită pe iPhone, dar și pe mailul lui Meg. Cred că de acolo le poți scoate cu ușurință.

Au adus un laptop în sufragerie. Dirk a făcut toate conexiunile necesare cu imprimanta şi a scos o listă cu treizeci de nume, toţi foşti angajaţi. Doi dintre ei aveau ataşat cîte un asterisc, semn că aceia îl ameninţaseră pe O'Brien personal.

Totuşi, informaţiile erau de acum doi ani. Trebuia să ştie ce au făcut aceşti angajaţi în răstimpul scurs de la concedierea lor. Trebuia să ştie ce au făcut mai ales Marcus Dunham şi Bob Algreen, foştii directori executivi.

- Trebuie să-i trimit asta lui Sadie. Se aşeză la laptop şi trimise mesajul cu lista, dar mai ales numele celor doi, pe adresa lui Sadie.

În cîteva minute sună şi mobilul lui.

- Bună, dulceaţă, zise el la telefon.

- Nu mă lua cu dulcegării. În caz că nu ai observat, e trecut de miezul nopţii. A trecut de mult ora la care mă culc şi sînt încă la birou.

- E trecut şi de ora de culcare a lui Charlie. Mîine dimineaţă vei putea dormi pînă tîrziu. Ce ai pentru mine?

Umorul dispăruse din tonul femeii cînd îi spuse:

- Am verificat şi menajera, pentru orice eventualitate. Rose Wills are doi copii, patru nepoţi şi un cont de economii confortabil. Nu avem motive să o considerăm suspectă.

- Sînt de acord cu tine. Altceva?

- I-am verificat pe cei care se ocupă de casă. Grădinarul – ilegal, de-abia rupe engleza. Face treabă bună, după cîte informaţii am luat despre el. Nu cred că ar avea tupeu să se bage într-o treabă atît de complicată.

- Aşadar fără grădinar. Altcineva?

- Nici tipii care spală covoarele – tată şi fiu, deţinătorii propriei afaceri. Nu au cazier, nu-i putem suspecta. Am studiat

şi fişa antrenorului lui Meg, David Wilkerson. Absolvent de colegiu, serile lucrează ca tehnician laborant senior la spital. Face şi antrenamente fizice private. Nu are legături cu persoane dubioase. Cîteva economii subţiri în cont.

- Aşadar nu are nevoie de bani.

Sadie pufni pe nas agasată.

- Oricine ar avea nevoie de zece milioane de dolari, bani gheaţă.

- Ai dreptate. Dar cum rămîne cu tînăra bonă?

- Pamela Vardon. Acum lucrurile sînt mai interesante. Are cazierul curat. Fără antecedente, sau prostii. Dar provine dintr-o familie destrămată. Tatăl era abuziv. Mama obişnuia să bea. Pamela are două slujbe ca să se poată întreţine.

- Ea cunoştea ora de culcare a lui Charlie, zise el. A fost elementul crucial, pentru ca schema să funcţioneze. Luke este în drum spre apartamentul ei. Am sentimentul că ea nu-i acolo.

- Crezi că ea l-a luat pe băiat?

- Nu. Doar un om puternic ar fi putut să urce pe acoperiş, apoi să intre în dormitorul puştiului şi să coboare cu el în braţe. Nu ea l-a luat, dar instinctul îmi spune că şi ea este amestecată pînă peste cap.

- Şi are un cap frumos, îi zise Sadie. Îţi trimit o fotografie de-a ei.

Computerul indica sosirea unui mesaj. El îl deschise şi privi imaginea cu fata brunetă, care parcă-l privea. Dacă arăta cel puţin ca în fotografie, Pamela Vardon era mai mult decît drăguţă, era chiar frumoasă.

- Ţi-am mai trimis ceva înainte să mă suni, zise Dirk. Ai primit?

- Am primit, dar nu am avut timp să mă uit.

Dirk continuă şi-i spuse lui Sadie despre Edwin O'Brien şi Burton-Reasoner Industries. Îi mai spuse despre Solar-Renew şi despre felul în care compania a fost închisă, despre concedieri şi angajaţii nemulţumiţi, dar îi menţionă şi cele două nume ale persoanelor care îl ameninţaseră pe O'Brien.

- Mă interesează să aflu şi despre Marcus Dunham şi Bob Algreen. Sadie, au avut posturi bune şi multe de pierdut. Vezi dacă vreunul din ei s-a reangajat undeva.

- Lucrez la asta, zise Sadie şi închise.

Dirk se uită spre Meg. Era palidă, stresul începuse să o afecteze. Pe el ar fi trebuit să nu-l mai deranjeze, oricum. Dar a ştiut din clipa cînd a văzut-o venind spre el, la el acasă, că toate aceste ultime întîmplări aveau să facă ravagii şi asupra lui.

Capitolul cinci

Meg se uită la ceas. Era trecut de ora unu noaptea. Cafetiera se golise din nou. Trebuia să mai pregătească una. Se uită spre blatul de bucătărie din granit de culoarea ciocolatei. Toate electrocasnicele erau din inox. Expresorul de cafea negru strălucitor, marca Krups era aşezat pe blat, deasupra maşinii de spălat vase, doar că ea nu-şi mai găsea energia ca să meargă pînă la el.

Meg îşi strînse părul la spate. Şuviţele roşcate, tunse în scări, care de obicei îi încadrau obrajii, îi stăteau întinse în prezent şi parcă lipsite de viaţă, exact cum se simţea şi ea.

Nu mai avea nevoie de cofeină. Începuse să tremure deja şi era epuizată. În acelaşi timp simţea o nelinişte care-i tulbura tot corpul. Teama şi îngrijorarea pentru fiul ei îi amorţiseră mintea, însă îi ţineau nervii întinşi la maxim.

Se auzi un mobil sunînd, iar ea sări ca arsă. Realiză că era al tatălui ei. Îl văzu că se ridică de la masă, unde stătea aşezat, îl scoate din buzunarul pantalonilor şi răspunde. Nu auzi ce vorbea, iar după ce închise, veni la ea.

- Cine era? întrebă Meg, îngrozită că răpitorii l-au sunat în sfîrşit, ca să-şi revendice răscumpărarea.

- Era mama ta. Am sunat-o mai devreme, înainte să plec de la birou şi i-am spus că am o şedinţă care se poate prelungi

pînă seara, tîrziu. S-a gîndit că ar fi trebuit să ajung acasă pînă acum. Era îngrijorată că mi s-a întîmplat ceva pe autostradă.

- Tată, trebuie să pleci acasă. Dacă nu mergi, măcar va trebui să-i spui mamei despre toate astea.

Tatăl ei clătină din cap.

- Nu o să fac aşa ceva. După ce-l vom vedea înapoi pe Charlie nevătămat, o să-i povestesc tot ce s-a întîmplat. Dar nu acum. Fiindcă ştiu că i-ar provoca o durere sfîşietoare.

Într-un fel avea dreptate. Cînd postul ocupat de Edwin O'Brien ca preşedinte al companiei Burton-Reasoner a exercitat o presiune prea mare pentru soţia lui, Patsy O'Brien, aceasta a ajuns în pragul unei căderi nervoase.

Tatăl ei a fost distrus de supărare. Drept urmare, a lăsat totul de-o parte, mama ei şi-a revenit, însă tatăl nu a uitat niciodată această lecţie primită. Din clipa aceea, pentru el pe primul plan a fost familia.

- Meg are dreptate, zise Dirk cînd a intrat în bucătărie. Dacă sînteţi îngrijorat pentru soţia dumneavoastră, ar trebui să mergeţi la ea, ca să vă asiguraţi că este bine. Ştiţi, există posibilitatea ca aceşti indivizi să vă contacteze direct. E puţin probabil că vă vor suna în toiul nopţii, dar nu putem să fim complet siguri.

Tatăl ei păru încordat după ce auzi această variantă.

- Nu m-am gîndit că e posibil.

- Ar fi bine să fiţi acasă, dacă se va întîmpla aşa ceva. Eu rămîn aici cu Meg, iar doamna Wills rămîne şi ea. O să lucrez pe computer, ca să mai fac nişte săpături. De dimineaţă, dacă totul o să fie bine, vreau să vorbesc şi cu nişte vecini, să văd dacă au observat ceva neobişnuit în ultimele două zile. O

să mă ocup de problemă, domnule O'Brien. Nu voi abandona, pînă ce nu-l voi vedea acasă pe Charlie.

Tatăl ei răsuflă uşurat.

- Bine. O să plec acasă. Mă voi asigura că mama ta e bine şi, dacă oamenii aceia o să sune, o să fiu acolo. I se adresă lui Dirk: sper că mă vei informa despre tot ce se întîmplă.

- Domnule, sînteţi o parte esenţială. Fără ajutorul dumneavoastră, nu se va întîmpla nimic.

- Ai fost bodyguardul lui Meg. Presupun că o vei proteja aşa cum ai făcut-o şi altădată.

- Puteţi conta pe asta, domnule.

Meg aruncă o privire disperată către Dirk. O să fie acolo, pentru ea, aşa cum a mai fost şi altădată. Ştia că poate conta pe Dirk. Era solid ca o stîncă. Oare de ce nu a înţeles ea cît de important este acest lucru?

Meg îl conduse pe tatăl ei pînă la uşă. Arăta la fel de tulburat pe cît de răvăşită se simţea şi ea. Îl privi cum se îndreaptă spre Mercedesul lui negru, parcat în curba aleii, apoi se urcă şi pleacă.

După ce închise uşa, simţi în spatele ei prezenţa lui Dirk; se întoarse şi dădu cu ochii de chipul lui fermecător, însă dur. Doamne, cît de dor i-a fost de el. Pînă să-l vadă azi, nici nu şi-a dat seama de asta.

- Eşti bine? întrebă el.

- Da, zise ea cu glas tremurat. Cu ce te pot ajuta?

- Nici unul dintre noi nu poate face mare lucru, pînă ce Luke nu va reveni şi pînă ce nu vom avea noutăţi de la Sadie. Dacă nu vrei să urci la tine, măcar întinde-te puţin pe canapea şi odihneşte-te. Nu faci nimănui nici un bine dacă te epuizezi şi nu o să fii mîine în stare de nimic.

Meg se gîndea la fiul ei şi se străduia să gîndească pozitiv.

- Chiar crezi că Pam e implicată?

- Vom şti mai multe după ce vom afla ceva de la Luke.

Ca şi cînd pronunţarea numelui lui Luke i-ar fi grăbit întoarcerea, acesta intră calm în sufragerie. Nu se auzise nici un sunet, deşi intrase prin bucătărie. Meg se întreba cum reuşise să intre, cînd uşile erau încuiate, apoi îşi aminti cum în timpul turneului ei Dirk se strecura în camera ei de hotel fără să fie observat de nimeni.

- Fata, Pamela, nu era acolo, zise Luke. Am aruncat o privire înăuntru. Se pare că şi-a făcut bagajul înainte să plece.

Meg îşi înăbuşi un suspin.

- Crezi că este cu Charlie?

- Nu am văzut nici un semn al existenţei vreunui copil, zise convins Luke. Nu a luat cu ea totul, dar nişte fotografii dispăruseră de pe pereţi, cîteva sertare din şifonier erau golite. Mă gîndeam că şi-a făcut planul să-şi ia partea de bani şi să plece undeva, ca să înceapă o nouă viaţă.

Meg practic simţea cum mintea lui Dirk prelucrează informaţiile.

- Înseamnă că sînt convinşi că or să scape neatinşi. Asta nu-mi place. Mi se pare că ei ştiu ceva ce noi nu ştim.

- Oricare ar fi acest lucru, mai devreme sau mai tîrziu ne vom da seama şi noi. Luke merse la computerul de pe masă şi văzu pe monitor imaginea Pamelei Vardon, pe care Dirk o salvase mai devreme.

- Frumoasă fată. Păcat că a luat-o pe căi greşite. Li se va părea o dulceaţă numai bună de călărit fetelor-băieţi pe care le va întîlni în închisoare.

Meg simți că o lasă picioarele. Pam i s-a părut întotdeauna o fată cumsecade. Acum chiar simțea că-i vine să vomite.

Dirk observă asta și îi aruncă o privire mustrătoare lui Luke. Se părea că erau prea multe pentru ea într-o singură seară. Meg nu mai simți decît două mîini fierbinți care o trăgeau ușor de talie și se lipi cu totul de Dirk. Își încolăci brațele de gîtul lui, se lipi cu obrazul de pieptul lui și începu să plîngă.

Dirk îi ridică ușor capul și se uită fix în ochii ei.

- Hei, Pamela Vardon nu este problema ta, înțelegi? Dacă este implicată, va primi exact ce merită. Pentru moment singura persoană pentru care trebuie să fii îngrijorată este fiul tău.

- Îmi plăcea de ea, zise Meg. Îi plăteam mai mult decît trebuia. Știam că are două slujbe. Voiam să o ajut.

- Poate că-și va aminti. Poate că o să aibă mai multă grijă de Charlie.

Meg dădu din cap, oarecum consolată.

- Poate e mai bine dacă Pamela este cu el.

- Nu putem să fim siguri de asta, îi aminti Luke. Dar, în momentul acesta, este cea mai bună variantă.

- Dacă am putea să o găsim, zise Meg, poate că-l vom găsi și pe Charlie.

- Iisuse! sări Dirk. Să știi că am putea să-l găsim.

Dirk merse lîngă Luke, care stătea în fața computerului.

Da, avea dreptate, numai că grija lui era concentrată asupra lui Meg. Se așeză pe scaun și-l privi pe Luke peste umăr, iar expresia acestuia spunea că și el se gîndește la același lucru. Trebuia să uite de Meg și să-și facă treaba. El și

Luke nu erau fraţi, dar se simţeau foarte apropiaţi. De fiecare dată cînd Luke se uita la Dirk şi la Meg, se temea că amicul său o va primi din nou în viaţa lui şi-i va permite să se joace cu mintea lui.

Meg se apropie de el, iar cînd îi simţi parfumul floral, Dirk simţi instantaneu o erecţie.

- Ce faci? îl întrebă ea.

El se străduia să se concentreze.

- Ai numărul de telefon al Pamelei, nu?

- Am sunat-o de atîtea ori, încît îl ştiu pe dinafară.

- Bine, spune-mi-l.

- Este 555-761-4359.

Dirk o sună pe Sadie.

- Bona s-a pus în mişcare. Am nevoie de tine să-mi urmăreşti un număr şi să-l localizezi. Dirk îi spuse numărul.

- Aşteaptă puţin, amice. Să vedem dacă o putem găsi pe fata ta.

Dirk aştepta destul de tensionat, între timp urmărind şi reacţia lui Meg. Observă că Luke era la fel de încordat ca şi el.

- Am dat de ea, zise Sadie, cînd reveni la telefon. Este într-o casă din Kirkland. Îi dădu un număr de pe 105 Avenue, spre nord-est.

- Asta este pe partea cealaltă a lacului, zise Dirk. Am plecat într-acolo. Ştii, Sadie, este tîrziu. Ar fi bine să pleci acasă şi să te culci. Dacă nu facem nimic azi, vom relua mîine dimineaţă.

- Mai bine trag un pui de somn aici, zise Sadie. În sala de relaxare pentru angajaţi se găsea o canapea, pe care o mai foloseau băieţii cînd lucrau la anumite cazuri şi se făcea prea

tîrziu ca să mai plece acasă. Îţi doresc noroc pentru seara aceasta, adăugă ea.

- Mersi mult, dulceaţă; eşti cea mai tare. Mîine dimineaţă te sun din nou.

- Chiar şi mai devreme, dacă daţi de băiat.

- Am înţeles. Convorbirea se încheie, iar Dirk se ridică de pe scaun.

- Am dat de ea. Repetă numărul străzii din Kirkland, 105 Avenue. Adresa ar fi cam la o jumătate de oră cu maşina. Dirk scoase Browning-ul lui de nouă milimetri din port-arma prinsă sub braţ, pe sub cămaşă, apoi verifică dacă avea încărcătorul plin şi-l puse la loc în teacă. Îl văzu pe Luke, care îşi verificase la rîndul lui Beretta M9, iar acum o strecura la loc în port-armă.

- Dacă ea este cu băiatul, răpitorii ar putea să fie tot acolo, zise Luke. S-ar putea să avem nevoie de întăriri.

- Cineva trebuie să stea cu Meg.

- Luke nu trebuie să stea cu mine, fiindcă nici eu nu voi rămîne. Vin cu voi.

- S-o crezi tu. Este prea periculos. Rămîi aici, în casa ta.

- Dacă fiul meu este acolo, s-ar putea să aibă nevoie de mine. Vin şi eu, Dirk. Am auzit adresa. Dacă nu mă luaţi cu voi, vin eu singură. Voi fi acolo – într-un fel sau altul.

Dirk se pregătea să continue protestul, dar văzu faţa lui Luke, care o privea pe Meg într-un mod care sugera respect.

- Este mama băiatului, au fost singurele cuvinte ale lui Luke.

- Bine. Poate să vină şi ea, dar rămîne în maşină. Dirk vorbi acum direct cu Meg: nu o să ieşi din maşină, orice s-ar

întîmpla. Nu-mi pasă dacă o să vezi că se prăbuşeşte cerul. Rămîi în maşină pînă ce ne întoarcem noi. Dacă este şi Charlie acolo, o să ţi-l aducem.

- Bine, spuse ea triumfătoare.

- Fără discuţii. Vei face exact ce-ţi spun eu. Ai înţeles?

- Da. Am înţeles. Nu am uitat cît de încăpăţînat şi dominator poţi să fii.

- Nu mai spune. Dirk nu înţelegea de ce l-au iritat vorbele ei. Asta s-a întîmplat, Meg? Te-am forţat eu să intri în patul meu?

- Nu, zise ea roşind. Nu la asta m-am referit. Ştii că nu s-a întîmplat aşa.

- Ai dreptate. Nu s-a întîmplat în patul meu – ci în al tău.

- Bine, ajunge, zise Luke plictisit. Poate amînaţi duelul pe mai tîrziu. Acum trebuie să plecăm.

- Ia-ţi o haină pe tine, îi spuse Dirk lui Meg. O urmări cum urcă scările, iar Luke îi dădu şi lui borcănelul cu vopsea de camuflaj, ca să-şi traseze dungi negre pe toată faţa. Eu am venit aici cu Viper-ul. Maşina ta este în regulă?

- Sigur. Am parcat-o mai jos, pe stradă. Vin să vă iau.

Pînă cînd Meg reveni jos, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni negri şi o jachetă călduroasă neagră peste cămaşă, Dirk i-a scris Rosei un bilet, în caz că se trezea. Îşi luă şi el geaca neagră de piele din Viper-ul său şi îşi fixă la gleznă port-arma pe care o scoase de sub scaunul pasagerului.

Meg îi văzu faţa şi se gîndi la camuflaj.

- Tu chiar crezi că îi vei găsi acolo?

- Se poate.

- Nu vreau să păţeşti nimic. Poate ar fi bine să sunăm la poliţie.

El îi luă mîinile într-ale lui. Erau reci ca gheața.

- Nu știm sigur ce vom găsi, cînd vom ajunge la casa aceea. Odată ce suni la poliție, lucrurile au un alt parcurs, de neoprit.

Ea se îndreptă de spate și trase adînc aer în piept.

- Ai dreptate. Hai să mergem să-l aducem pe Charlie.

Dirk o îndemnă să iasă prima și o urmă spre ușă. Cînd o deschise, se auzea Bronco-ul vopsit în negru-crem, condus de Luke, acum accelerat la maxim, astfel că motorul părea răgetul unui prădător înfuriat.

- Ești sigur că vom ajunge cu mașina asta? întrebă Meg, avansînd grăbită pe alee, spre mașină.

Era prima dată cînd Dirk zîmbea.

- Luke este un vînător de recompense. El muncește mai mult sub acoperire. Un Bronco vechi, în două culori trece mereu neobservat. Să știi că sub capota lui zace un motor de curse, de cinci litri, Aluminator XS Coyote. Asta înseamnă cinci sute de cai putere, scumpo. Are aprindere multiplă Cobra Jet și capete de aluminiu portate. Este o fiară. Luke a botezat-o Doamna Norocoasă.

- Sper să aibă noroc și în seara aceasta, zise Meg.

Dirk îi deschise portiera, iar ea urcă repede pe bancheta din spate.

- Și eu voi avea, iubito, zise el, trîntind portiera. Și eu voi avea.

Meg era destul de uimită de dotările vehiculului condus de Luke. În afară de motorul special, mașina avea instalat sistem de navigație prin GPS, integrat în bord. Deja pe ecran fusese introdusă adresa unde sperau să-l găsească pe Charlie. Meg își simțea inima cît un purice.

- Centura, zise Dirk. Meg se conformă, apoi cei doi şi-au pus şi ei centurile.

Cînd privi afară, pe geam, Meg văzu o lună palidă profilată pe cerul negru-catran, iar razele ei slabe aruncau umbre peste peisajul nocturn. La ora aceasta şoselele erau pustii. Motorul puternic al maşinii torcea, aşteptînd impulsul acceleraţiei, iar Meg se gîndea că exteriorul ei nu se potrivea deloc cu ceea ce se afla sub carcasa metalică uşor deformată. Îi venea să zîmbească, însă se gîndea că prin el l-ar fi trădat pe Charlie.

În schimb se gîndi la aceşti bărbaţi, pe care nu i-ar fi cunoscut, dacă nu ar fi avut loc acea crimă oribilă, a cărei victimă a fost un model de top al firmei La Belle. Aceiaşi bărbaţi uluitori, duri, mergeau acum să-l salveze pe fiul ei.

Se bucura că tatăl ei plecase acasă. S-ar fi făcut foc şi pară dacă ar fi ştiut ce puneau ei la cale acum. Totuşi, Meg avea încredere în aceşti oameni. Pe Luke nu-l cunoscuse pînă acum, dar Dirk îi vorbise despre el adeseori, în termeni favorabili. Ştia că era şi el fost militar, ca Dirk, înrolat în Forţele Speciale. Ştia cît de mult îl respectă Dirk. Era încrezătoare că aceşti bărbaţi o să facă orice, numai ca să-l aducă acasă pe copilul ei.

Admira acum profilul puternic al lui Dirk, pe măsură ce faimosul Bronco muşca din şosea. Îşi dusese mîna spre gură şi acum îşi mîngîia mustaţa deasă. Prima dată cînd l-am văzut, i s-a părut că este un şmecher. Un şmecher sexi şi foarte fierbinte.

S-a dovedit că a avut perfectă dreptate.

Era un şmecher, cînd era vorba să o protejeze pe ea. Dar era un bărbat afectuos şi iubitor în intimitate; în pat era un

adevărat armăsar. Meg a preferat să renunțe la el pentru Charlie, adică pentru un mod de viață stabil, previzibil și liniștit, pe care voia să i-l ofere fiului ei. Doar că de atunci nu a mai cunoscut un alt bărbat, care să se apropie măcar puțin de valoarea lui Dirk.

Simțea o durere profundă în piept. După ce s-a lăsat de activitățile din modeling, tatăl ei a încurajat-o să cunoască diferiți bărbați. O invita la dineuri și prînzuri la clubul lui, unde apărea ca din senin fiul vreunui amic de-al lui de afaceri, pe care-l invita să se așeze la masa lor. Părea că tatăl ei a uitat complet cît de dezastruoasă a fost alegerea primului ei soț.

Acum îi trecuse prin cap să-l sune pe Jonathan, ca să-l anunțe despre răpirea fiului lui, dar adevărul crunt era că Jonathan nu dădea doi bani pe Charlie și așa a fost dintotdeauna.

- Aici este, zise Dirk, iar glasul lui o scoase pe Meg din starea de meditație. Dă ocol clădirii, îi zise lui Luke. Să vedem dacă zărim vreo mișcare în interior.

Meg strînse tare spătarul banchetei din față și se aplecă spre fereastră, ca să vadă ceva. Au trecut de primul șir de case vechi și nu se distingeau decît numerele lipite pe poartă. Casa pe care o căutau era modestă, cu un etaj, iar în față avea un garaj pentru o mașină.

Luminile erau stinse peste tot. Clădirea părea goală, doar că din coșul de pe acoperiș ieșea un fir subțiratic de fum. Luke nu opri, ci făcu dreapta pe prima stradă.

- Uite acolo, o alee, zise Dirk. Hai să mergem pe jos.

Luke opri mașina la o oarecare distanță de casă, în fața unui panou cu "De vînzare", înfipt în curtea unei case învecinate. Aceasta chiar părea nelocuită.

Dirk se întoarse spre ea și o țintui cu o privire tăioasă.

- Ține minte ce ți-am zis. Stai în mașină și lasă-te cît mai jos. Cei doi au deschis portierele în mod silențios.

- Vă doresc noroc, le zise ea încet.

Dirk nu răspunse, ci merse tiptil, pînă ce ieși din raza ei vizuală. Meg se lăsă și ea în jos, apoi închise ochii și rosti o rugăciune pentru Charlie. Și una pentru Luke. Încă una pentru Dirk, bărbatul pe care-l mai iubea și acum.

Capitolul şase

- I-ai spus "scumpo", îi reproşă Luke în timp ce se îndreptau spre aleea cufundată în întuneric. Nu-mi vine să cred că i-ai spus scumpo.

- Mi-a scăpat, da? Voiam şi eu să par amabil, ştii.

- Pe naiba. Mai simţi ceva pentru ea. Se vede clar pe faţa ta de cîte ori te uiţi la ea.

- Nu mai simt nimic pentru ea. Este frumoasă, atîta tot. Trebuie să recunoşti că Meg este o tipă foarte atrăgătoare.

- Bine, este atrăgătoare. Şi ce dacă?

- Orice bărbat poate să aprecieze frumuseţea unei femei, nu?

- Nu şi dacă gîndeşte cu scula, în locul creierului. Frate, Meg înseamnă bucluc. Ştii bine. O ştiu şi eu. Singura persoană care nu ştie asta este ea.

Dirk nu continuă. Luke avea dreptate. Revederea cu Meg i-a reaprins focul care-l ardea în trecut.

- Cum a rămas cu fata pe care ai cunoscut-o şi cu care te vedeai? îl presă Luke, hotărît să-l bată la cap. Cum se numea...Stella? Şi ea este frumoasă. Este al naibii de frumoasă.

- Da, este. Doar că nu este...Nu ştiu, pur şi simplu nu este...

- Nu este Meg, corect? Ai grijă, frate. Eu atîta îţi spun.

- Dacă te interesează Stella, să ştii că nu am mai sunat-o de două săptămîni. Oricum, relaţia noastră nu presupunea exclusivitate.

Luke clătina din cap, ca un om cu experienţă.

La un moment dat au tăcut amîndoi. Aleea întunecoasă îi ducea spre casă. Nu mai puteau să vorbească.

S-au strecurat pe lîngă un şir de tomberoane, pungi cu resturi şi gunoaie risipite pe jos, pînă ce au ajuns la un gărduleţ care mărginea casa, după care îi indică lui Luke zidul casei.

S-au despărţit, Dirk spre stînga, iar Luke spre dreapta. Casa avea formă dreptunghiulară, iar pe o parte se afla ridicat coşul şemineului. În partea opusă era garajul şi la intrare o verandă. Obloanele erau trase şi părea că totul era cufundat în linişte. Garajul era încuiat, iar prin geamurile murdare, nu se vedea nimic înăuntru.

Se întoarse şi merse în spate, unde era şi Luke, care tocmai urca scările spre uşă.

- Ceva? întrebă Luke.

- Nimic. La tine?

Luke dădu din cap negativ.

- Trebuie să intrăm. Dirk scosese deja agrafele pentru descuiat încuietori, după care urcă scările spre uşă, deschise mai întîi rama cu plasă şi trecu la treabă. Luke îl urma, cu arma scoasă.

Încuietoarea a cedat rapid priceperii lui Dirk. Trase şi el arma din toc, răsuci clanţa şi întredeschise uşa. Apoi o împinse cu piciorul şi zări bucătăria în întuneric, după care făcu primul pas înăuntru. Luke venea şi el în spate.

Au început căutările prin casă, Luke a mers primul, apoi

a preluat Dirk, după care iar Luke și Dirk, calculîndu-și avansul alternativ cu precizie militară, fiindcă toate acestea le intraseră în sînge celor doi și acum gesturile veneau natural, la fel cum respirau.

- Casa e goală, zise Dirk, după care puse arma în toc. Aprinse luminile, ca să arunce o privire mai atentă. O sufragerie, două dormitoare și o baie. Casă mobilată, de închiriat: fotolii și canapea maro, pat dublu într-o cameră și două paturi simple în cealaltă. Probabil că Sadie avea deja numele și adresa proprietarului.

- Au plecat, zise Luke și se apropie de vatra focului, unde se vedeau cărbunii fumegînd. Totuși, sigur a fost cineva aici cu puțin timp în urmă.

Dirk se apropie și el de șemineu. În vatră se vedea o cutie de pizza arsă pe jumătate și cîteva pahare de Coca Cola azvîrlite printre cărbuni. Scoase o înjurătură. Orice probă din casă, care le-ar fi putut fi de folos, devenise acum cenușă. Oricine ar fi fost oamenii aceia, nu erau deloc proști. Își îndepărtaseră orice urmă de la Meg din casă, iar aici au scăpat de orice obiect purtător de amprente sau ADN.

După ce amîndoi și-au făcut o idee despre ce se găsea în casă, căutînd cu fervoare orice detaliu cît de mic uitat de răpitori, s-au întors în bucătărie.

- Ce e acolo? întrebă Luke, arătînd spre o bucată de hîrtie, lăsată pe blat.

- Parcă ar fi lăsat un mesaj, zise Dirk și merse să citească biletul. Văzu deasupra hîrtiei o șuviță de păr roșcat, foarte fin. Dacă pînă atunci mai avea un dubiu că răpitorii au fost acolo, acum acesta se spulberase.

Simțea cum îi clocotește sîngele în cap. Puse în buzunar

şuviţa de păr roşcat a băiatului şi ridică hîrtia de un colţ, ca să o citească.

- "Aceasta este prima voastră greşeală. Aveţi grijă să fie şi ultima, sau băiatul moare. V-au mai rămas patruzeci şi opt de ore".

Luke răsuflă prelung şi apoi înjură.

- Nenorociţii!

Dirk privi spre mormanul de cărbuni fumegînd.

- Se pare că nu au plecat de prea mult timp. Au trecut maxim douăzeci de minute.

- Suficient cît să-şi strîngă boarfele, să scape de dovezi şi să pornească la drum. Cum naiba au ştiut că vom veni?

Dirk se uită la Luke şi într-o fracţiune de secundă parcă adevărul i-a fulgerat simultan pe amîndoi.

- Pe toţi dracii! Casa lui Meg e plină de microfoane. Luke ieşi în goană, iar Dirk trînti uşa în urma lui. Alergau spre bătrînul Bronco, iar cînd Dirk a deschis portiera din faţă, Meg se ridică de pe bancheta din spate, unde stătuse întinsă.

- Unde este copilul meu?

- Nu era în casă, Meg. Dirk simţea aceeaşi durere pe care şi-o închipuia că o simte acum şi Meg. Ştiau că vom veni.

Motorul SUV-ului se trezi la viaţă, iar Luke îl ambală puternic, după care acceleră şi maşina se puse în mişcare.

- De unde ar fi putut să ştie? întrebă Meg.

- Au montat dispozitive de supraveghere prin toată casa ta, îi spuse Luke.

Dirk luă de pe bancheta din spate geanta lui Luke, din care scoase un prosop şi se şterse pe faţă.

- Ceea ce înseamnă că ei ştiu că am detectat telefonul mobil al Pamelei şi aşa i-am găsit. Presupun că au aruncat

imediat mobilul pe undeva, ca să fie siguri că nu o să-i mai găsim deloc.

Meg se uită spre Dirk.

- Doar nu crezi că Pamela s-a priceput să instaleze dispozitivele acelea?

Dirk îi dădu prosopul lui Luke.

- Dacă ar fi vorba de un dispozitiv de ascultare, treaba e simplă, este ceva mic şi uşor de ascuns. Poate le-a lăsat altcineva care a intrat în casă. Dacă vorbim de camere video, treaba ar fi mai complicată.

- Camere? Doamne...

- Ia-o uşurel. Să nu ne pripim cu concluziile.

Erau deja pe autostradă şi Luke conducea destul de repede, sperînd că nu-i va opri vreo patrulă de poliţie. Răpitorii scurtaseră deja termenul la patruzeci şi opt de ore. Dirk nu i-a spus asta lui Meg.

Chiar înainte să ajungă la ea acasă, se întoarse şi-i spuse:

- Cînd ajungem, vreau să verificăm casa, să găsim dispozitivele pe care le-au instalat şi să le dezactivăm. Nu vreau ca ei să afle mai mult decît ştiu deja.

Lucru care era perfect adevărat.

- Eu şi Luke avem nişte scanere speciale, pe care le vom folosi ca să descoperim unde sînt microfoanele. Nu cred că ne va lua foarte mult timp.

Meg amuţi. Nu mai spuse nimic pînă ce au ajuns în pragul uşii. Cînd a văzut-o că deschide gura să vorbească, Dirk i-a făcut semn să tacă, apoi a indicat spre canapea, unde a rugat-o să aştepte pînă ce ei vor termina.

Merse spre garaj, ca să ia din portbagajul maşinii lui

scanerul. În buzunarul de la cămaşă dădu peste şuviţa de păr roşcat şi mătăsos şi i se păru că îşi simte degetele arzînd.

- Tu verifică sus, îi zise Dirk lui Luke. Eu voi căuta aici, jos.

- Dar Rose? întrebă el.

- Sînt aici, zise Rose în timp ce terminase de coborît scările. Ce s-a întîmplat?

- Mergi lîngă Meg, Rose. Vom sta de vorbă peste cîteva minute.

- S-a întîmplat ceva? Ce....

Dirk ridică o mînă, făcîndu-i semn să tacă, apoi îi arătă canapeaua. Meg o chemă lîngă ea, iar Rose o ascultă docilă.

Luke scotoci prin dormitoarele de la etaj, iar Dirk prin camerele de la parter. Scanerul lui era puţin mai mare decît un telefon mobil şi chiar semăna cu unul. Dispozitivul putea detecta camere wireless, sau prin cablu, precum şi pe cele incorporate în obiecte. Putea să depisteze şi microfoanele fără fir, sau cele încapsulate, pentru telefoane şi microfoanele laser.

Aparatul era ceva obişnuit în domeniul lui de activitate.

Douăzeci de minute mai tîrziu Dirk îl văzu coborînd pe Luke, iar în palmă avea şase microfoane miniaturale. Dirk găsise şi el şase. Le duse pe toate în garaj şi le zdrobi cu piciorul, apoi le aruncă într-o pungă de plastic, pentru a-i servi ca probă.

Cele două femei erau calme şi tăceau, cînd a intrat în sufragerie.

- Nu vrea nimeni să-mi spună şi mie ce se petrece aici? zise Rose, sătulă să tot aştepte.

- Cineva a instalat microfoane în toată casa, zise Dirk.

- Şi la ce folosesc microfoanele astea?

- La ascultat ce se vorbeşte în casă, Rose. Răpitorii aveau nevoie de informaţii.

- Vreţi să spuneţi că au...au ascultat ce am vorbit noi?

- Eşti norocoasă că nu au instalat şi camere video. Numai gîndul acesta, că ticăloşii s-ar fi uitat la Meg cînd se dezbrăca îl scoase din minţi pe Dirk. Violarea intimităţii ei era şi aşa destul de gravă.

- Doar nu credeţi că eu am făcut asta, zise Rose, acum roşie la faţă.

Meg se uită spre Dirk, apoi îi strînse mîna lui Rose.

- Rose, nu credem că ai fost tu. Ştim cît de mult îl iubeşti pe Charlie.

Ştim? *Noi*? Doar nu-l includea şi pe el. Dirk nu-şi imagina că Meg se gîndea la ei doi ca la "noi". Asta era problema.

Rose sări de pe canapea şi gestul ei le captă atenţia.

- Oamenii de la PG&E! Doamne, sfinte, am uitat de ei!

Dirk se apropie de ea.

- Rose, respiră adînc. O aşteptă să se calmeze puţin. Acum, despre ce oameni de la PG&E vorbeşti?

- Doi bărbaţi. Au venit la noi acasă acum o săptămînă. Purtau salopete din acelea, albastre, ştiţi? Cele pe care scrie cu litere mari pe piept PG&E.

- Bine, continuă.

- Spuneau că au primit un raport despre o scurgere de gaz în zona noastră. Voiau să verifice, ca să fie siguri că totul funcţionează bine şi că în casă nu există nici un pericol. Păreau oameni de treabă, care-şi fac meseria. Aşa că le-am dat voie să intre. Se întoarse cu spatele, parcă de ruşine şi ochii

i se umplură de lacrimi. Oare ei au...ei l-au răpit pe Charlie?

- Deocamdată nu ştim cine l-a răpit pe Charlie. Iar tu nu ai făcut nici un rău. Ei l-au făcut.

Meg îl încolți pe Dirk în bucătărie. Deja răsărea soarele, care inunda orizontul cu lumina aurie şi îşi trimitea razele printre crengile desfrunzite ale copacilor uriaşi din curtea interioară. Nu reuşise să doarmă deloc, dar nici Dirk nu se odihnise.

Luke plecase acum o jumătate de oră. Voia să treacă pe acasă, să-şi facă un duş, apoi să meargă la birou.

- Sună-mă, dacă o să ai nevoie de mine, i-a spus lui Dirk înainte să iasă pe uşă.

Rose plecase şi ea acasă, ca să-şi schimbe hainele. Meg urcase, însă nu avea destulă energie ca să-şi facă un duş, aşa că a reuşit doar să-şi schimbe hainele. Purta o pereche de blugi, pantofi sport şi o cămaşă, iar acum coborîse şi pregătea cafeaua, cu gîndul sumbru la ziua care de-abia începea.

Aroma proaspătă de cafea franţuzească proaspăt rîşnită o anunța că Dirk pregătise micul dejun. Meg traversă bucătăria, a cărei podea era acoperită cu gresie în nuanțe calde de crem. Veni lîngă Dirk, care stătea sprijinit de blatul din granit şi bea deja cafea dintr-o cană mare, decorată cu margarete galbene.

Dintotdeauna el nu s-a simţit deloc în largul lui în casa ei, fiindcă era prea sălbatic şi nu putea fi domesticit. Dacă ar fi rămas, ar fi fost ca şi cînd ai fi încercat să transformi o panteră într-o pisică de casă. Meg îl privi acum şi îi resimți energia debordantă, cu tristeţe recunoscînd că nu se schimbase deloc.

Cu toate acestea, se simțea foarte atrasă de el. Parcă un fir invizibil o trăgea, făcînd-o să tînjească după el, exact cum s-a întîmplat din clipa cînd l-a văzut prima dată. Se opri cînd ajunse în fața lui și tremura de dorința să întindă mîna spre el.

Își împreună mîinile la spate, totuși.

- Nu ai dormit toată noaptea. Știu că ești la fel de obosit ca și mine. De ce nu te duci acasă? Măcar să-ți faci un duș și să-ți schimbi hainele.

- O să fac un duș la tine. Luke o să treacă pe la apartamentul meu să-mi aducă niște haine. O să mi le lase în drum spre serviciu.

Meg dădu din cap scurt, încercînd să alunge imaginea cu Dirk dezbrăcat, pășind gol în cabina de duș. Încercă să gonească și fanteziile cu ea alături de el sub apă; lucrul acesta nu s-a întîmplat niciodată. Nu a avut niciodată timp să exploreze această atracție sexuală magnetică, deși chiar în acest moment inima îi bătea cu putere.

- Ești bine?

Cuvintele lui au trezit-o brusc la realitate. Charlie nu era acolo. Asta nu era fantezie. O usturau ochii. Cum de a putut uita de Charlie, chiar și pentru o secundă? Dumnezeule, oare băiețelul ei era bine? Se ruga ca răpitorii să nu-i fi făcut vreun rău.

Simți cum Dirk își odihnește mîinile lui mari pe umerii ei.

- Nu-ți face gînduri negre, Meg. Charlie este bine. Asta trebuie să-ți spui în continuu. Va veni acasă curînd. Numai așa vei putea trece mai ușor prin asta, bine?

De această dată ea nu se mai putu stăpîni. Făcu un pas înainte și se apropie de el foarte mult, atît de mult, încît

trupurile li se atingeau. El o cuprinse cu amîndouă mîinile. Meg închise ochii şi îşi lipi fruntea de umărul lui.

În clipa următoare el se depărtă, lăsînd între ei acea distanţă pe care a lăsat-o din prima clipă, de cînd a văzut-o venind spre el, acasă la el, în Lakehurst.

- Îmi pare rău, spuse ea. Nu am avut intenţia să fac asta.

- Eşti obosită doar, zise el, şi un muşchi facial îi tresări. Amîndoi sîntem obosiţi. Poate că ar fi bine să încerci să dormi puţin.

- Trebuie să-l sun pe tata. Să-i spun ce s-a întîmplat.

- Îl sun eu, ca să-l informez despre microfoane.

- Îi vei spune şi ce am făcut? Că am fost acasă la răpitori?

- Vrei să-i spun?

- Nu. O să ne preseze pe amîndoi să facem treaba cum vrea el, iar eu nu sînt dispus să fac asta.

Ea dădu din cap aprobator. Şi ea simţea acelaşi lucru.

- Şi mai departe ce vom face? Vom aştepta să sune răpitorii? Vom aştepta să ne spună ei unde să le ducem banii?

- Nu vom aştepta pe nimeni. Am vorbit cu Sadie cît erai tu sus. Ea o s-o cerceteze cu atenţie pe Pamela Vardon, căutînd anumite relaţii ale ei cu cineva care ar putea fi implicat.

- Da, e bine aşa.

- Ai menţionat nişte recomandări pe care le-ai primit de la ea. Erau de la persoane pe care le cunoşteai?

- Una dintre mămicile la care a lucrat locuieşte aproape de mine. De asemenea a lucrat la un centru de zi, iar de acolo a primit o recomandare grozavă.

- Aşadar e imposibil să fie implicată cu oamenii de care vorbim acum.

- Cred că da.

- Sadie a depistat proprietarul casei închiriate, dar nu ne-a fost de mare ajutor. Locuieşte în California şi a făcut închirierea doar pentru două săptămîni. Chiria a fost plătită cu bani gheaţă, prin poştă. A folosit un nume fals.

Încă un drum închis. Meg merse să-şi toarne nişte cafea într-o cană şi o ţinea cu ambele mîini, fiindcă îi tremurau vizibil.

- Ieri seară nu te-am întrebat. Poate că m-am temut să aud răspunsul. Acum trebuie să ştiu.

Dirk sorbi şi el din cafeaua lui.

- Ce să mă întrebi?

- Eşti sigur că fiul meu a fost în casa aceea ieri? Adică, înainte să ajungem noi acolo?

Dirk ridică uşor clapa buzunarului de la piept al cămăşii pe care o purta şi scoase ceva de acolo.

- Întinde mîna.

Ea întinse mîna. Dirk i-o luă cu blîndeţe, apoi îi puse în palmă ceva. Cînd Meg recunoscu şuviţa roşcată din părul băiatului ei, suspină prelung, dureros.

Nu-l văzu pe Dirk cînd s-a mişcat, dar i-a simţit din nou braţele într-o îmbrăţişare.

- Ia-o uşurel, scumpo. Au lăsat-o ca să ştim că el este în regulă. Să ţii minte ce ţi-am spus, o consolă el, ridicîndu-i bărbia cu două degete. Curînd o să vină acasă. Trebuie să te gîndeşti numai la asta, de acord?

Înghiţi în sec, apoi dădu din cap afirmativ. Cînd Dirk îi dădu drumul, pe locul unde au fost mîinile lui simţea acum răcoare.

- O să-l sun pe tatăl tău. I-am salvat numărul în agenda telefonului aseară, înainte să plece. Dirk scoase mobilul din buzunar şi ieşi din bucătărie.

Capitolul șapte

Oare ce naiba se petrecea cu el? Luke ar fi sărit să-i roadă beregata, dacă ar fi știut că a îmbrățișat-o pe Meg în felul acela. Doamne, mai mult de atît, i-a spus iar "scumpo". Prostie, prostie, prostie.

Fir-ar să fie, totuși îi părea rău pentru ea. Știa că suferă. Știa ce sentimente are pentru micuț, știa că puștiul însemna totul pentru ea. Era elefantul din cameră, motivul principal pentru care ea a pus punct relației lor. Nu-l putea vedea pe Dirk în rolul de tată.

Mii de draci, poate că avea dreptate. El provenea dintr-o familie destrămată, nu a avut niciodată o familie adevărată, deci habar nu avea cum trebuie să fie un tată. Tatăl lui l-a părăsit cînd el avea doar opt ani, abandonîndu-l alături de o mamă care spăla toalete într-un motel dubios, doar ca să aibă un acoperiș deasupra capului și mîncare pe masă.

Mama lui a murit în ziua în care el a împlinit optsprezece ani. A doua zi s-a înrolat în armată. A urmat colegiul de-abia după ce a plecat din forțele de poliție, apoi s-a angajat ca agent personal de pază, slujbă care se acorda perfect cu talentul lui.

Meg avea nevoie de cineva stabil, care să o ajute să-l crească pe Charlie și poate că avea dreptate. Cu trecutul lui,

el nu avea nici o idee cum să fie familist.

Nu știa cum să fie tată și totuși, în momentul acela, doar gîndul că micuțul nevinovat al lui Meg se află în mîinile acelor bandiți îi întorcea stomacul pe dos. Trebuia să-și înfrîneze furia care clocotea în sufletul lui și să-și păstreze controlul atunci cînd îi venea să strîngă pumnul și să lovească în ceva.

Își păstra calmul pentru Meg. Ea avea acum nevoie de el așa cum nu a mai avut pînă atunci, chiar și cînd viața ei a fost în pericol. Nu mai conta că el nu se ridică la standardele pe care ea se aștepta să le atingă un bărbat. Nu se putea să o dezamăgească acum.

Cînd ceasul arăta ora opt dimineața, el sună la compania de gaz și electricitate, PG&E. După ce a ascultat vreo două minute de mesaje ale robotului, a reușit să ia legătura cu o supraveghetoare, care a verificat în evidențe și i-a spus ceea ce el bănuia oricum.

Nu avusese loc nici o scurgere de gaz în zona Madison Park. Bărbații care au venit în casa lui Meg nu lucrau la firma PG&E.

Bine măcar că avea o descriere a lor. Rose își amintea că unul dintre ei era înalt și deșirat, avea nasul coroiat și părul șaten, ondulat. Celălalt era mai mărunțel, dolofan și chelios, însă se vedea că fusese blond.

- Cel înalt și slăbănog era foarte politicos, i-a spus Rose. Amîndoi erau.

- Ar mai fi ceva de care îți amintești referitor la ei?

- Mda, l-am auzit pe cel mărunțel spunîndu-i celui înalt Cliff. Nu cred că și-a dat seama că eram aproape și l-am auzit.

- Cam ce vîrste aveau?

- Trecuți bine de treizeci, parcă. După aceea m-am dus în sufragerie și nu i-am mai văzut decît cînd au plecat. Au spus că totul era în ordine, au plecat spre un camion și duși au fost.

- Presupun că nu-ți mai amintești numerele de pe plăcuța de înmatriculare.

Rose dădu din cap descumpănită.

- Nici nu m-am gîndit să mă uit. Oftă. Aș vrea să-mi pot aminti și altceva, dar mă tem că asta-i tot.

Nu erau prea multe, dar era mai bine decît nimic. Cliff era un nume obișnuit, dar, dacă se lega și cu altceva, poate că era o informație utilă.

Dirk îl sună apoi pe tatăl lui Meg.

- O clipă, te rog, zise Edwin O'Brien. Te las puțin în așteptare, pînă ce ajung în bibliotecă și acolo putem vorbi.

Edwin răspunse în cîteva secunde.

- Îmi cer scuze că ai așteptat. Mama lui Meg a devenit bănuitoare că s-a întîmplat ceva. După atîția ani, mă cunoaște foarte bine.

Trebuie să fie drăguț, se gîndea Dirk, să ai o soție pe care să o iubești într-atît încît să dorești să o protejezi, așa cum făcea acum O'Brien.

- Așadar, în ce fază ne aflăm? întrebă bărbatul.

- Sînt cîteva lucruri pe care vreau să le știți. Doi bărbați îmbrăcați în salopete de lucru ale companiei PG&E au venit la Meg acasă săptămîna trecută și au instalat vreo douăsprezece microfoane prin toată casa. Noi le-am găsit și le-am aruncat. Numai că ei știu că le-am descoperit. Au devansat termenul limită.

- Au sunat?

- Au lăsat un bilet. De asemenea, se pare că fata cu care

stătea puştiul uneori este implicată. Am făcut investigaţii despre ea şi prietenii ei, ca să aflăm cine ar face parte din acest plan.

Se lăsă tăcerea.

- Asta nu-mi place. Dacă oamenii aceia ştiu că ai făcut investigaţii, ca să dai de ei, ar putea să-l omoare pe Charlie.

- Au auzit suficient cît să-şi dea seama că deocamdată nu am aflat nimic. Probabil că au aflat că eu şi Luke sîntem detectivi particulari. Şi mai ştiu că nu vă vom lăsa să le daţi banii fără o dovadă că băiatul este viu şi nevătămat. Ceea ce înseamnă că nu-l vor ucide înainte să pună mîna pe bani.

- Chiar şi aşa, mie nu-mi place. S-ar putea să vă înşelaţi. Eu zic să le dăm ce vor şi să-l aduceţi acasă pe nepotul meu.

- Dacă am fi siguri că banii aceştia sînt de ajuns ca să răscumpere eliberarea lui, am face aşa. Din nefericire, în acest moment nu putem să fim absolut siguri. De aceea avem nevoie de mai multe informaţii.

Urmă o altă pauză. După aceea O'Brien oftă şi continuă conversaţia.

- Se pare că nu-mi dai de ales.

- Nu, domnule.

- Totuşi, trebuie să avem disponibile fondurile. Eu tocmai sînt pe cale să fac rost de lichidităţi, în bancnote de douăzeci, nu mai mari de o sută. Durează mai mult timp decît mi-am imaginat, dar presupun că ei asta doresc.

- Oh, da. Îi veţi face foarte fericiţi cu asta. Dirk se gîndea că scenariul era valabil, dacă se presupunea că ticăloşii vor ajunge să pună mîna pe bani, iar el spera că nu vor pune. Vă voi ţine la curent, continuă el, cu orice noutăţi mai apar, sau dacă vom mai primi vreun telefon.

- Bine. Spune-i lui Meg că o să vin la ea peste vreo două ore. I-am spus lui Patsy că după amiază am meci de golf.

- O să-i spun lui Meg. Dirk întrerupse apelul.

Meg simțea nevoia să discute cu cineva, altcineva decît Rose Wills sau tatăl ei. Altcineva decît Dirk sau Luke. Avea nevoie de o prietenă, în care să aibă încredere. Cea mai bună amică a ei, Valerie Hartman, viitoarea Val Brodie, era plecată nu-se-știe-unde cu Ethan. Meg nu-și permitea să îi deranjeze.

Se gîndi să o sune pe Isabel Rafaeli, tot fotomodel La Belle, doar că aceste evenimente erau prea intime, ca să fie împărtășite persoanelor din afara cercului de prieteni apropiați.

Își mută privirea, fiindcă pînă atunci l-a urmărit pe Dirk, așezat în fața laptopului, probabil urmărind niște piste. Hotărîtă să-și controleze teama pentru Charlie și să ignore sentimentele pentru Dirk, urcă scările.

Nu-și făcuse duș, ci doar își schimbase hainele cu unele curate, apoi revenise la parter. Acum se gîndea că vreo cîteva minute sub dușul fierbinte o vor remonta măcar parțial.

Rose tocmai venea pe hol cu un braț plin de prosoape, cînd se întîlni cu Meg, care era la ușa dormitorului ei.

- Am făcut puțină ordine în camera de oaspeți, zise Rose, cu un zîmbet timid. Prietenul dumneavoastră, Dirk s-a spălat acolo. Nu s-a bălăcit la fel de mult ca alți bărbați pe care-i cunosc. A șters chiuveta după ce a terminat și a agățat prosopul în cuier.

- A lucrat în armată. A fost șerif. Cred că i-a intrat în sînge.

- Șerif. Soțul fiicei mele a fost șerif. Se poartă foarte

frumos cu ea şi îi iubeşte mult pe cei doi băieţi ai lor.

Meg simţi un junghi în piept.

- Cred că unii bărbaţi se aşează la casa lor după ce ies din armată.

Rose continuă, în aceeaşi notă nostalgică şi laudativă.

- Cred că Mike nu s-a schimbat foarte mult. A fost un bărbat bun atunci. Şi este şi acum la fel de bun.

Meg se gîndi la Dirk şi la Viper-ul lui care atingea două sute patruzeci de kilometri pe oră, apoi la Harley-ul şi la şalupa lui rapidă, sclipitoare.

- Dirk nu e genul de bărbat care să se aşeze la casa lui.

Rose privi spre locul unde se afla el, parcă văzîndu-l cum stă la masa din sufragerie, aplecat peste laptop.

- Nu este cum mă aşteptam.

Meg o privi tăios. Se săturase să tot audă presupunerile tuturor despre Dirk.

- Da, mi-ai mai spus-o o dată.

- Nu este cum mă aşteptam, dar nu cred că e un păcat prea mare să ai un tatuaj, nu-i aşa? Nu are nici o legătură cu persoana dinăuntru.

Meg simţi iar un nod în gît. Îşi amintea ca ieri, cum îi mîngîia pielea tatuată cu acele culori armonizate perfect, sub care muşchi puternici pulsau. Degetele ei desenau conturul ferocelui dragon, care se încolăcea seducător peste umărul lui şi urca spre gît.

- Desigur, nu are nici o legătură cu omul din interior.

- Felul în care te priveşte, zise Rose dînd din cap înţelegătoare. Are sentimente foarte puternice pentru dumneata, draga mea.

Meg o privea pe femeia care părea sincer preocupată.

Nu-i venea să creadă că poartă această conversaţie cu menajera ei, totuşi nu putea să oprească mărturisirile.

- L-am iubit. Nu am mai simţit lucrul acesta pentru nimeni altcineva. Nici pentru bărbatul cu care m-am căsătorit. Pentru nimeni. L-am iubit, dar ştiam că nu ar fi ieşit nimic.

- De ce nu? Nu crezi că ar fi fost un soţ bun şi un tată perfect pentru Charlie?

- Nu ştiu.

- Dacă îl iubeaţi, draga mea doamnă, poate ar fi fost bine să vă faceţi timp, ca să aflaţi.

Cuvintele femeii ardeau. Dar, probabil că era nevoie să le audă. Îi era recunoscătoare lui Rose fiindcă era destul de puternică, pentru a i le spune.

- Dirk nu este ca alţi bărbaţi. El merită să fie liber, să-şi trăiască viaţa din plin. Nu trebuie să se lege de o femeie care are un copil de crescut. Mai ales că băiatul nu este nici măcar al lui.

Pe chipul lui Rose se putea citi compătimire cînd îi spuse:

- Poate că nu trebuia să iei dumneata hotărîrea. Poate că era mai bine să-l laşi pe Dirk să decidă care era răspunsul.

Din nou simţi o săgeată în piept. O urmări pe femeia corpolentă, care îşi continua drumul, cu braţul plin cu prosoape. Întotdeauna a ţinut-o pe Rose la distanţă. Aşa fusese ea învăţată că trebuie să se poarte cu cei care erau în slujba ei.

Adevărul este că Rose era o prietenă. Şi ea era la fel de distrusă din pricina lui Charlie, ca şi Meg, iar acum se agăţa de orice fir.

Meg realiză cît de nepreţuită era părerea femeii, mai

ales în ultima vreme.

Își aduse aminte de Dirk. Desigur că decizia de atunci a fost una corectă. Charlie era pe primul plan. Pericolul în care se afla acum scotea și mai mult adevărul la lumină.

Orice ar fi spus Rose, ea a făcut atunci un lucru corect. De îndată ce va reveni copilul acasă, probabil că va face aceeași alegere.

Meg intră în dormitor și închise ușa. Nu voia să fie auzită cînd plînge.

Dirk era tot în fața laptopului, cu telefonul mobil pe masă, alături. Vorbea cu Sadie, care era tot la birou încă de dimineață, și ea tot pe computer, serios angrenată în activitate.

- Am revăzut lista cu angajații de la Solar Renew, zise ea. Un tip, pe nume Pedro Martinez, a scris o scrisoare care a fost publicată la secțiunea editoriale din Seattle Times, dar după aceea nu s-a întîmplat nimic. S-a comentat și s-a tot înjurat în ziarele locale. Martinez a fost foarte vehement, dar acum lucrează; s-a angajat la scurt timp după ce s-au liniștit apele.

- Dar Dunham și Algreen? Ce ai aflat despre ei?

- Erau doi directori foarte bine plătiți. Dunham era director executiv și președinte al companiei. Algreen era director financiar. Algreen a fost concediat cu aproape doi ani înainte să fie reangajat de o companie numită North Pacific Wind and Solar, ca șef departament contabilitate. Peste două luni Dunham s-a dus și s-a angajat la Blue Ridge Eneergy din Tennessee. S-a și mutat acolo, cînd a acceptat postul.

- Înseamnă că Algreen este tot în Seattle?

- Exact.

- Cu cît era plătit la Solar-Renew?

- Cu trei milioane pe an, plus bonusuri.

Dirk scoase un fluierat.

- Iar acum?

- Cu opt sute de mii. I se decontează cheltuieli personale şi poate opta pentru acţiuni la bursă.

- Înseamnă că plecarea de la Solar-Renew l-a costat milioane, iar nici acum nu a ajuns unde a fost cîndva. Poate că asta l-ar face să creadă că merită să-şi recupereze pierderile.

- Se poate.

- Dacă este el, probabil că a angajat pe cineva să facă treburile murdare. Nu mi-l imaginez pe un director executiv schimbînd scutece şi încercînd să liniştească un băieţel care plînge.

Dirk se întoarse brusc, fiindcă auzi un zgomot în spatele lui. Era Meg, care se apropiase şi acum privea ecranul peste umărul lui. Avea ochii injectaţi, semn că a plîns din nou. Totuşi, nuanţa lor albăstruie, era cea mai frumoasă, din cîte a văzut vreodată.

Îi atrase atenţia mai ales curba delicată a sînilor, pe sub helanca galbenă, pufoasă, pe care o purta. Îşi aminti exact forma şi dimensiunea lor, senzaţia pe care a resimţit-o cînd i-a strîns uşor în palme, dar şi gustul sfîrcurilor pe limbă. Se strădui să alunge aceste amintiri din faţa ochilor minţii; ar fi vrut ca acum să aibă veşti bune pentru ea.

- Charlie nu mai poartă scutece, zise Meg, oarecum defensiv, iar pe Dirk asta îl bucură. Este un puşti dezgheţat. Eu şi Rose l-am învăţat să facă la oliţă acum şase luni, înainte să plec în turneul acela.

- E bine de ştiut, zise Dirk. Felul în care îl privea acum

cu superioritate, pregătită să se confrunte cu el îi aminti de vechea Meg, femeia de care s-a îndrăgostit.

Își aminti de femeia de la celălalt capăt al firului și reluă conversația.

- Sadie, mai scotocește despre Algreen. Caută vreo legătură a lui cu un fost condamnat, cu cineva care nu se încadrează în cercurile sociale obișnuite. Verifică-i e-mailurile, dacă poți să-i intri în conturi. Vezi dacă nu apare ceva.

- S-a făcut.

- Unde sîntem cu Pamela Vardon?

- Aici s-ar putea să am ceva noutăți pentru tine. Am localizat-o pe mama ei în Portland și am sunat-o prietenește. Am pretins că sînt o prietenă a lui Pam și că aș vrea să iau legătura cu ea. Mămica era supărată cînd a răspuns. S-a lamentat că fiica ei nu o mai sună deloc, mai ales de cînd umblă cu un păcălici, pe nume Vincent Sandoval. Mama ei mai spunea că omul e un cartofor, un pușcăriaș, un neica nimeni, comentă Sadie. Presupun că se pricepe bine la oameni.

- Impresionant. Cred că ai putea să dai examen pentru autorizația de detectiv particular.

- Nu, mulțumesc. Ultimul lucru pe care mi-l doresc sînt mai multe belele. Vestea proastă este că Vincent Sandoval este un nume fals. L-am căutat și rezultatul este zero.

- Continuă să sapi. Mersi mult, Sadie. Dirk încheie convorbirea, apoi puse mobilul în buzunar.

- Așadar Pamela se întîlnea cu cineva, zise Meg. Crezi că iubitul ei ar putea să fie unul dintre oamenii care l-au răpit pe Charlie?

- Nu știu. A vorbit vreodată despre el?

Meg păru că încearcă să-şi amintească, dar în zadar.

- Nu cred. Oricum, nu discutam prea mult. Eu fie plecam, fie eram prea obosită, cînd veneam de la muncă.

- Luke a fost în apartamentul ei, dar nu a avut mult timp să caute. Eu o să merg acum acolo. Poate voi găsi vreo amprentă, ceva cu care să-l pot identifica pe individul acesta. Ar fi bine să vorbeşti cu Rose, să-ţi spună şi ea dacă a auzit ceva despre el.

Meg se conformă şi merse să discute cu menajera.

Luke plecase mai devreme, iar acum bătăile din uşă anunţau revenirea lui.

Dirk îşi trecu palmele peste faţă. Era mort de oboseală. Cu puţin noroc, Luke îi va aduce nişte haine de schimb. După un duş fierbinte şi cu haine curate, mai mult ca sigur îşi va reveni.

Meg auzise bătăile în uşă şi tocmai mergea să deschidă, dar privi mai întîi prin vizor.

- Intră, îl întîmpină ea pe Luke. Odată cu el în casă intră şi o rafală de vînt. Ai mai aflat ceva? întrebă imediat.

- Încă nu. Sadie a prins totuşi un fir. Luke era îmbrăcat în haine comode, care aminteau de viaţa în armată. Se duse direct la Dirk şi lăsă la picioarele lui o geantă de voiaj galbenă. Ai vorbit cu ea, nu? Ştii de Sandoval?

- Ştiu.

- Am întrebat-o pe doamna Wills, zise Meg. Pamela nu a vorbit niciodată despre el.

Dirk luă geanta şi se ridică de pe scaun.

- Eu merg sus să fac un duş şi să mă schimb. Apoi mă duc la apartamentul lui Pam, să prelevez cîteva amprente cu trusa mea. Poate că vom afla cine este cu adevărat acest

Sandoval.

- Eu mai trag un pui de somn pe canapea, cît faci tu duș.

Luke putea dormi oriunde; amîndoi puteau. Făcea parte din pregătirea lor militară. Doar cîteva zeci de minute făceau diferența pentru modul în care omul reacționează. Poate că la întoarcere va prinde o oră bună de somn, ca să mai recupereze.

Dirk merse în camera de oaspeți pe care o mai locuise în vremea cînd era garda de corp a lui Meg. Aici se aflau un pat matrimonial și o baie cu duș . Evident că ar fi preferat să păsească în oricare dintre ele împreună cu Meg, dar știa sigur că asta nu se va întîmpla.

Își făcu de lucru în duș ceva mai mult decît a intenționat, iar cînd imaginea lui Meg îi dădea tîrcoale, atunci răsucea maneta pe apă rece. Își amintea de ea, lungită deasupra lui, dezbrăcată, într-un pat enorm din camera ei luxoasă de hotel. Parcă revedea părul ei răsfirat pe pieptul lui și instantaneu avea o erecție.

Cum nu avea timp pentru fantezii cu o femeie pe care nu o va putea avea niciodată, dar la care nici nu mai risca să tînjească, pur și simplu închise robinetul, ieși din cabina de duș și păru foarte hotărît să-i aducă acasă băiețelul.

După ce se îmbrăcă în blugii curați și în bluza Henley de culoare verde-pădure, apoi încălță ghetele comode, coborî la parter. Luke adormise pe canapea, însă l-au trezit pașii lui Dirk de pe ultima treaptă.

- Ești gata? întrebă el complet treaz.

- Sînt. Dacă nu apare cineva care supraveghează casa pînă ne vom întoarce, ne vom opri și vom bate la cîteva uși, ca să aflăm dacă nu a văzut cineva ceva care ne-ar putea fi util.

Luke aprobă, dînd din cap şi o privi pe Meg.

- Crezi că poţi rămîne singură aici?

Meg refuză şi clătină din cap, iar buclele ei superbe i se revărsau pe umeri. Dirk simţi o nouă erecţie. Ar fi dorit să o apuce de ceafă şi să o tragă spre el, ca să o sărute cu foc.

Iisuse, dușul acela rece nu l-a ajutat. Foamea lui creştea, dorinţa pe care o resimţise pentru ea prima dată cînd a văzut-o se adîncea. Trebuia să-i pună capăt într-un fel.

- Vreau să merg cu tine, zise ea.

Pamela era plecată cu răpitorii. Probabil că era suficient de sigur să o ia cu el pe Meg, doar că simţea nevoia disperată să petreacă puţin timp fără ea.

- Ar trebui să rămîi, în caz că vor suna răpitorii. Dacă sună, ţine minte că totul se înregistrează. Caută să-i ţii de vorbă cît mai mult, ca să avem timp să-i localizăm.

- Crezi că vor suna?

- Nu. Cred că vor respecta programul, dar nu putem fi siguri. Rose este aici şi tatăl tău o să vină mai tîrziu. O să fii bine.

- Pentru că ei ştiu unde sîntem, îi zise lui Luke, hai să luăm maşina mea.

Luke zîmbi încîntat. Îi plăcea Viper-ul.

- Bună idee, spuse el scurt.

Capitolul opt

Meg ronţăia o felie de pîine prăjită. I se făcuse foame şi din pricină că nu dormise. O usturau ochii de atîta plîns.

Trebuia să fie tare şi puternică pentru fiul ei. *Ce ar face Valentine*?

Era o glumă. În fine, aproape. Valentine Hart, numele de scenă al celei mai bune prietene a ei, era una dintre modelele a cărei viaţă a fost ameninţată în timp ce erau plecate în turneu. Val a salvat-o o dată pe Isabel Rafaeli, reuşind să-l lovească în cap pe atacatorul lui Izzy, cu un fier îndoit.

Val era întruchiparea feminităţii depline, iar ea avea puterea să se bazeze complet pe un bărbat atunci cînd avea nevoie de el. Dar, cînd trebuia să fie dură, era dură ca piatra.

Meg se gîndi la prietena ei şi la toate evenimentele petrecute în acel turneu, iar în acel moment decizia i-a apărut în faţa ochilor. Plînsese destul. Trebuia să mănînce, să doarmă, trebuia să-şi recapete puterile. Charlie avea nevoie de ea. Intenţiona să fie la fel de puternică pe cît a fost Val.

Termină de mîncat pîinea prăjită, apoi deschise uşa de la cămară. O podidiră lacrimile cînd dădu cu ochii de cutiile de cereale Cocoa Puffs, pe care Charlie le îndrăgea foarte mult.

Avu forţa să alunge melancolia, deşi îi tremura mîna

cînd a luat cutia de pe raft. Merse la dulap și scoase un bol, pe care-l umplu cu cereale, apoi adăugă mult lapte. Se așeză la masă și făcu efortul să mănînce totul. Chiar cînd a terminat, apăru și doamna Wills.

- Bravo, drăguța mea. Să ai grijă de tine. Este foarte important. Acum ar fi bine să dormi puțin.

- Voi încerca. Am nevoie de somn, dar nu știu dacă pot să adorm.

- Străduiește-te, draga mea. Vei avea nevoie de putere, pentru întoarcerea lui Charlie.

Meg ignoră nodul din gît, se ridică și merse la chiuvetă ca să clătească tacîmurile, pe care le puse apoi în mașina de spălat vase, după care se îndreptă spre scări. Deja se simțea sătulă și mai în putere. Se ghemui pe mijlocul patului și închise ochii, dar somnul nu se lipea de ea.

Rămase cu ochii pironiți în tavan cîteva minute bune, după care se hotărî să rămînă în pat pînă va reveni Dirk.

Dirk. Din clipa cînd l-a revăzut, a știut cît de greu îi va fi să-l știe în casă. Era puternic, dar frumos, cu un trup superb și o piele arămie, ademenitoare. Tot ce era în legătură cu el apărea la nivel fizic. În plus, era inteligent, loial și sensibil.

Era foarte ușor să se îndrăgostească din nou de el. Adevărul era că nici nu încetase să-l iubească. Totuși nu se schimbase nimic. Era la fel de sălbatic și neîmblînzit, iar ea era tot o mamă cu un copil de crescut.

Încercă să nu se mai gîndească la momentele cînd stătea întinsă pe pat, alături de el, cînd îi simțea trupul viguros lipit de formele ei, de toată ființa lui...

Dacă ar fi făcut dragoste cu ea, simțea că mintea i s-ar mai fi eliberat de durere, măcar în acele cîteva momente de

extaz suprem, cînd s-ar fi simțit femeie și ar fi uitat puțin de teama pentru copilul ei, de nesiguranța care o răscolea acum.

Meg își mușcă buza, findcă, oricît l-ar fi rugat pe Dirk știa că el nu ar fi acceptat o apropiere fizică. Prea brutal îl scosese din viața ei. Azi rîdeau împreună, iar mîine ea l-a alungat, fără să-l prevină măcar.

Închise ochii, revăzîndu-se alături de Dirk, în pat, apoi amintindu-și cum toți trei au mers la grădina zoologică, iar Charlie fremăta de bucurie cînd a văzut o zebră, pentru prima dată în viața lui.

Era tristă acum, așa că se gîndi la Val, care era foarte puternică. Făcu efortul să nu se mai gîndească la nimic pentru moment. Dar nu putea să adoarmă.

- În ce stare mai ești? îl întrebă Luke, care conducea.

Într-un moment de slăbiciune prostească Dirk l-a lăsat pe Luke la volan. Mergeau prea repede, motorul era supraturat. Luke frîna brusc, apoi lua colțul, după care accelera prea tare, schimba viteza și din nou suprasolicita motorul. Luke Brodie nu știa să conducă încet.

- Mi-ar prinde bine cîteva ore de somn, ca să-i ofer creierului meu șansa să recupereze.

- Nu la asta m-am referit, frate, o știi prea bine.

Da, știa, însă nu dorea să răspundă. Doar că Luke era genul de om care se ținea ca scaiul, pînă cedai.

- Recunosc, îmi vine greu să gîndesc cînd e și ea prin preajmă. De vină o fi parfumul ei, știi? Are miros floral. Îmi inundă creierul.

- Mie nu mi-l inundă și exact asta e problema. Nu parfumul lui Meg te înnebunește, ci Meg. E tot cu mîna pe

bijuteriile tale, frate şi cred că o ştii şi tu.

Dirk ignoră comentariul.

- Şi ce vrei să fac? Să o arunc la lupi? Să-i las băieţelul în mîinile acelor gangsteri nenorociţi?

- Nu. Spuneam doar că...ar fi bine să-ţi ţii capul pe umeri şi să laşi de-o parte sentimentele pentru Meg. Poţi să faci asta. Am fost pregătiţi amîndoi să compartimentăm. Sun-o pe fata aia, cum o cheamă, Stella, cînd se va termina totul. Distrează-te puţin cu ea...mă rog, mai mult. Descarcă-ţi creierul şi te vei simţi mult mai bine.

Luke aşa ar fi făcut, s-ar fi tăvălit cu o gagică al cărei nume nu şi l-ar fi amintit a doua zi. Doar că Luke nu a fost niciodată atît de nebun după o femeie.

- Mă rog, ce are atît de grozav? Înţeleg că e frumoasă. E model pentru lenjerie. Are trupul perfect, e înaltă, dar totuşi. Trebuie să mai aibă şi ceva special. Nu?

Dirk oftă, dar preferă să încheie o dată discuţia.

- Nu pot să explic exact. Poate sînt doar feromonii. Am dorit-o de cum am văzut-o. Cu cît o cunoşteam mai bine, cu atît mai mult îmi plăcea. E dulce şi are simţul umorului. E bună în meseria ei şi se vede că este şi o mamă bună. Cînd am cunoscut-o era rezervată rău. În pat, adică. Nu cred că fostul ei era foarte atras de sex. Cel puţin nu de sex cu soţia lui. Cu mine...mă rog, odată ce o provocam, se transforma într-o tigroaică dezlănţuită.

Luke începu să mustăcească.

- E mai tare decît Stella, bănuiesc.

Nu mai era nevoie să răspundă.

- Mai e ceva: felul cum mă priveşte, ca pe un erou. Ea aşa mă vede. De aceea a apelat la mine să-i salvez băiatul.

Doamne, nu vreau să o dezamăgesc.

- Dar nu o vei dezamăgi. Îi vom prinde pe smintiții aceia și îi vom aduce băiatul acasă. Luke îl privi pe Dirk. Dacă reușești asta, poate că te va chema înapoi.

- Nici vorbă, zise Dirk, clătinînd din cap. Nu mai risc acum. Ai dreptate, ar trebui să-mi limpezesc gîndurile. De acum încolo Meg o să rămînă doar o piesă de mobilier, pe care va trebui să o ocolesc, cînd merg prin casă.

Luke surîse și în obrazul stîng îi apăru o gropiță. Cu asta le înnebunea el pe femei.

- Frate, în cîteva zile totul se va termina.

Luke avea dreptate. Mai erau cîteva zile. Dirk se ruga ca toate promisiunile pe care i le-a făcut lui Meg, că îi va aduce fiul acasă în siguranță să nu fie doar niște vorbe aruncate doar ca să-i mai aline teama.

Luke opri la două străzi de blocul cu apartamentul Pamelei.

- Hai să mergem să vedem ce ne poate spune bona lui Charlie.

Dirk își luă trusa pentru amprente și amîndoi intrară în clădirea de culoarea cerului senin, proaspăt renovată. Ajunși în curtea interioară s-au strecurat pe ușa din spate, așa cum făcuse Luke noaptea trecută. După ce au verificat că în casă nu se află nimeni, s-au pus pe treabă.

Apartamentul nu era mare scofală. Pereți albi și un covor cafeniu. Pamela își pusese amprenta prin posterele cu flori strălucitoare și pernele în culori tari, pe care le aruncase pe canapeaua bej și pe fotoliu. Nu existau fotografii pe nicăieri. Clar că nu avea să se mai întoarcă acolo.

În vreme ce Luke căuta ceva ce putea să poarte o

amprentă ADN, Dirk presărase prin dormitor pulbere pentru amprente digitale, cu gîndul că doar acolo ar fi putut găsi fie amprenta lui Pam, fie pe cea a lui Sandoval.

Luke intră şi el în dormitor.

- Ai descoperit ceva?

- Am găsit una clară pe ceasul deşteptător de pe noptieră. Erau o cutie cu şerveţele Kleenex şi cîteva bomboane K-Y în sertarul din stînga, iar în cel din dreapta cîteva prezervative. În cazul acesta, amprenta poate fi a lui.

Luke ridică şi el un plic de plastic pentru probe.

- Pahar de cafea de la Starbucks. L-am găsit în gunoi, era destul de vechi. Cam de vreo două zile.

- În bucătărie pe blat este un expresor de cafea, aşadar nu era al lui Pam.

- Amprente şi ADN, zise Luke surîzător. Poate azi e ziua noastră norocoasă.

- Se poate. Dar dacă e implicat şi tipul acela, cred că el nu este un jucător important. Nu e destul de inteligent. Pînă în acest moment răpitorii au dovedit că sînt foarte atenţi. Sandoval este pe dinafară. Presupun că el doar îşi vrea partea din cîştigul lui Pam. Indivizii aceia nici nu ştiu că el există.

- Dacă este aşa cum spui, probabil că se pot lipsi de el.

- Da, ca şi de Pamela, de altfel.

- Hai să-l găsim pe tip. Poate că el ne va conduce la Pam şi la puşti.

Dirk şi Luke au plecat din apartament la fel cum au intrat. Dirk ştia un lucru: el va conduce Viper-ul înapoi spre casa lui Meg.

Capitolul nouă

Amîndoi bărbaţii dormeau, Luke întins pe canapea, în sufrageria lui Meg, iar Dirk în camera de zi.

Dirk o sunase pe Meg chiar cînd au plecat din apartamentul Pamelei şi i-a comunicat ce au găsit acolo: amprenta şi paharul de cafea de la Starbucks. Intenţionau să se oprească la sediul BOSS, Inc., ca să-i lase amprenta lui Sadie, care urma să verifice în AFIS, baza naţională de date şi amprente digitale. Apoi voiau să lase paharul la Bellevue ADN Testing, unde o asistentă de laborator pe nume Carrie – prietenă cu Luke, după spusele lui Dirk – făcea efortul să grăbească examinarea probei, pentru identificare.

Cînd au revenit acasă la Meg, ea şi-a adunat toate forţele şi le-a pregătit ouă, cu bacon şi pîine prăjită, apoi le-a pregătit o cafetieră plină cu cafea – asta depăşindu-i competenţele de bucătăreasă, limitate la pregătitul ocazional al spaghetelor cu sos din borcan şi coptul unor negrese pentru Charlie.

Cu toate acestea băieţii au fost foarte încîntaţi de micul dejun. Au mîncat ca nişte muncitori forestieri, care au flămînzit o săptămînă întreagă.

Apoi, în timp ce aşteptau veşti de la Sadie şi rezultatul de la laborator, Dirk a reuşit să o convingă să meargă în

dormitor şi să doarmă. Doar că ea mai încercase, dar fără rezultat. Poate că dacă s-ar fi cuibărit la pieptul lui...

Meg alungă acest gînd. Asta nu se va întîmpla. Nu acum, nici altădată.

Îl găsi pe Luke în camera de zi şi văzu spatele lat al lui Dirk, care stătea întins pe-o parte, pe canapeaua din faţa şemineului.

Dacă ar fi fost acasă Charlie, el ar fi stat întins pe burtă, pe covorul moale, sprijinit pe coate în faţa televizorului şi ar fi urmărit desenele animate, rîzînd cu poftă de tot ceea ce i se părea amuzant unui puşti de aproape trei ani.

Din nou i se strîngeau lacrimile în ochi, dar Meg se stăpîni cu eforturi mari. Se gîndi că totuşi, Pamela era cu Charlie, aşadar nu i se putea întîmpla vreo nenorocire. Ea se purta frumos cu Charlie, iar răpitorii voiau doar bani. Pam va avea grijă de siguranţa lui Charlie.

Se uită la ceasul de bucătărie. Dirk şi Luke dormeau deja de două ore. Se apropia după amiaza. Tatăl ei o sunase acum cîteva minute, ca să-i spună că era foarte aproape de casa ei. Meg i-a comunicat despre amprentă şi de posibilitatea să obţină o probă ADN, adăugînd că acum erau în aşteptarea rezultatelor.

- Unde sînt bărbaţii acum ? o întrebase el.

- Îşi fac somnul de realimentare. Aşa se exprimase Dirk. Au stat de veghe toată noaptea. Acum se străduiesc să rămînă concentraţi. Îl rugă să intre pe uşa din spate, ca să nu-i deranjeze pe cei doi.

Îl văzu pe fereastra din spate, de la bucătărie şi îi deschise uşa de la spălătorie, ca să intre. El intră şi o strînse în braţe, fiindcă ştia cîtă nevoie are de de o mîngîiere.

O sărută pe frunte, apoi o strînse de umeri, privindu-i chipul palid.

- Pari epuizată, scumpa mea. Ai reuşit să dormi ceva?

Meg îşi strînse mai bine părul în coada de cal pe care şi-o făcuse de dimineaţă.

- Am încercat, dar fără prea mult noroc.

- Nu se mai poate să o ţii tot aşa. Trebuie să te odihneşti puţin. Dacă o să cazi din picioare nu o să-i faci nimănui nici un bine.

- Ştiu. Poate mai încerc, puţin mai tîrziu.

Tatăl ei dădu uşor din cap, deşi ştia şi el că eforturile ei vor fi inutile.

- Aşadar, aşteptăm să iasă ceva?

- Da, sau să primim un apel despre răscumpărare. Dirk nu crede că răpitorii vor suna înainte de termenul limită.

- Bine. Nici nu mi-am imaginat cît de greu poate fi să faci rost de atîţia bani gheaţă, într-un răstimp atît de scurt.

Meg îl privi, apoi îi netezi o şuviţă rebelă de pe frunte.

- Ştiu că o să faci rost de bani. Ştiu că o să faci tot posibilul, ca să-l aducem acasă cu bine pe Charlie.

El o luă uşor de mînă şi i-o strînse.

- Îmi doresc să nu ţi se fi întîmplat toate astea. Nu meriţi. Într-un fel, eu sînt singurul responsabil. Banii pe care i-am făcut – asta urmăresc. Pentru ei nu contează că am muncit din greu toată viaţa ca să cîştig fiecare cent.

Meg auzi paşi şi-l văzu pe Dirk apropiindu-se.

- Pe oameni ca aceştia nu îi interesează de unde vin banii sau ai cui sînt ei. Pur şi simplu îi vor. Sînt dispuşi să facă orice, ca să pună mîna pe ei.

Meg îl studia cu atenţie: era îmbrăcat într-un hanorac

albastru-închis, cu bustul impresionant şi blugii lăsaţi pe şolduri. Nu dormise decît două ceasuri şi totuşi arăta odihnit şi foarte atent, iar ea se simţea la fel de atrasă de el ca în momentul cînd l-a revăzut lucrînd la casa lui.

Era nedrept.

- Cît va trece pînă ce vom afla noutăţi? îl întrebă tatăl ei.

- Greu de spus. Dirk merse şi îşi turnă cafea într-o cană mare. Sadie încearcă să afla mai multe despre Bob Algreen, dar oricum nu poate să fie el autorul direct. A angajat oameni care se pricep la aşa ceva. Sadie scotoceşte prin e-mailurile lui. Va verifica şi cărţile de credit, să afle dacă nu a poposit în locuri de unde se ia legătura cu acel gen de persoane.

Tatăl lui Meg îl studia pe Dirk cu mare interes.

- Crezi că este vreo şansă ca Bob Algreen să fie în spatele afacerii?

- Dumneavoastră ce credeţi? Doar îl cunoaşteţi, nu? Credeţi că ar merge atît de departe, doar ca să se răzbune pentru pierderea slujbei?

- Nu ştiu, zise tatăl ei, frecîndu-se la frunte. Şi eu am făcut ceva investigaţii. M-am oprit la club şi am discutat cu cîţiva parteneri de golf. Am menţionat numele lui Algreen şi Durnham, ca să aflu ce au mai făcut în ultima vreme. Amîndoi erau membri ai clubului, cînd lucrau la Solar-Renew.

- Şi...?

- Şi unul dintre băieţi mi-a spus că soţia lui Bob are cancer pulmonar. Era fumătoare de ani buni.

- În mod sigur el are asigurare, nu? De la compania pentru care lucrează acum? North Pacific?

- A fost diagnosticată exact la momentul cînd a fost pus

pe liber. Acum este acoperit, dar se pare că are multe facturi neachitate.

- Vom rămîne cu ochii pe el. Aţi făcut treabă bună, apropo.

Tatăl ei părea încîntat de cuvintele lui. I se adresă lui Meg:

- Am trecut pe aici ca să mă asigur că eşti bine. Dacă vrei să rămîn, rămîn. Dacă nu, mai am ceva treabă, ca să completez suma.

- Dirk şi Luke sînt aici, iar Rose vine şi ea. Sînt bine.

Tatăl ei o sărută pe obraz, apoi îl privi pe Dirk.

- Să stai cu ochii pe ea, bine?

- Voi avea grijă de ea.

- Şi să mă ţii la curent.

- E valabil şi pentru dumneavoastră, zise el.

Lui Meg i s-a părut că tatăl ei a fost foarte atent la ultima replică. Aprecia modul în care se descurca Dirk cu el, făcîndu-l parte importantă din ceea ce făceau ei, fără să-l considere doar omul cu banii. Ea nu şi-a imaginat niciodată că tatăl ei şi Dirk se vor putea înţelege. Acum se întreba...

Luke dormea încă, în momentul cînd tatăl ei a ieşit pe aceeaşi uşă din spate. Dirk era în bucătărie, cu cafeaua în mînă. El se îndreptă spre sufragerie.

- Să vedem dacă Sadie nu a trimis vreun e-mail.

Meg veni după el şi auzi mobilul lui sunînd, iar inima începu să-i bată mai rapid.

Dirk scoase mobilul, răspunse, apoi îi spuse lui Meg în şoaptă:

- Este laboratorul. După ce ascultă cîteva minute, Dirk zise: este grozav, Carrie. Mulţumesc pentru efortul depus.

Apreciem şi eu şi Luke.

Chiar după ce se încheie această convorbire, apăru şi Luke în sufragerie.

- Ce e nou? întrebă el şi îşi trecu degetele prin păr.

- Era prietena ta, zise Dirk. Sau să spun, una din prietenele tale, mai exact cea care lucrează în laborator. Carrie a găsit o potrivire de ADN. Este vorba de un tip pe nume Vincent "Vinnie" Santini.

Luke zîmbi.

- Vinnie Santini, alias Vincent Sandoval.

- Exact.

- Care ar fi ultima adresă?

- Portland, Oregon.

- Acolo unde este şi mama lui Pam, zise Luke.

- Da. Vinnie a stat doi ani la Penitenciarul Corecţional Columbia River, pentru o serie de spargeri în zona Portland. A ieşit acum şase luni.

- Pam a locuit în Portland, înainte să vină aici, spuse Meg. Îmi amintesc că mi-a menţionat asta.

- Cît timp a trăit în Seattle? o întrebă Dirk.

- Vreo doi ani. Lucra pentru mine de mai bine de un an. Înainte de asta a lucrat la un centru de zi.

- Aşadar, cu doi ani în urmă Pam îl cunoaşte pe Santini în Portland, spuse Luke. El o contactează din nou în Seattle, după ce iese din închisoare.

Dirk se aşează în faţa laptopului, puse cana de cafea pe un suport de plastic de pe masă şi îşi verifică mailurile.

- Carrie ne-a trimis o fotografie.

Meg şi Luke s-au aplecat peste umărul lui Dirk, să vadă şi ei.

- Tipul e drăguț, comentă Luke. Cu excepția nasului. Brunet, trăsături puternice, aer de italian.

- E chiar interesant, zise Meg. Nasul îi dă un aer special.

- Da, numai că e un gunoi, zise Luke.

- Dacă a ținut legătura cu Pam, știe că pe ea am găsit-o în casa răpitorilor.

- Ceea ce înseamnă că deja s-a ascuns și el, zise Luke.

- Atunci nu mergem să-l căutăm și pe el? întrebă Meg.

Luke își frecă bărbia. Nici el, nici Dirk nu se bărbieriseră de două zile. Uimitor, dar barba crescută îi făcea extrem de atrăgători.

- Să vedem ce ne spune Sadie. Dirk îi trimise un mail cu numele lui Santini, precum și cu restul informațiilor furnizate de Carrie. În cîteva minute apăru și răspunsul. Sadie a căutat prin documentele din tribunale. Santini a pretins că era dependent de jocurile de noroc și că a comis acele spargeri, ca să facă rost de bani pentru a-și alimenta obiceiurile. S-a plîns judecătorului, apelînd la mila lui.

- Și i-a mers? întrebă Meg.

- Santini a acceptat să participe la adunările Cartoforilor Anonimi. În schimb, a primit o sentință mai ușoară și a fost eliberat condiționat după un an. Îl cunosc pe ofițerul de probațiune al acestui Santini, zise Dirk. Allen Whitlow. Bun băiat. Lucrează undeva aproape de Centrul Juridic Seattle. Poate că el ne va da adresa lui Santini.

Dirk își sună colegul, dar după cîteva minute, clătină din cap dezamăgit.

- Santini a folosit adresa lui Pam ca domiciliu. Dirk se ridică de pe scaun. Mai mult de atît, nu a mai apărut la ultimele două convocări.

Meg păru dezamăgită şi ea. Din nou ajunseseră într-un punct mort.

- Cred că eu cunosc pe cineva care ne poate fi de ajutor, spuse Luke şi se frecă la ceafă.

- Întotdeauna tu cunoşti pe cineva, îl tachină Dirk.

Luke se uită spre el amuzat, dar nu-i răspunse.

- Bine, atunci hai să vorbim cu tipul pe care-l cunoşti, îl zori Dirk. Să vedem dacă el ştie unde poate fi găsit Santini.

- Din păcate noi doi nu sîntem în termenii cei mai prietenoşi. Se numeşte Quan Feng. Are un salon cu jocuri de noroc neautorizat în Cartierul Internaţional. Se joacă la nivel mediu, spre înalt, iar el reuşeşte să nu iasă în evidenţă. Luke o privi acum pe Meg. Ea parcă simţi intensitatea acelor ochi albaştri, ca şi cînd ar fi ajuns la ea şi ar fi luat-o de mînă.

- Santini este cartofor, continuă Luke, în timp ce o privea fix. Bănuiesc că nu s-a pocăit. Feng ştie tot ce mişcă în lumea cartoforilor. Tot şi pe toată lumea. Se ţine aproape de oamenii care preferă să-şi ţină ascunse afacerile personale. E vorba de indivizi cărora le convine să se mişte prin locuri umbrite. Vestea proastă este că, dacă vrem să discutăm cu Feng, avem nevoie de cineva care să ne deschidă calea.

Luke îi trimitea lui Meg un mesaj, iar ea l-a înţeles. O trecură fiori pe şira spinării. Înţelegea perfect unde voia să ajungă.

- În nici un caz, zise Dirk şi se aşeză între ea şi Luke. Aşa ceva nu se poate. Meg este mamă, pentru numele Domnului. Fiul ei a fost răpit. Nu e bine să o implicăm în afacerea asta.

- Dar deja sînt implicată, interveni Meg.

- Cineva te-ar putea recunoaşte, zise Dirk pe un ton de reproş.

- Nu mai lucrez pentru la Belle şi îmi voi schimba înfăţişarea. Nu voi fi recunoscută.

- Este vorba de băiatul ei, spuse Luke. Ar trebui să fie hotărîrea ei.

Meg se uita insistent la Dirk. Vedea cum îi pulsează un muşchi la tîmplă. Părea gata, gata să-i tragă un pumn în nas prietenului său.

- Trebuie să-l găsim pe Santini, spuse Meg înainte ca tensiunea din încăpere să escaladeze mai mult. Voi face orice va fi nevoie.

Dirk îl fixa cu privirea pe Luke.

- Eşti sigur că nu se poate şi altfel?

- Mai există şi alte căi, doar că noi nu avem timp să o frecăm, ca să le descoperim.

Dirk observă că Meg era de neclintit.

- Cît de periculos este clubul acela? îl întrebă pe Luke. Nu mi se pare un loc sigur pentru o femeie.

- Se va descurca. Mai sînt şi alte femei acolo, iar noi vom fi alături de ea. Intrăm doar, îl găsim pe Feng, ca să ne răspundă la întrebări, apoi o ştergem de acolo.

Dirk părea extrem de frustrat şi răsuflă prelung. O privi din nou pe Meg.

- Bine, intri şi tu, dar vei face doar ce-ţi spun eu. *Exact* ce-ţi voi spune eu.

Dintr-un motiv straniu, atitudinea lui supraprotectoare, de macho o făcea să se simtă mai bine. Părea îngrijorat pentru ea şi îi purta de grijă aşa cum a mai făcut-o şi altădată. Dacă nu ar fi fost Charlie la mijloc, Meg ar fi zîmbit.

- Voi face doar ce-mi spui.

Dirk se mai linişti. O mîngîie pe obraz. Meg se luptă cu ea însăşi să nu închidă ochii şi să nu se lipească de el.

- Bine, spuse el şi atît.

Capitolul zece

- Îmbracă-te cu ceva sexi, îi zise Luke lui Meg. Să nu fie prea elegant, ci mai degrabă ieftin.

- Pe toți dracii, protestă Dirk revoltat.

- Lui Feng îi plac femeile. În special cele frumoase. El crede că, dacă le are prin preajmă, afacerile îi merg bine.

- Nu știam că îl cunoști atît de bine, mormăi Dirk, deloc încîntat să o vadă pe Meg îmbrăcată cu veșminte care să-i etaleze trupul perfect. Jumătate de zi se tot luptase cu o erecție care-l chinuia doar că o vedea plimbîndu-se prin fața lui în blugi și un pulover galben. Momentul nepotrivit, locul nepotrivit, femeia nepotrivită, dar asta era situația.

- Toată lumea vorbește pe strada lui, zise Luke. Feng este cam pervers. Dacă apari cu o tipă tare, ești în jocul lui.

- Pervers? Nenorocitul.

- Dar tu și Luke veți fi acolo, cu mine, îi aminti ea. Știu că o să aveți grijă de mine. Am nevoie de cîteva minute ca să mă pregătesc.

Dirk oftă.

- Nu plecăm prea curînd. Nu te grăbi.

Meg dispăru în sus, pe scări. Dirk se uită pe fereastră. Se întunecase, iar norii acopereau cercul luminos al lunii, în vreme ce vîntul fluiera printre crengile desfrunzite ale co-

pacilor din curtea lui Meg.

Aşteptau să se facă mai tîrziu în noapte. Luke insistă să ajungă la Feng, iar asta însemna că trebuiau să fie siguri că el era acolo deja, cînd ei o să ajungă la barul lui, Golden Lily. Luke era sigur că-l vor găsi acolo, fiindcă de obicei apărea pe la miezul nopţii.

Au aşteptat să treacă timpul, iar Dirk se ruga tot timpul să apară vreun fir, datorită căruia să nu mai fie nevoie să meargă la barul lui Quan Feng. Au aflat în acest răstimp că amprenta găsită pe noptiera lui Pam îi aparţinea chiar ei. Cam atît, deocamdată, pînă ce se putea stabili o legătură între ea şi Santini, pentru care se aşteptau încă rezultatele testului ADN, după proba de pe paharul de cafea.

Luke bătuse şi el la cîteva uşi din vecini, unde a vorbit cu o doamnă în vîrstă, care şi-a amintit de dubiţa albă, inscripţionată PG&E. Nu a reţinut numărul de înmatriculare. Cei doi muncitori: unul înalt şi slab, iar celălalt mai scund, chelios şi dolofan pe care îi văzuse vecina confirmau descrierea Rosei. Nici aici nimic nou.

Sadie continua să caute ceva despre Bob Algreen. Pentru moment zero rezultate. Se aflau într-un punct mort, iar Santini era singura pistă. Era greu de presupus că-l vor găsi prin intermediul lui Feng, dar timpul trecea şi nu aveau altă opţiune.

Rose revenise şi a stat cu Meg tot timpul, a pregătit o friptură pentru toţi, apoi a plecat să doarmă acasă peste noapte. Edwin O'Brien sunase şi el de cîteva ori, a venit să o vadă pe Meg, apoi a plecat acasă, la soţia lui, slavă Domnului.

Dirk nu voia să-şi imagineze ce ar spune O'Brien, dacă ar şti ce planuri aveau ei doi pentru fiica lui în această noapte.

Se auzeau paşi la etaj, iar ei i-au atras atenţia lui Dirk. Privi spre tavan, parcă dorindu-şi să o vadă mai repede pe Meg în sufragerie, aşa că începu să se plimbe la capătul scărilor.

- Ia-o mai uşurel, îl calmă Luke, venind lîngă el. Doar e femeie. Nu contează cît e de frumoasă, trebuie să-şi facă tot tabietul. Să se machieze, să-şi aranjeze părul şi să aleagă ţinuta cea mai potrivită. Este ca şi cînd s-ar planifica invadarea Normandiei.

Dirk mormăi ceva, nerăbdător să se încheie odată seara.

Meg era aşezată pe taburetul din faţa oglinzii, în baie şi îşi privea chipul. Pe vremea cînd era fotomodel şi lucra pentru La Belle, înfăţişarea ei era totul pentru ea. Era totodată şi motivul pentru care investise mulţi bani în baia decorată complet în marmură, unde a cumpărat o oglindă iluminată special, pe care a montat-o deasupra mesei de toaletă.

Acum se uita la chipul ei marcat de plîns. Era foarte palidă şi avea cearcăne adînci, vineţii; i se vedeau toţi pistruii, iar fruntea era brăzdată de riduri fine. Nici buzele nu erau colorate, ci uscate şi lipsite de formă.

Se simţi copleşită, aşa că îşi rezemă capul pe măsuţa de toaletă şi închise ochii. Nu voia să arate frumos. Nu acum, cînd copilul ei era undeva departe şi plîngea după mămica lui. Putea să fie agresat, sau putea să i se întîmple nişte lucruri oribile, iar ea nu era lîngă el, să-l apere.

Totuşi, nu era timpul pentru auto-compătimire, aşa că trase adînc aer în piept, ca să-şi revină. Trebuia să-l găsească pe Charlie şi să-l aducă acasă. Se privi din nou în oglindă. Dirk şi Luke făceau şi ei tot posibilul pentru găsirea lui Charlie. Trebuia să-i ajute şi ea cumva.

Se uită la ceas. Ora nouă seara. Hai că era în stare; doar că-i trebuia puțin timp ca să se adune.

Se duse și făcu un duș fierbinte, apoi își uscă părul și deja căpătase un alt aspect. Se dădu cu cremă pe tot corpul, apoi se machie. Va dura ceva, dacă voia să arate prezentabil, doar era fotomodel și cunoștea multe trucuri.

După aproape o veșnicie și tone de machiaj, termină treaba, apoi își tapă ușor părul, pentru volum și se privi în oglindă: arăta complet schimbată și era mulțumită de efect. Merse în dresingul enorm și scotoci printre rochii.

Alese una argintie, strălucitoare și mulată pe corp, foarte scurtă și un decolteu adînc. Sandalele cu barete subțiri și toc stiletto, o gentuță asortată și gata.

Se mai privi o dată în oglinda înaltă din baie și parcă nu se recunoștea în femeia strălucitoare.

Își aminti iar de Charlie și o podidiră lacrimile. Dar nu, în seara aceasta nu mai era mamă. Era complet altă femeie – o doamnă a nopții. Era Candy, se hotărî ea pe moment. Candy, cea foarte fierbinte și sexi. Absurdul situației o făcu să zîmbească. Nu se simțea deloc fierbinte și nici sexi.

Hai că poți face asta, își spuse ea. Luă gentuța argintie și ieși din baie.

Dirk se plimba nervos. Luke ieșise la mașină, casa lui departe de casă, unde se schimbase de haine; acum purta blugi negri, un blazer de lînă, negru și pantofi sport negru cu oranj. Se bărbierise totuși cu un aparat portabil și își aranjase părul în sus, cu spumă coafantă. Arăta ca un specialist IT bine-plătit.

Dirk zîmbi. Adeseori un vînător de recompense poate fi un bărbat cu numeroase deghizări. Dirk l-a văzut îmbrăcat

în de toate, începînd cu băiatul care livrează pizza, pînă la un preot. În seara asta Luke arăta ca şi cînd ar avea bani de risipit. Un lucru era sigur: va trebui să-şi parcheze maşina ceva mai departe.

Viper-ul – ăsta da mijloc de transport. Dirk o va conduce pe Meg la Golden Lily cu mare stil. Deasupra barului era salonul cu jocuri de noroc. O maşină sport scumpă şi o femeie frumoasă înseamnă că îşi permitea să se afle aici.

Adăugase la ţinuta de blugi şi pulover bleumarin pufos şi o geacă de piele neagră. Din păcate arma lui Browning de nouă milimetri va trebui să rămînă în maşină, sub scaunul şoferului. Dacă vor avea norocul să ajungă în camera cu jocuri de noroc, exista posibilitatea să fie percheziţionaţi. Cu armele asupra lor, era clar că puteau fi scoşi afară, chiar înainte să ajungă la Feng.

În ultimul minut se hotărî să rişte şi să ia cu el micuţul revolver 22, cu cinci gloanţe, pe care-l ţinea în torpedou. Poate că va trece neobservat în locul unde intenţiona să-l ascundă, adică în buzunarul din faţă al pantalonului. Nu era mare scofală, dacă l-ar fi obligat să-l depună la intrare. Măcar nu-l vor lua drept poliţist.

Luke avea la el un briceag cu lamă dublă şi mîner făcut la comandă specială. Luke era înnebunit după cuţite.

Dirk reîncepu să se plimbe şi se uita la ceas din cinci în cinci minute, cînd Meg apăru în capul scărilor, la etaj. El închise ochii, apoi îi redeschise, ca să fie sigur că a văzut bine, deşi cu sufletul se ruga să nu fie aşa.

Doamne sfinte...

Meg porni în jos pe scări, înveşmîntată în rochiţa ei care de-abia îi acoperea funduleţul sexi, în formă de inimă. Paiete

argintii se scuturau cu fiecare pas pe care-l făcea. Avea decolteul obraznic şi adînc, iar sînii drăgălaşi mai aveau puţin şi ieşeau de sub materialul subţire, foarte mulat.

Se cam vedeau cearcănele de la ochi, deşi folosise mult rimel şi creion dermatograf. Îşi rujase buzele cu un roşu-vişină. Părul îi flutura pe umeri, şi îşi prinsese cîte o şuviţă de pe fiecare parte, reunindu-le la spate.

Arăta ca o tartă, cea mai delicioasă, dezirabilă şi drăguţă tartă pe care o văzuse vreodată.

Dirk l-ar fi ucis pe Luke Brodie.

Meg îşi trecu pe umăr cureaua genţii argintii şi spuse cînd ajunse jos:

- Sînt gata.

Luke o privi admirativ din cap pînă-n picioare şi înapoi încă o dată.

- Mda, văd că eşti, dulceaţă, zise el insinuant.

Dirk simţi cum îi zvîcneşte muşchiul facial şi se strădui să strîngă pumnii cît mai tare, dar să lase braţele libere pe lîngă corp. În cele din urmă o luă de umeri pe Meg şi-i zise:

- Îţi aminteşti ce am vorbit? Vei face doar ce spun eu.

- Îmi amintesc.

- Ai nevoie de un nume, zise Dirk, după ce îi dădu drumul. Ceva care să nu sune ca Meg sau Megan.

- Sînt Candy, spuse ea fără ezitare. În noaptea asta sînt Candy Molten.

Oh, da, iubito, îşi zise el în gînd. Era cît pe ce să se dea de gol, mai ales cînd privirea i se opri ţintă asupra formei ascuţite a sînilor, de-abia acoperiţi de materialul rochiei. I se adresă lui Luke:

- Cu tine ne vedem acolo.

O luă ușor pe Meg de talie și o conduse spre Viper-ul parcat în garajul ei.

- De ce nu mergem toți, împreună? întrebă Meg.

- Viper face parte din camuflajul nostru, zise Dirk. Nu încăpem decît noi doi.

- Plus că este inteligent să-ți ai o rezervă pentru plecare, în caz că planul eșuează, zise Luke, lucru pe care Dirk nu l-ar fi exprimat direct, fiindcă nu voia să o sperie pe Meg mai mult decît trebuie.

- Bine, spuse ea.

O pofti pe locul din dreapta, luptîndu-se cu simțurile, care au perceput din nou mirosul floral, care întotdeauna îl înnebunea.

Și-au fixat centurile de siguranță, apoi au pornit, mașina sport alunecînd ușor pe străzile întunecate.

- Mașina asta este o frumusețe, zise ea și mîngîie ușor bordul, pe care stăteau aprinse mai multe cadrane decît găsești în carlinga unui avion. Se potrivește perfect cu tine.

Dirk nu putea spune de ce, dar cuvintele ei îl iritau.

- Probabil crezi despre mine că sînt foarte superficial.

- Nu la asta m-am referit, zise ea.

El acceleră nervos, apoi făcu brusc dreapta și tot nu știa de ce se simte atît de afectat.

- Cîndva îmi plăceau mașinile. Din primii bani cîștigați ca model mi-am cumpărat un Mustang Shelby. Nu mi-a plăcut viața din colegiu, am tras de mine să-l termin. Era o vreme cînd îmi doream să fiu pilot pe mașini de curse.

Dirk făcu un efort să și-o imagineze pe Meg la volanul unei mașini puternice, dar în zadar.

- Acum îți mai place să conduci?

- În prezent conduc micul meu SUV, zise ea ridicînd din umeri. Cred că acesta este unul dintre motivele pentru care tata a insistat să mă căsătoresc. A crezut că voi deveni femeie de casă, ceea ce s-a şi întîmplat.

- Adică vrei să spui că în vremurile acelea erai o fată mai rebelă? întrebă el şi o privi cu interes.

Ea zîmbi pentru prima dată de cînd fiul ei a dispărut.

- Da, aş putea spune rebelă. Nu mă drogam, adică. Cu toate că îmi plăcea mult să beau tequila. Cred că Jonathan s-a simţit atras de această parte a mea. Meg, petrecăreaţa. Imediat ce ne-am căsătorit, a insistat să mă schimb.

- Dar îţi place rolul de mamă, nu-i aşa? De cum a rostit aceste cuvinte, Dirk le-a şi regretat. Nu voia să-şi facă griji pentru Charlie. Trebuia să se concentreze, la fel ca şi el.

Meg părea foarte convinsă de asta, ştia că interpretează un rol şi era decisă să-l joace perfect. *Candy Molten*. Dirk schiţă un zîmbet.

- Ador să fiu mamă. Să ai un copil este cel mai grozav sentiment din lume. Nu m-ar deranja ca într-o zi să am mai mulţi copii.

Şi el îşi dorea copii. Pe măsură ce anii au trecut, dorinţa i s-a estompat. Totuşi, pe vremea cînd era cu Meg...

- Îmi pare rău pentru casa ta, spuse ea, pe cînd Viper-ul muşca din asfalt. Val mi-a spus ce s-a întîmplat în seara cînd a ars complet. La ştiri au apărut fotografii cu incendiul.

Dirk le închiriase casa lui Val şi Ethan, prezentînd-o ca foarte sigură. S-a dovedit că nu a fost deloc sigură pentru ei.

- Chiar îmi plăcea casa, zise el. A fost o nebunie. O aveam demult şi în casă se mai găsea încă mobilierul fostului proprietar, o doamnă în vîrstă care a murit şi nu avea

moştenitori. Am ţinut-o mai mult decît o fac de obicei. Odată ce renovez casele, de obicei le revînd.

- Te ocupi cu renovări de case?

- În parte da. Cumpăr case, le renovez şi le revînd. Asta fac de ani buni, Meg, ţi-am mai spus. De atîtea ori. Nu sînt chiar un ratat adunat de pe stradă.

Meg nu mai spuse nimic, iar Dirk conducea Viper-ul prin traficul nocturn. Îi aruncă o privire grăbită şi ochii îi rămaseră lipiţi de piciorul lung şi sexi, care îi ieşea de sub rochie. După ce bolborosi o înjurătură, îşi concentră atenţia asupra străzii.

Trebuia să-şi păstreze mintea limpede pentru ceea ce urma, nu să se gîndească la cît de sexi arăta Meg îmbrăcată ca o prostituată.

- Dirk, ştiu că am fost nedreaptă cu tine, zise ea din senin. Am crezut despre tine lucruri total greşite.

- Ai dreptate, zise el, aruncîndu-i o privire. Aşa ai făcut. Acum nu mai contează. Tot ce contează este să-ţi recuperăm băiatul.

Meg nu mai zise nimic. Dirk acceleră.

Capitolul unsprezece

În Cartierul Internațional din Seattle trăiau laolaltă chinezi, filipinezi, japonezi, vietnamezi și asiatici din sud-est. Golden Lily, barul deținut de Feng, se afla pe strada Maynard, aproape de Weller și era la parterul unei clădiri înguste, cu patru etaje, din cărămidă. Învecinate cu barul erau o școală de arte marțiale, Ling Noodle House, Galeria cu Ceaiuri și un restaurant vietnamez, numit Tips.

În dreptul intrării stătea un asiatic masiv, cu brațele încrucișate la piept, picioarele depărtate și o privire tăioasă. Dirk îl văzu pe Luke venind spre ei; coborî, apoi merse să-i deschidă portiera lui Meg.

- Mulțumesc, zise ea după ce se dădu jos din mașină. Dirk observă că i se făcuse pielea ca de găină, fiincă se cam răcorise afară, așa că își scoase geaca de piele și cu un gest galant i-o puse pe umeri. Luke veni și el. Asiaticul dădu din cap politicos și intrară toți trei în bar, fără probleme.

Interiorul era un melanj între stilul american şi cel chinezesc: un bar lung, din granit negru, cu scaune de bar din crom și plastic aliniate la rînd. Apoi erau măsuțe cu scaune joase, împrăștiate prin toată încăperea. O masă pentru jocul de table stătea lîngă un perete de cărămidă, iar pe peretele opus, dintr-un tonomat muzical digital se auzea muzică rock.

- Evanescence, zise Dirk, recunoscînd formaţia. Luke mergea în spatele lor. La bar stăteau pe scaun trei asiatici în jur de douăzeci de ani, supli şi atletici, cu geci de piele neagră şi cizme de motocicliști.

Un cuplu de asiatici se întreţinea la o masă din colţ. La o altă masă stăteau doi bărbaţi, cu telefoane mobile în mîini, ocupaţi cu mesajele, fără să o bage în seamă pe femeia care era aşezată chiar în faţa lor.

- Pe aici, zise Luke, iar el le făcu semn discret să nu se oprească. Tipii de la bar i-au zărit. Meg îi dădu geaca lui Dirk şi îşi intră în rol, iar el o trase mai aproape, asta pentru ca bărbaţii care erau cu ochii pe ei să-şi dea seama că este femeia lui. Cel puţin în noaptea aceasta.

Interiorul era luminat difuz, iar deasupra barului tuburile de neon roz împrăştiau o ceaţă luminoasă plăcută. Mai în spate erau cîteva mese de biliard. Un "bang" strident le atrase privirile şi au văzut o bilă lovind într-un zece, care lovi la rîndul ei doisprezece şi treisprezece, pe care le trimise în cîte un colţ, în buzunarele laterale.

Nu s-au oprit din mers, pînă nu au ajuns la un lift cu uşă din inox. Un asiatic masiv stătea de pază acolo, cu bicepşii plesnindu-i pe braţe. Purta costum, chiar unul destul de strîmt.

La fel ca acela de la intrare, mai mult fusese pus acolo pentru a speria clienţii cu înfăţişarea lui, nu că ar fi fost el însuşi vreo ameninţare, îşi zise Dirk.

Luke se opri în faţa lui.

- Sîntem prietenii lui Lee Cullen. Lee mi-a spus că în locul acesta putem să ne distrăm şi noi.

Meg făcu ochii mari cînd Dirk scoase un teanc de bancnote noi de o sută, trase una, apoi i-o înfipse în palmă

asiaticului. Omul o puse în buzunar, îi mai privi o dată, evident fermecat de Meg.

- Îi spun lui Quan Feng că sînteţi aici.

Bărbatul plecă pe o scară din spate. Evident, liftul era doar pentru oaspeţi.

Dirk îl cunoştea pe Lee Cullen prin Luke. Acesta era pe jumătate chinez, pe jumătate irlandez. El inventase un joc pe computer ultraviolent, numit Războinicul de Oţel, din care făcuse o grămadă de bani, doar că îi plăcea să trăiască modest. Luke lucrase pentru el de vreo două ori, răscolind după informaţii despre concurenţă.

Dirk nu ştia că lui Cullen îi plăceau jocurile de noroc. Spera că numele omului era suficient ca să li se deschidă uşile, mai ales că o aveau cu ei pe Meg.

Chiar acum o privi şi zise:

- Eşti bine?

Meg dădu afirmativ din cap. O simţi că este nervoasă şi căută să o încurajeze.

- Te descurci minunat. Totul va fi bine.

Ea se mai relaxă, schiţă un zîmbet şi îl luă de braţ, ca şi cînd ar fi fost o pereche. Pe el gestul l-a făcut praf.

Se gîndi la ce a spus ea. Că l-a subestimat. Se gîndi că era adevărat, deşi nu schimba cu nimic situaţia. Între ei se încheiase totul. Nimic nu mai putea să schimbe asta. Meg dinamitase puntea dintre ei, la fel cum casa lui a ars din temelii.

Asiaticul reveni, apăsă butonul de la lift, apoi făcu un pas înapoi cînd uşile s-au deschis.

Meg intră prima, urmată de Dirk şi Luke. Asiaticul intră şi el. După ce urcă două etaje, liftul s-a oprit şi uşile s-au

deschis iar.

La intrarea în caznou stătea un bărbat în costum negru, înalt şi slab, brunet, cu un zîmbet parşiv.

- Sînt Louis Chan, managerul. Tipul care v-a însoţit se numeşte Fu Han. Ştiţi, avem şi noi nişte reguli. Nu vă supăraţi dacă domnul Han se va asigura că îl urmaţi.

Dirk o lăsă puţin în urmă pe Meg şi ridică braţele, ca să-i permită asiaticului să-l caute de arme. Deşi l-a pipăit, nu i-a găsit micuţul 22 din buzunar. Han găsi însă briceagul lui Luke şi asta nu i-a plăcut. Asiaticul ridică arma albă.

- Îl veţi primi înapoi cînd plecaţi.

- Atîta timp cît vei ţine minte de la cine l-ai luat...îl preveni Luke.

Han nu mai comentă, ci dispăru în umbră. Meg luă un pahar de şampanie de pe tava adusă de un chelner amabil, apoi s-au îndreptat către mese. Luke dădea o raită prin încăpere, căutîndu-l pe Feng, iar Dirk o cuprinse posesiv de talie şi o îndemnă să se aşeze la o masă de joc.

Parfumul ei floral îi învăluia simţurile, ameţindu-l, iar Dirk cu greu se abţinu să nu drăcuie din nou. Meg îşi juca rolul foarte bine.

Ca să-şi distragă atenţia şi să joace rolul pentru care venise, scoase nişte bancnote de o sută, cu care cumpără cinci sute, luă jetoanele şi le puse frumos în faţa lui, apoi începu să parieze cu douăzeci şi cinci de dolari miza.

Apăru şi o chelneriţă brunetă, minionă şi drăguţă, iar Dirk comandă un Jack Daniels cu Cola, în timp ce Meg îşi savura încă şampania. Îl văzu pe Luke, care tocmai îl abordase pe un chinez obez şi chelios, care trebuia să fie perversul Quan Feng. Dirk îi remarcă ochii mici, înfundaţi în orbite, cu care

o fixa pe Meg.

Încleştă dinţii. Din nefericire, planul funcţiona.

- Bine, iubito, zise el, punînd acum miza de cincizeci. E timpul să-i porţi noroc tăticului tău. Meg roşi. Apoi, spre surprinderea lui, se aplecă spre el şi-l sărută delicat. Buzele ei aveau gust de cireşe, iar impulsul trimis de aroma lor se opri exact în spatele şlițului.

- Noroc, îi şopti Meg pe un ton gutural, senzual. Nu era Meg, realiză el, cînd ea îi zîmbi cuceritor. Era Candy Molten cea sexi şi fierbinte. Nici nu mai conta cine este. Sărutarea ei i-a provocat o erecţie.

Luke comandă whisky cu gheaţă la bar, apoi veni cu paharul la masa grăsanului. La o altă masă stătea un tip singur, savurînd un Red Bull cu vodcă. Avea cravata desfăcută, ochii semi-închişi şi părea că e beat-mort.

Camera nu era mare, în comparaţie cu standardele unui cazinou. Erau în total cinci mese pentru joc de cărţi, unde se juca poker. Ceilalţi clienţi, bărbaţi şi femei, cei mai mulţi rasa caucaziană, jucau Spanish 21 sau pai gow.

La periferiile oraşelor asemenea minicazinouri erau perfect legale. Nu în Seattle, propriu zis. Cum reuşise Feng să scape de închisoare, Luke habar nu avea.

- Vă deranjează dacă mă aşez? întrebă el, înainte ca Feng să poată protesta.

Uriaşul chinez se foi în scaun şi-i zise:

- Eşti nou în stabilimentul nostru venerabil. Prieten cu Lee Cullen, mi s-a spus.

- Da, sînt prieten cu Lee. Luke sorbi din paharul său. Ştiu că vine şi el pe aici din cînd în cînd, tocmai de aceea i-am folosit numele. Am ceva de vorbit cu dumneata.

Feng bea cu paiul din paharul umplut cu sifon, din cîte distingea Luke. Tipul nu era fraier.

- Mulți oameni vor să-mi vorbească, zise Feng. Cei mai mulți nu au atîta tupeu.

- Caut pe cineva. Reputația dumitale te recomandă ca persoană care m-ar putea ajuta să-l găsesc.

Feng ridică din umerii săi uriași.

- Eu sînt afacerist. Cine vrea informații, trebuie să plătească.

- Numele individului este Vinnie Santini. Își mai spune și Vincent Sandoval. Lui Vinnie îi plac jocurile de noroc. E bolnav rău. Sper că îl cunoști și îmi vei spune unde pot să-l găsesc.

Feng amesteca sifonul cu paiul.

- Ești aici pentru o informație. Informația este o marfă foarte prețioasă.

- Este adevărat, zise Luke.

- Dacă ți-l dau pe Santini, și eu vreau ceva la schimb. Privirea lui Feng se mută în celălalt capăt al încăperii, spre Meg. Chiar și așa, machiată cam strident, cu o rochie prea strîmtă, părul coafat amplu, era cea mai frumoasă femeie din locul acela. Dacă te ajut să-l găsești, eu cu ce mă aleg?

Luke se ridică.

- Să-ți spun cu ce te alegi dacă *nu* mă vei ajuta să-l găsesc. Necazuri cu N mare. Santini este implicat în ceva foarte serios și ilegal. Se tot duce în jos și oricine va fi în calea lui se va duce în jos odată cu el. Polițiștii vor săpa adînc, prin toate cotloanele vieții lui. Jocurile de noroc sînt primele. Îmi spui unde se află și eu voi face tot ce pot, ca să-ți păstrezi numele și afacerea nelegată de numele lui.

- Atunci eşti poliţist?

- Nu. Doar o parte interesată.

Ochii mici şi negri ai lui Feng se mutară iar în direcţia lui Meg.

- Vreau femeia. Ea rămîne cînd voi doi plecaţi. Îţi voi spune unde îl găseşti pe Santini. În schimbul informaţiei, femeia rămîne la mine.

Nu e bine deloc. Luke se uită împrejurul lui, în toată încăperea. Lui Dirk nu-i scăpase interesul lui Feng pentru Meg. L-ar fi ignorat, dacă Luke ar fi pretins că pleacă şi o lăsa pe ea acolo.

- Ea este femeia prietenului meu. Lui nu-i place să împartă.

- Ştiai că o voi dori din clipa cînd ai adus-o aici.

Luke nu putea să nege acest aspect.

- Am auzit şi eu zvonuri. Ştiam că-ţi plac femeile frumoase. Cui nu-i plac?

Feng rînji.

- Mi-ar făcea plăcere să o leg. O femeie cu părul de foc...fără îndoială că are nevoie de disciplină.

Luke se abţinu să nu înjure. Slavă cerului că Dirk nu-l auzea.

- Nu pot să îţi ofer femeia prietenului meu, dar îţi voi da asta. Luke scoase o carte de vizită, pe care i-o dădu lui Feng. Dacă-mi spui unde este Santini, îţi rămîn dator.

Feng chiar se strîmbă acum.

- Îmi vei rămîne dator. Se uită la cartonul alb şi studie literele printate în negru. Luke Brodie. Deja chinezul nu mai zîmbea. Am auzit numele acesta. Se spune că e bine să te cunoască omul.

- E posibil. Dar pot fi şi rău atunci cînd mă cunoşti.

Feng puse cartea de vizită în buzunar.

- Pe timpul zilei Santioni joacă într-un loc numit Mayfair. Este o sală de popice, prin Kenmore. Deschide la ora zece. Lui Vinnie îi place să joace acolo dimineaţa. Dacă mîine va juca, acolo îl vei găsi.

Quan Feng bătu cu degetele pe buzunarul unde băgase cartea de vizită.

- Îmi eşti dator, Luke Brodie. Să nu uiţi asta.

- Nu voi uita. Luke mai bău puţin whisky. Puse paharul pe masă, apoi se ridică şi plecă.

Ultimul lucru pe care-l dorea acum era să-i fie dator unui om de teapa lui Quan Feng. Însă cînd se îndreptă spre Meg şi-i văzu expresia disperată, dar şi optimistă, ştia că, oricare ar fi fost preţul plătit ca să-i găsească băieţelul, rambursarea datoriei ar fi meritat pe deplin.

Capitolul doisprezece

Cum Luke se apropia de ei, Meg îl apucă de mînă pe Dirk fără să-şi dea seama, apoi îl strînse cu putere. Ceva de pe faţa lui Luke îi spunea că l-a găsit pe Vinnie Santini. Sau măcar că ştie unde să-l caute.

- Să mergem, zise Luke.

Dirk îşi luă jetoanele.

- Mă întorc imediat. Stai aproape de Luke, i se adresă el lui Meg. Cîtă vreme merse să-şi ia banii înapoi – ea avu senzaţia că el a pierdut intenţionat – Luke o conducea grăbit spre ieşire.

- L-ai găsit? îl întrebă ea. L-ai găsit pe Santini?

- Ştiu un loc unde ar putea fi găsit dimineaţă. E mai mult decît am ştiut înainte.

- Da...este. Meg încercă să nu plîngă. Mîine îl vor găsi pe Santini. Pe urmă îl vor găsi pe fiul ei.

Apăru şi Fu Han, marele asiatic, iar ea îşi aminti de rolul pe care trebuie să-l joace. Bărbatul îi dădu înapoi briceagul lui Luke.

- Mersi, zise Luke. Este unul din preferatele mele.

Meg se cutremură la gîndul că Luke mai avea şi alte asemenea arme, la fel cum avea şi Dirk. Se întoarse şi-l văzu venind spre ei. Cît de mult îi plăcea să-l vadă mişcîndu-se cu

o energie şi o încredere depline. Privirea lui o localiza imediat, aşa cum se întîmplase cîndva, în trecutul lor.

Liftul urcă, iar cînd se deschiseră uşile, înăuntru au apărut cinci bărbaţi. Doi, cei din faţă aveau pistoalele aţintite asupra lui Dirk şi Luke. Aveau în jur de treizeci de ani, purtau blugi strîmţi şi blazere cu mîneci suflecate şi tatuaje pe antebraţe. Păreau mai degrabă metrosexuali, decît delincvenţi.

Ceilalţi trei erau mai tineri, purtau tricouri şi blugi cu talia jos. Golani de stradă, i-ar fi catalogat Dirk. Nici unul din ei nu era asiatic.

- Mergeţi înapoi, le spuse unul dintre cei tatuaţi pe braţ, aparent şeful lor.

Luke înjură mai în şoaptă, iar Dirk o trase uşor pe Meg în spatele lui. Ea începu să tremure.

- Noi tocmai plecam acum, zise Dirk. Nu vrem să facem necazuri.

- Poate *aţi plecat*. Unul dintre ei flutură arma spre cazinou. Acum nu mai plecaţi.

Dirk o trăgea spre ieşirea din cazinou, în timp ce sosiră cei doi paznici ai lui Feng şi managerul, iar acum se aflau amîndoi într-un cerc de bărbaţi ostili.

Toţi au rămas nemişcaţi. Dirk scoase ceva din buzunar, iar imediat se auzi şi un clic de la briceagul lui Luke.

- Unde este Feng? întrebă unul din bărbaţii îmbrăcaţi într-un sacou de firmă şi cu aspect îngrijit. Meg îl privea atentă şi se gîndea dacă plăteşte pentru pensatul sprîncenelor.

- Domnul Feng este ocupat, zise Fu Han. Asiaticul masiv rămase cu picioarele depărtate, doar că dimensiunea lui nu putea să facă faţă unui pistol. Vă sfătuiesc să plecaţi.

- Spune-i că a venit Rick Bledsoe. Spune-i că vreau să vorbim.

Feng avansă spre ei și începu să se balanseze dintr-o parte în alta, mutîndu-și greutatea de pe un picior pe celălalt.

- Ricky, îmi deranjezi oaspeții. Ce dorești? Oamenii începuseră să se agite, iar multe capete erau întoarse acum spre ei.

- Dacă îmi mai spui o dată Ricky, grăsanule, nu o să-ți mai pese, fiindcă vei muri.

- Ce urît te porți – Rick. Tatăl tău nu o să fie mulțumit cînd o să audă că ai ieșit la braconaj pe teritoriul lui.

- Tata e bătrîn și ramolit. Eu am preluat afacerea. Acum, plătește-mi datoria și plecăm. Meg presupunea că era vorba de o taxă de protecție.

- Nu prea cred, zise Feng. Am tot plătit de prea mult timp. S-au terminat zilele alea.

- Spune-i tu, Jimmy, ce o să pățească, dacă încearcă să mă tragă în piept. Cuvintele erau adresate unuia dintre amicii mai tineri.

- Dacă nu plătești, îl avertiză Jimmy, nu va mai rămîne nimic întreg din toată șandramaua asta.

Luke făcu un pas în față.

- Nu cred că este o idee prea bună. Dumneata crezi, domnule Feng?

- Nu e deloc o idee bună, zise Feng.

Rock se întoarse spre Luke:

- Tu cine mai ești?

- Cineva care îi este dator domnului Feng.

Feng zîmbi.

- Ei bine, nu-mi pasă cine ești. Rock flutură pistolul deasupra capului. Feng trebuie să plătească, altfel dărîm tot ce-i aici.

Meg nici nu l-a văzut pe Luke mișcîndu-se, iar dintr-o dată arma din mîna lui Rick atinse pămîntul și alunecă pe podea. Luke era deja în spatele lui, sugrumîndu-l cu brațul pe Rick, iar vîrful briceagului se odihnea pe artera carotidă a lui Rick.

Rick făcuse totuși o mișcare, prin care l-a lovit cu piciorul pe Jimmy în mînă, zburîndu-i arma cît colo. Revolverul lui Dirk strălucea, iar țeava lui scurtă se lipi brusc de falca lui Jimmy.

- Băieți, dacă nu vreți să vă vedeți sîngele scurgîndu-se peste tot...începu Luke.

- Sau creierii împrăștiați pe pereți și tavan....adăugă Dirk, apoi împinse mai adînc țeava revolverului.

- Vă sugerez să-i chemați pe criminalii voștri și să-l lăsați în pace pe domnul Feng, termină fraza Luke.

Rick încercă să se desprindă din brațul puternic al lui Luke.

- Pe cine vreți voi să păcăliți? Nu aveți curaj să-mi faceți nimic. Tatăl meu este în consiliul orașului. Dacă mă atingeți, veți sta în închisoare următorii zece ani.

Luke îl strînse și mai tare pe bărbat, răsucindu-l cu o mișcare fulgerătoare. Deja briceagul era strîns, iar Rick primi un pumn în stomac și se prăbuși instantaneu, după care Luke îi trase un pumn în față. Cînd îl văzu pe Luke că se pregătește de un nou atac, Rick se ghemui în poziție fetală și începu să scîncească.

Panicat, Jimmy încercă să-l atace pe Dirk, dar acesta îi bloca lovitura, după care se feri de pumnul lui. Revolverul dispăru în buzunarul lui Dirk, iar el ripostă, amuzîndu-se copios.

Doamne, se gîndi Meg, *cît se amuză omul acesta!* Cu un singur pumn în stomacul lui Jimmy, acesta căzu în genunchi. Începu şi el să geamă, ţinîndu-se cu mîine de burtă, în timp ce horcăia.

Revolverul reapăru în mîna lui Dirk şi acum era îndreptat spre cei trei bărbaţi tineri, pe care şocul parcă îi îngheţase. Au ridicat mîinile deasupra capului, dînd uşor înapoi, spre lift.

- Noi am venit doar într-o plimbare, omule, zise unul dintre ei.

- Da, atunci plimbaţi-vă naibii în altă parte, nu aici, zise Dirk. Luaţi-i cu voi şi pe fraierii ăştia.

- Dacă mai apăreţi pe aici, adăugă Dirk - în timp ce oamenii lui Feng adunau armamentul de pe jos – şi domnul Feng mă sună ... Se uită spre Dirk. Şi pe dînsul, adăugă el.

- Exact, spuse Dirk, avînd aceaşi grimasă arogantă. Dacă sînteţi isteţi, răspîndiţi vestea că acum Quan Feng are prieteni care-i poartă de grijă.

Cei trei tineri au dat din cap în acelaşi timp. Rick şi Jimmy s-au ridicat cu greu, apoi s-au îndreptat şi ei spre lift. Uşile se închiseră în sfîrşit.

Luke se uită la Feng.

- Sîntem buni? întrebă el.

Feng o privi pe Meg, ca pe o piatră preţioasă răsărită din mocirlă.

- Aş fi preferat femeia, dar da, v-aţi achitat datoria.

Meg începu iar să tremure. Liftul se întoarse, iar toţi trei au intrat în cabină. Dirk o luă de mijloc şi o întrebă:

- S-a terminat, scumpo. Totul e în regulă acum.

Luke îi aruncă o uitătură piezişă, iar pînă jos nu au mai scos nici un sunet.

Afară Dirk se asigură că oamenii aceia nu mai erau prin preajmă, apoi s-au îndreptat spre mașini.

Meg urcă în Viper, pe scaunul pasagerului. Deși valul de adrenalină era demult retras, ea tot mai tremura și acum. O durea tot corpul de atîta nesomn, dar o energiza gîndul că a doua zi băieții vor discuta cu Vinnie Santini, ca să afle unde era Pam și unde era ținut Charlie.

Închise ochii, dar nici gînd să doarmă.

Doamne sfinte, se ruga ea, *fă-l pe Vinnie Santini să ne spună unde-l găsim pe băiețelul meu. Te rog, ai grijă de fiul meu pînă ce vom reuși să-l aducem acasă nevătămat.*

Capitolul treisprezece

Cînd au ajuns acasă la Meg, Luke se duse acasă la el, în apartamentul din Bellevue, fiindcă avea mare nevoie de odihnă. Dimineața avea de gînd să se întoarcă și să plece toți spre Mayfair Bowling Alley, unde erau șanse bune să-l găsească pe Vinnie Santini, în caz că acesta venea să-și încerce norocul.

Dirk era pregătit pentru întîlnire. Pentru moment era atît de obosit, încît ar fi adormit pe loc. Parcă Viper-ul în garajul lui Meg, apoi o conduse în casă.

Ea se descălță, apoi își dădu drumul la păr pe umeri. Era și ea epuizată. Nu mai dormise ca lumea de cînd fiul ei a fost răpit.

Dirk o admira pentru tăria de care a dat dovadă în seara aceasta. Își voia copilul înapoi și făcea orice pentru ca asta să se întîmple.

- Mîine e o zi mare, zise el. Trebuie să ne odihnim cum se cuvine.

- Știu. Ai o pătură și o pernă pe canapeaua din camera de zi.

- Dar tu? Trebuie să te odihnești.

- Aș vrea să pot, zise ea cu un oftat. Nu pot să...sînt prea încordată ca să dorm. Nu pot nici să mănînc, zise ea. Nu pot

să dorm. Stau întinsă și număr bătăile inimii și de cîte ori inspir, sau expir. Cînd închid ochii, îl văd pe Charlie și parcă... parcă dacă adorm, îl voi dezamăgi.

- Dar nu-l dezamăgești, zise el și o luă ușor de umeri. Îți dai silința să iasă totul bine și să *nu*-l dezamăgești.

Meg îl privi cu ochi înlăcrimați. Erau în capul scărilor, ea desculță, pe prima treaptă, astfel că erau la aceeași înălțime.

- Sînt atît de obosită, spuse ea. Tu ai putea să mă faci să dorm. Dacă am face dragoste, aș putea să adorm pe urmă. Cum el nu se mișcă, Meg se lăsă moale pe el, lipindu-și sînii de pieptul lui, iar buzele ei moi puseră stăpînire total pe gura lui.

Căldura și nevoia ei imperioasă l-au lovit ca un pumn în stomac. Dorința îl sfîșia cu ghearele ei în interior. În fața lui era Meg, iar el o dorea. Tînjea după ea, așa cum s-a mai întîmplat și înainte.

O sărută și el, înecat de pasiune, luînd de la ea ce dorea, iar gura ei catifelată îi făcu sîngele să clocotească. Cînd ea îl invită mai adînc, limba lui o invadă cu totul, iar erecția îl copleși prin promptitudine.

O dorise pe Megan O'Brien din clipa cînd a văzut-o pășind pe podium, într-o pereche de sandale cu barete subțiri, o pereche de bikini argintii și o pereche de aripi angelice, albe, din puf.

Senzația de atunci era incomparabilă cu pasiunea dogoritoare care-l mistuia în prezent, mai ales că trecuseră cinci luni fără ea.

- Dirk...șopti ea și își încolăci brațele de gîtul lui. Am nevoie de tine. Îl sărută cu ardoare, pasional, iar el răspundea, gustînd-o, amintindu-și, dorind-o și el. Cu o slabă sforțare

reuşi să se desprindă din braţele ei şi să facă un pas înapoi.

- Meg, nu putem să facem asta. Nu mai vreau să mă leg de tine.

- Nu mai rezist, Dirk, zise ea cu lacrimi în ochi, iar nuanţa lor albastră devenea din ce în ce mai accentuată. Voi ceda nervos. Simt asta. Te implor. Doar o dată. Doar în noaptea asta. Te rog, Dirk.

Lupta lui cu dorinţa era inechitabilă.

- Ar fi mai bine să iei un somnifer. Trebuie să găseşti ceva prin casă.

- Nu vreau somnifere! Fiul meu este răpit! Nu mai suport să mă gîndesc la ce ar putea păţi! Vreau să mă ţină cineva în braţe. Vreau să simt pe cineva lîngă mine. Vreau să uit pentru o vreme. Fă-mă să uit, Dirk. Te rog.

Era un bărbat puternic, dar nu se credea un sfînt. Cînd o femeie care arată ca Meg imploră un bărbat să o ia, iar bărbatul respectiv o doreşte aşa cum nu a mai dorit nici o femeie pînă la ea, nu exista decît o alegere.

O luă în braţe din nou şi îşi revendică buzele ei cu un sărut apăsat, profund. Îi ridică rochia pînă la brîu şi îi cuprinse posteriorul de forma unei inimi, apoi o apăsă spre el cu urgenţă, îndesîndu-i între pulpe organul pregătit, dar ascuns sub pantaloni.

Meg gemu prelung şi se lipi de el şi mai mult. Sărutul ei era la fel de arzător şi sălbatic. Dirk adora sărutările ei. Îi plăcea gustul ei, dar şi buzele acelea cărnoase, care se mulau atît de bine pe forma gurii lui.

Îi trase în jos fermoarul, pînă la talie, îi lăsă pe umeri bretelele, iar ea rămase doar în sutienul cu cupele pe jumătate dezgolite, în care sînii răsfăţau privirea masculină cu

goliciunea lor. Dirk se aplecă şi linse uşor sfîrcul, aşa, prin materialul fin, apoi îi scoase sutienul şi-l azvîrli cît colo.

Sînii ei fermi, cu formă perfectă îi umpleau acum palmele. Ştia exact forma şi dimensiunea lor, ştia greutatea lor şi cît de bine se cuibăreau în palmele lui. Se aplecă şi cuprinse delicat un sîn, dezmierdînd sfîrcul cu limba, iar ea gemu din nou şi-şi lăsă capul pe spate, arcuindu-se senzual, pregătită pentru a-l primi. Cum limba lui îşi făcea pe deplin datoria dezmierdîndu-i sînii, mîinile alunecau în jos, spre triunghiul de satin care-i acoperea labiile.

Era deja tare ca marmura, iar penisul pulsa odată cu valurile de sînge care-i alimentau venele.

- Ia-mă, şopti Meg. Nu mai vreau să aştept. Nici el nu mai putea să aştepte. Voia să o penetreze. Te rog, am nevoie de tine. Fă dragoste cu mine, Dirk.

Fă dragoste cu mine. Cuvintele l-au lovit ca o explozie. Nu putea să facă asta, refuza să mai treacă printr-o nouă durere de inimă.

- Dirk, te rog. Cu mîna ei mică acoperi penisul lui care se zbătea neputincios sub şliţ, iar erecţia îl ardea cumplit. Nu mai era la fel de hotărît. Isuse, şi el o dorea.

O prinse de umeri, poruncindu-i să fie atentă la el:

- Dacă facem asta, va fi doar sex, Meg. Ai înţeles? Doar sex, nimic mai mult. Chiar dacă facem asta, nu se va schimba nimic.

Din nou se auzi geamătul ei înfundat.

- Nu-mi pasă, nu-mi pasă. Am nevoie de tine. Nu mai suport.

El ştia prea bine cît de mult o costa să-l implore. Ştia că depăşise cu mult pragul. Încerca să nu se mai gîndească la

alt bărbat care ar fi putut face treaba asta la fel de bine, voia să creadă că pentru Meg asta însemna mult, indiferent ce spunea el.

O luă în brațe și urcă scările cu ea lipită de pieptul lui, apoi o lăsă pe covor, lîngă pat.

Meg îi luă obrajii între palme și-l sărută.

- Vreau să te simt în mine. Din nou îl săruta. Prezervativele tale sînt tot în sertar.

Creierul lui înceţoşat de dorință nici nu se gîndise la protecție, dar bine că problema era rezolvată.

Meg se luptă să-i desfacă rapid centura de la blugi și trase fermoarul pantalonilor. *Nu e mai mult decît sex*, își aminti el. Un mod în care o ajuta pe Meg să scape de coșmarul ei, măcar pentru noaptea aceasta.

Dirk scoase un prezervativ din sertar, îl desfăcu și-l strecură peste penis, apoi dintr-o mișcare o lipi cu spatele pe perete. Rochia ei se transformase într-un cerc de jur împrejurul taliei. Sînii se legănau liberi. Era cea mai frumoasă imagine văzută de el vreodată.

Cu o altă mișcare rapidă, el îi coborî chiloții pînă la genunchi, aceștia alunecară, iar ea făcu un pas și ieși din ei. Dirk o sărută și simți degetele ei fierbinți strîngîndu-i bărbăția, ca să-l ghideze în intimitatea ei. Profund lovit de voluptate, își impuse să nu ejaculeze.

O ridică, iar ea își încolăci picioarele lungi pe talia lui, lăsîndu-l să o pătrundă adînc, după care îl lăsă să se miște încet, acolo, în profunzime; într-o clipă mișcările lui se accelerau, și o pătrundea cu lava arzătoare.

Meg scotea geamăt după geamăt.

- Ușor, iubito.

Dirk dorea să nu ejaculeze decît după orgasmul ei şi se chinuia. Făcea asta de dragul ei, ca să-i ofere ce avea nevoie. De fapt îşi oferea şi lui ce-i trebuia.

Iar asta avea să dureze ceva timp.

Simţea unghiile ei pătrunzînd prin materialul bluzei pufoase, pe măsură ce loviturile lui se îndeseau. Veni şi momentul dezlănţuirii, cînd frîiele lui s-au rupt, ea şi-a lăsat capul pe spate şi a gemut numele lui. Meg a resimţit un orgasm veritabil, însă el nu s-a oprit. A continuat pînă ce a făcut-o să resimtă din nou un alt orgasm.

Cînd ejaculă, o făcu printr-o explozie fierbinte, eliberîndu-şi esenţa ca un vulcan al extazului. Gemu şi el, dar rămase cu braţele în jurul ei, susţinînd-o, iar Meg îşi rezema capul pe umărul lui. Apoi îi simţi lacrimile picurînd pe pielea încinsă.

- Doamne, Dirk, zise ea şi o podidi plînsul, cînd se văzu în picioare, lîngă pat.

- Uşor, iubito. Cu gesturi calme şi blînde o dezbrăcă de rochie. Acum eşti bine, scumpo. Îl vom aduce acasă pe Charlie. Totul va fi bine. O îmbrăţişă, ascultînd-o cum îşi plînge durerea. Apoi o ridică şi o întinse pe pat. Crezi că acum o să poţi să dormi?

Meg îşi şterse lacrimile.

- Da, dacă stai şi tu lîngă mine.

El o mîngîie pe obraz.

- Dacă stau, vei fi a mea încă o dată.

Lacrimile îi umpleau din nou ochii.

- Da, te rog.

Lui Meg nu-i păsa ce spunea Dirk – nu era doar sex, cel puţin nu era pentru ea. Dirk nu era doar un bărbat pe care-l

folosea ca să treacă mai uşor peste cele mai grele zile din viaţa ei. Era amantul de care i-a fost dor în fiecare noapte de cînd l-a alungat din casa ei.

Acum îl urmărea cum se dezbracă. Adora trupul lui armonios, muşchii sculptaţi şi pielea arămie, pătrăţelele de pe abdomen, precum şi fîşia prelungă de păr scurt, negru, care-i cobora de la buric.

Din nou el începu să o sărute, iar ea îl săruta la fel de pasional şi gîndurile se estompau. De această dată Dirk nu se mai grăbi, o sărută pe sîni, pe rînd, apoi trecu la partea intimă, unde mîinile lui pricepute, care cunoşteau toate cutele sensibile, o făceau să tresalte de plăcere, cutremurată de orgasm.

Veni şi rîndul lui să ejaculeze, dar mai întîi se concentră asupra nevoilor ei. Aşa făcuse dintotdeauna cu ea. De aceea Meg îl iubea nespus. Pentru că era preocupat de ea.

O usturau ochii. Nu conta ce simte pentru Dirk. Dirk nu era genul de bărbat care repetă o greşeală, iar pentru el ea asta era. Convingerea lui era că ei doi aveau un viitor împreună. Ea a ştiut de la început că nu aveau. I-a aruncat în faţă această grijă şi, în afară de clipele de sex pe care i le oferise în această seară, fiindcă ea avusese nevoie de sex, ea nu i-a oferit lui nimic în schimb. Povestea lor era terminată.

Ştia asta, iar Dirk ştia la fel de bine.

Era tîrziu în noapte. Cum Dirk stătea în spatele ei, ca un protector, Meg reuşi să aţipească puţin, cîteva minute poate, căzînd într-un somn binecuvîntat, după atîtea zile de veghe disperată.

La un moment dat chiar l-a visat pe Dirk, dar tristeţea a pus stăpînire pe ea cînd au început coşmarurile cu Charlie.

Se trezise deja şi gînduri negre, despre Charlie o chinuiau. Faţa delicată a băieţelului, cu pistruii pe nas, cu părul roşcovan îi apărea acum clară. Se temea pentru el.

Oare l-a trădat, fiindcă s-a culcat cu Dirk? Scurtele momente de evadare au fost cumva irosite, cînd ar fi trebuit să le dedice rugăciunilor pentru fiul ei?

Simţea că plînsul o năpădeşte din nou. Unde era acum copilul ei? ce se întîmpla acum cu el?

- Văd că nu dormi, zise Dirk.

Meg se şterse la ochi şi se răsuci pe spate.

- Am dormit puţin. Mulţumesc pentru asta.

El o sărută pe gît, îi mîngîie hotarul dintre sîni şi îşi strecură mîna între pulpele ei. În cîteva minute era din nou pregătită să-l primească, iar acum tînjea disperată după alte cîteva minute de pace, pe care el putea să i le ofere atît de uşor.

După ce se eliberă şi el de valul seminal, Meg se simţea epuizată, dar împlinită şi în faţa ochilor i se aşternu o ceaţă învăluitoare. Închise ochii şi se lăsă furată de un somn profund. De această dată nu mai visă nimic.

Capitolul paisprezece

Era devreme încă, iar soarele palid apăruse timid la orizont, pe un cer presărat cu nori. Dirk o lăsase pe Meg dormind în dormitor, iar el merse în camera de oaspeți, ca să facă un duș. După ce se împrospătă și se îmbrăcă în hainele de schimb coborî la parter, simțind nevoia unei cești de cafea.

Ajuns în ușa bucătăriei, un miros putrernic și plăcut îl lovi. Cineva făcuse deja cafea.

Luke stătea pe un scaun, la masă, cu o cană plină și iPad-ul în fața lui.

- Te rog, intră, îi zise Dirk cu sarcasm, își luă o cană și își turnă cafea. Simte-te ca acasă. Ușile erau încuiate. Nu îl auzise pe Luke intrînd. Omul ăsta chiar se mișca precum o fantomă.

- Ai dormit bine? îl întrebă Luke, privindu-l dezaprobator, ridicînd și o sprînceană, evident fiindcă ghicise unde și-a petrecut noaptea Dirk.

- Mi-ar mai prinde bine cîteva ore.

- Cred și eu.

- În caz că te interesează – deși nu e treaba ta – astă noapte am făcut-o pentru Meg, nu pentru mine. Luke, femeia asta nu mai rezistă mult. Este o prietenă. Avea nevoie de mine aseară. I-am oferit ceea ce avea nevoie.

Nemulțumirea lui Luke se evaporă.

- Poate că da, omule, dar care a fost prețul plătit, frățioare?

Dirk nu răspunse. Avea mintea plină de Meg. Chiar și după un duș lung și fierbinte, mirosul parfumului ei îi aținea simțurile. Îi simțea gustul pe limbă. I-au trebuit luni bune ca să uite de ea. Acum se afla exact în același punct în care fusese deunăzi.

- Trebuie să-i aducem băiatul acasă, înainte să o iei razna cu totul, îi zise Luke.

Dirk oftă.

- Ai dreptate. Îl aducem acasă pe Charlie, iar eu o șterg de aici. Privi spre iPad-ul lui Luke. Ceva noutăți de la Sadie?

- A lăsat-o baltă cu Bob Algreen. Firul nu ducea nicăieri. Mai mult ca sigur nu este el.

- Totuși, cineva este în spatele afacerii, iar acela nu e nici Santini, nici bona. Tipa este prea tînără, iar Santini nu e suficient de inteligent.

- Poate că bunul nostru Vinnie o să ne lumineze, zise Luke.

Dirk se uită la ceas; era opt dimineața. Trebuiau să plece în curînd spre Mayfair, care se deschidea la zece.

- Dacă Vinnie nu apare sau nu are răspunsurile pe care le așteptăm noi, zise Luke, va trebui să stăm cuminți pînă primim apelul pentru răscumpărare. Nu mai avem nici o altă variantă.

- Nu-mi place. Așa răpitorii vor fi cu un pas înainte.

- Nici mie nu-mi place. Cu puțin noroc, patima lui Santini îl va atrage spre Mayfair și așa ne va spune despre locul cu pricina.

- Dacă el ştie unde sînt indivizii, ne va spune. Nu avem nevoie de noroc.

Luke schiţă un zîmbet . Dirk îşi bău cafeaua, apoi au plecat amîndoi să-şi verifice arsenalul. Aveau amîndoi veste de protecţie, grenade de semnalizare, Dirk avea Browning-ul său, un AR-15 şi un 45S&W, Luke avea un Beretta, revolverul lui, precum şi o panoplie de arme albe, pe care le-au dosit pe unde s-a putut. De asemenea aveau amîndoi mini-căşti în urechi, ca să comunice.

În Bronco mai erau şi alte arme. Luke adusese suficientă artilerie cît să înarmeze o armată.

Dacă Santini le va da locaţia răpitorilor, ei vor fi pregătiţi să acţioneze.

Dirk îşi verifică Browning-ul de nouă milimetri, apoi îl puse în toc, la fel făcu şi Luke cu Beretta lui. Amîndoi aveau şi arme prinse la glezină, Dirk avea un revolver cu ţeavă scurtă, Luke avea un Glock 27, calibrul 40, compact.

Dirk îşi puse în buzunarul pantalonilor revolverul de 22. Precis Luke mai avea ceva ascuns în ghetele militare.

Dirk se uită afară. Era o dimineaţă sumbră, întunecoasă, dar asta le va fi util, fiindcă vizibilitatea era cumva redusă.

- Ar fi bine să-i laşi un bilet lui Meg, zise Luke.

Dirk mîzgîli rapid un mesaj, pe care-l lăsă pe masa din bucătărie, iar la uşă bătu cineva. Luke merse să deschidă.

- Este O'Brien, zise el şi deschise.

- Am făcut rost de bani, zise Edwin O'Brien, după ce intră. Sînt mai mult bancnote de o sută, în fişicuri de o mie, cîteva de zece şi douăzeci, toate aranjate în saci de pînză, în portbagajul maşinii mele.

- Doamne, zise Dirk. Sper că aveţi încredere în oamenii

care vi i-au cărat la maşină.

- Sînt oameni de încredere. Ştiu toţi cît de mult înseamnă Charlie pentru mine.

- Mă bucur că aţi venit, zise Luke. Puteţi rămîne cu Meg. Avem o pistă. Tocmai plecam într-acolo.

- Doamna Wills spunea că vine şi ea azi, adăugă Dirk, dar ar fi bine să rămîneţi cu Meg, în caz că sună răpitorii.

- Crezi că vor suna?

- Cum spuneam, cred că vor acţiona conform planului lor. Adică pînă după amiază, nici un telefon. Asta au stabilit ei. Au o strategie de rezervă, în caz că nu merge totul bine. Aşa cum s-a întîmplat cu telefonul lui Pam, după care au fost localizaţi. Nu cred că mai vor hopuri de genul ăsta, adăugă Dirk.

- Trebuie să plecăm, spuse Luke.

- Unde mergeţi? întrebă O'Brien.

- Credem că-l vom găsi pe iubitul bonei. Vrem să vorbim cu el.

- Dacă aţi aflat ceva, poate e bine să anunţaţi poliţia.

Dirk se întoarse, fiindcă auzi paşii lui Meg, iar inima începu să-i tresalte.

- Nu vom face asta, tată. Dacă o facem, s-ar putea să-l ucidă pe Charlie.

Meg arăta mai bine. Avea şi altă culoare în obraji, iar cearcănele se mai estompaseră. Totul datorită lui. Era imposibil să regrete ce s-a petrecut între ei noaptea trecută.

- Trebuie să plecăm, repetă Luke.

Meg îl privi pe Dirk şi zise:

- Da, iar eu voi veni cu voi. Dacă Santini ne spune unde-l găsim pe Charlie, putem să mergem să-l luăm.

Dirk văzu cum se îmbrăcase: blugi negri şi un pulover cu guler pe gît, o pereche de ghete comode în picioare şi părul strîns într-o coadă la spate. A premeditat totul. Ar fi fost o mare greşeală să încerce să o deturneze.

O prinse de umeri:

- De data asta nu poţi să vii, scumpo....Meg. Azi este o zi grea. Indivizii aceia vor fi nervoşi. Orice îi poate scoate din minţi. Dacă mergem după Charlie, trebuie să mă pot concentra asupra siguranţei lui şi nu să-mi fac griji pentru ce ţi se poate întîmpla ţie.

- Dar dacă va avea nevoie de mine, Dirk. Sînt mama lui. Trebuie să fiu acolo. Promit că nu vă voi sta în cale.

O'Brien o abordă pe fiica lui:

- Meg, fii serioasă. Oamenii aceştia sînt profesionişti. Tu eşti femeie.

- Da, e femeie, se amestecă iar Luke, deşi nu era cazul acum. Fără îndoială. Dar cred că merită să vină cu noi, dacă ea chiar vrea asta.

Era adevărat, dar situaţia nu se schimbase cu nimic.

- Doamne, Luke, nu putem să o luăm cu noi. Este mult prea periculos.

Luke îl străpunse pe Dirk cu privirea lui azurie.

- Santini poate nici nu va veni. Dacă vine totuşi şi ne spune locaţia, Meg poate să aştepte în maşină. Dacă-l găsim pe băiat, chiar va avea nevoie de mama lui.

- Vin şi eu, zise Meg. Charlie este fiul meu. Dirk, trebuie să fiu acolo.

El ridică ochii spre tavan, exasperat, dar căutînd să se stăpînească. Oricît de mult nu dorea să o ia cu ei, îi admira curajul lui Meg. În plus, dacă ar fi fost vorba de fiul lui, i-ar

fi fost greu să rămînă acasă. Răsuflă resemnat.

- Dar vei face numai ce-ţi spun eu, bine? Ca mai înainte?

- Aşa voi face, promit.

- Acum chiar trebuie să plecăm, zise Luke.

- Tată, spune o rugăciune pentru noi. Meg îl sărută pe obraz, apoi se îndreptă spre uşă.

- Aveţi numărul meu de mobil, îi zise Dirk lui O'Brien. Să mă sunaţi, dacă vă contactează răpitorii.

Au ieşit toţi trei şi s-au îndreptat spre Bronco.

Mayfair Bowling Alley era undeva în Kenmore, într-un mall de pe strada Bothell Way, o clădire neînsemnată, cu un etaj, în faţa căreia erau parcate numeroase maşini. Era zece şi zece, iar minicazinoul deschisese deja. Venirea tatălui lui Meg, discuţia dintre ea şi Dirk, precum şi un ambuteiaj matinal i-au făcut să piardă minute preţioase.

Meg stătea încordată pe bancheta din spate, în timp ce Dirk vorbea cu Sadie, căreia i-a dat numărul de înmatriculare ale maşinilor parcate în faţa edificiului, pentru verificare, în speranţa că va fi şi vreun vehicul înmatriculat pe numele Sandoval, Santini sau Pamela Vardon.

Nu au aflat nimic.

Au mai aşteptat cîteva minute, supraveghind din maşina parcată aproape de celelalte. Nici urmă de Santini.

- Noi vom intra să aruncăm o privire, zise Dirk către Meg. Fii cu ochii în patru. Ai mobilul la tine. Dacă-l zăreşti pe Santini, dă-mi un SMS. Orice s-ar întîmpla, să nu ieşi din maşină. Ne-am înţeles?

- Nu sînt o cretină, zise ea revoltată. Sigur că înţeleg.

El ar mai fi vrut să spună ceva, însă făcu o grimasă expresivă şi încheie:

- Fereşte-te de necazuri.

Cei doi s-au despărţit, Dirk merse la uşa din faţă, iar Luke dădu roată prin spate, în caz că Santini era înăuntru şi ar fi vrut să fugă. Meg îl urmări admirativ pe Dirk cum merge cu paşi hotărîţi, dar încercă să nu se gîndească la noaptea trecută.

Timp de cinci luni încercase să uite cît de bine se simţeau cînd erau împreună. Voia să uite cum el ştia exact unde să o atingă, cum să o satisfacă. Ştia cum să o facă să uite de orice, mai puţin de el.

Ar fi trebuit să se simtă stînjenită pentru modul în care l-a implorat, dar nu simţea asta. Seara trecută avusese nevoie de el, iar Dirk a fost acolo, pentru ea. Avea nevoie de el ca să-şi găsească fiul.

Meg rămase foarte atentă, sperînd să-l zărească pe Santini cînd soseşte. Minutele treceau, dar nici urmă de bărbatul a cărei imagine o reţinuse din fotografie.

Văzu un Chevy Malibu cafeniu trecînd pe stradă. Şoferul parcă aproape de uşă, coborî, încuie portiera şi se îndreptă spre sala de joc. Era de înălţime medie, cu ten măsliniu şi părul negru, aranjat cu gel. Era în jur de treizeci de ani, bine îmbrăcat. *Santini*. Meg îşi simţi pulsul accelerat. Luă mobilul şi-l sună pe Dirk.

- Este aici. A ajuns aproape de uşă.

- Bravo, fetiţo, zise el şi închise.

Îl văzu pe Dirk apropiindu-se de uşă şi blocîndu-i accesul lui Santini, după care îl împinse şi, într-o fracţiune de secundă şi fără să vadă clar cum s-a întîmplat, îl văzu pe

Santini răsucit, cu mîinile la spate, ţinutit de Dirk la perete.

Dirk reuşi să-i lege mîinile rapid, deşi Santini se zbătea; totul se petrecu în răstimpul în care apăru şi Luke. Santini era acum dus spre Bronco-ul lui Dirk. Acesta a deschis uşa şi l-a invitat să urce, cu toate că el se împotrivea, ba chiar l-au ţintuit cu o pereche de cătuşe prinse de o bară special montatată pentru transportat prizonieri, că doar aşa procedează toţi vînătorii de recompense.

- Asta se cheamă răpire, scuipă Santini, smucindu-se din cătuşe.

- Da, tu ştii cel mai bine, nu-i aşa, Vinnie? Dirk închise uşa şi veni pe bancheta din spate, alături de Meg.

Santini se albi la faţă, cînd Luke porni motorul, iar SUV-ul puternic demară în trombă.

- Cine sînteţi voi? Unde mă duceţi?

- Depinde cît de repede ne spui ce ne interesează, zise Dirk.

- Nu ştiu despre ce vorbiţi. Nu ştiu nimic.

- Pe naiba, zise Dirk. Poţi fi sigur că exact ceea ce spui că nu ştii ne vei spune şi nouă.

- Sînteţi nebuni.

- Pamela este cu fiul meu? întrebă Meg. Unde mi-aţi dus băiatul?

Santini începu să tremure, deşi, aşa constrîns cum era, de-abia putea să se mişte.

- V-am spus, nu ştiu...nu ştiu nimic.

Dirk rînji ca o felină la atac.

- Ştiai că înecatul cu pîlnia pe gît nu se mai foloseşte, fiindcă e considerat tortură? Ei, înecatul cu pîlnia pe gît ţi se va părea ca o zi amuzantă la plajă, cînd vom termina cu tine.

Santini îngheţă şi se făcu alb ca varul. Zornăia cătuşele inutil, zbătîndu-se să se elibereze, iar acum chiar îşi dădea seama că oamenii veniseră echipaţi cu ce trebuie.

- Nu ştiu nimic, repetă el, dar cuvintele au ieşit mai mult şoptite.

Meg nu ştia dacă Dirk şi Luke chiar asta plănuiseră, dar nici că-i păsa. Voia să-şi vadă băiatul acasă, în siguranţă.

Existau toate motivele să creadă că Vinnie Santini ştia unde se afla puştiul.

Capitolul cincisprezece

Dirk stătea lîngă Meg, pe canapeaua cafenie din sufrageria rustică a cabanei lui Luke. Locuința era amplasată pe o suprafață extrem de generoasă, pe coasta muntelui, cu vedere directă spre orășelul cochet Gold Bar, casa lui arăta mai degrabă ca o fortăreață, dotată cu alarme de perimetru, camere de supraveghere și garduri înalte cu sîrmă ghimpată.

Interiorul nu era prea aglomerat: în bucătărie se afla un cuptor alb, clasic, un frigider și un dulap cu blat și chiuvetă în centru. Mai era un dormitor cu o baie mică. Sufrageria avea în centru o sobă din oțel, care era de fapt și singura sursă de căldură din casă. Un generator cu propan și o moară de vînt erau sursele de electricitate, care alimentau atît casa, cît și pompa pentru scos apa de la adîncime.

Cînd Luke era în Seattle, el locuia în apartamentul său din Bellevue, dar cînd avea nevoie de liniște, putea să evadeze în acest loc minunat. Tot aici putea să aducă orice suspect pentru a-i pune cîteva întrebări, fără să-și facă griji că îl deranjează cineva.

- E momentul cel mai prielnic să te plimbi puțin, îi zise Dirk lui Meg. Nu va dura mult.

- Bine, zise ea. Voia să-și vadă fiul întors acasă mai repede. Deschise ușa și o rafală de vînt rece îi mîngîie obrajii.

Aruncă o privire spre Santini, personaj detestabil, apoi ieşi.

Au făcut presiuni asupra lui Santini cînd i-au pus întrebările, iar după zece minute a cedat. Era deja pe jos, cu mîinile legate la spate şi cu spatele la perete. În clipa cînd Luke şi-a scos cuţitul KA-BAR, cu lama de doisprezece centimetri şi a început să frece tacticos lama zimţată, ascuţită, Santini a început să scîncească.

- V-am spus că nu ştiu nimic.

- Da, ai spus asta de o sută de ori. Vom vedea. Dă-ţi jos pantalonii.

- Ce?

- M-ai auzit. O să ne asigurăm că nu mai procreezi şi alţi Santini mititei şi mincinoşi.

Santini începuse să tremure.

Luke încercă tăişul lamei cu degetul şi imediat apăru o dîră subţire de sînge.

- Am auzit că nu doare chiar aşa de tare. Mai ales dacă este un cuţit bine ascuţit, iar eu îţi garantez pentru al meu.

Dirk se apropie de locul unde Santini se ghemuise, lîngă perete.

- Harşt, o tăietură şi gata.

Luke ridică apoi cuţitul pentru intimidare, cu o expresie demonică, anticipativă întipărită pe chip. Dirk se întreba cît din privire era prefăcătorie.

- Pantalonii jos, zise Luke. Sau preferi să ţi-i tragem noi.

Santini se înecă de atîta oftat.

- Bine, bine...vă spun tot! Numai lăsaţi-mă în pace, să nu mai văd cuţitul acela blestemat!

- Vorbeşte, zise Dirk.

- E vorba de un bărbat. El...el a venit la Pamela.

- Cum se numește?

- Nu știu numele lui. Santini se uită disperat spre Luke. Trebuie să mă credeți...nu știu cum îl cheamă!

- Continuă, zise Dirk.

- Omul a...a spus că, dacă Pam îl ajută să-l răpească pe băiețelul de care are grijă, va primi și ea o parte din banii de răscumpărare. Partea ei era consistentă – o jumătate de milion de dolari. I-au promis că nu-i vor face nici un rău băiatului. Bărbatul a spus că îi vor da drumul băiatului de îndată ce vor primi banii. Ei îi vor fi suficienți, ca să poată începe o viață nouă, altundeva.

Dirk repetă ultimele cuvinte:

- O viață nouă cu tine, nu-i așa?

- Pamela mă iubește. Vrea să ne căsătorim.

- Nu știu de ce, dar nu pari genul de bărbat dornic de însurătoare, zise Luke.

- Dar se schimbă totul, dacă domnișoara are în cont o jumătate de milion bani gheață, adăugă Dirk.

Înainte ca Santini să răspundă, se deschise larg ușa de la intrare și, odată cu Meg, pătrunse și o adiere proaspătă de afară. Era clar că Meg stătuse pe verandă și auzise toată conversația.

Se repezi la Santini ca o fiară, iar cînd ajunse la el îi șuieră întrebările:

- Unde este fiul meu? Unde l-au dus pe băiețelul meu?

Cînd îl văzu pe Vinnie că ezită, Luke ridică lent cuțitul, iar lama lui strălucі amenințător. Santini înghiți în sec.

- Este un...lac pe o proprietate privată. Acolo este și o căsuță, cu un ponton spre apă. Acolo l-au dus pe băiat.

- Cîți oameni sînt? întrebă Dirk.

- Nu știu. Pam nu mi-a spus exact. Știam că mai era și altul, în afară de cel cu care a vorbit ea.

- Așadar sînt cel puțin doi și Pam.

- Exact.

- Tu de unde știi de locul acesta?

- Pam m-a sunat de la prima casă, unde l-au dus pe băiețel prima dată. Începuse să se teamă de tipii aceia. I-a auzit vorbind ceva despre "locul fără microfoane". Ea a vrut să știu și eu de el, în caz că nu mai apărea la locul unde trebuia să ne întîlnim, după ce își va primi banii.

- Unde este asta? întrebă Dirk.

- Pam spunea că este pe autostrada 203, la sud de Duvall. Casa se află la capătul unui drum neasfaltat, lîngă o casă veche, pe Big Rock Road.

Cînd Luke strecură cuțitul în teaca pe care o avea prinsă la curea, acesta scoase un sunet amenințător.

- Ne trebuie neapărat adresa, zise el.

- Îmi dați drumul să plec, dacă v-o spun?

Dirk se abținu să nu-i sară la gît lui Santini.

- O să-ți dăm drumul de îndată ce vom prelua băiatul în siguranță.

Evident că-i vor da drumul; direct în custodia poliției.

Santini oftă resemnat și spuse rapid adresa proprietății.

- Duvall nu e prea departe de noi, spuse Luke. Pe la vreo cincisprezece kilometri de aici. Big Rock Road nu e mult prea departe.

Dirk simți imboldul valului de adrenalină.

- Tot sîntem în zonă. Să sperăm că este calea cea bună.

Cînd se uită spre Meg, o văzu că se îndreaptă spre el.

Şoldurile ei sinuoase îi amintiră brusc de partida de sex formidabil pe care au avut-o noaptea trecută. El dădu din cap. Ştia că trebuie să salveze un băieţel. Nu era momentul să facă plimbări pe autostrada amintirilor. Meg se uită fix în ochii lui.

- Nici să nu-ţi treacă prin gînd că nu voi veni cu voi. Am fost cu voi de la început. Voi termina tot aşa.

Dirk căută disperat privirea lui Luke, în speranţa că amicul lui îi va sări în ajutor să o convingă. De la început îşi dădu seama că era o cauză pierdută. Luke ridică din umeri şi zise nevinovat:

- E copilul ei.

Nu avea rost să intre într-o dispută, pe care ştia că nu o poate cîştiga şi nici nu avea timp să facă asta.

- Bine, poţi să vii, dar...

- Dar va trebui să fac exact ce îmi vei spune, încheie Meg.

Dirk nu mai comentă. Doamne, ce femeie...

- Exact aşa să faci.

Luke îi lăsă puţin şi dispăru în dormitor, iar cînd reveni ţinea în mînă un revolver calibrul 38, pe care i-l dădu lui Meg.

- Dacă lucrurile o iau razna, te poţi apăra cu ăsta. Să-l ai la tine în maşină.

- Ea nici nu ştie să tragă cu arma, zise Dirk.

- Poate să ţintească şi să apese pe trăgaci, nu?

- Da, poate, răspunse Meg. Luă pistolul de la Luke.

- La naiba, mormăi Dirk. Luke îşi mai verifică o dată armamentul, iar în acest timp Dirk scoase încărcătorul din pistol şi-i arătă lui Meg cum să-l folosească.

- Cum a spus Luke. Îl îndrepţi spre ţintă şi apeşi pe trăgaci. Este mai uşor dacă-i scoţi piedica întîi. Se aşeză în

spatele ei, cu greu ignorînd posteriorul ei ademenitor, cuibărit între pulpele lui şi îi arătă cum să procedeze cu trăgaciul, cu piedica, apoi cum să ţintească şi să tragă. Ţine minte, să ţii ochii deschişi cînd tragi.

Ea luă arma şi o îndreptă spre ferastră, trase piedica şi apăsă pe trăgaci, iar în cameră declicul se auzi destul de strident.

- Ideea este să loveşti ţinta. Dacă nimereşti, l-ai fericit pe om. Îi încărcă pistolul, apoi îi dădu arma în mînă. Doar ai grijă să nu tragi în noi.

Meg nu pricepu ironia, aşa că sincer dădu din cap afirmativ.

L-au lăsat pe Santini tot legat cu cătuşele, priponit de o bară de pe peretele din sufragerie, iar ei au urcat cu toţii în Bronco. În cîteva minute se aflau deja în dreptul gardului cu sîrmă ghimpată, îndreptîndu-se pe drumul de munte spre căsuţa de pe malul lacului din Big Rock Road.

Drumul a durat o jumătate de oră, iar Dirk a perfectat planul. El şi Luke învăţaseră în armată cum să pătrundă undeva, cum să se retragă rapid şi curat. Acum totuşi era ceva diferit.

Era vorba de fiul lui Meg, cea mai importantă persoană din viaţa ei. În plus, Charlie era un copil mic. Dirk se ruga ca băieţelul să fie măcar viu şi nevătămat.

Evident Luke conducea prea repede, încetindind doar pe unde era obligat, pînă ce au ajuns în Duvall şi se apropiau de Big Rock Road.

Au văzut casa părăsită, cu un etaj şi plăcuţa ruginită, cu numărul, aplicată pe o cutie poştală la fel de deteriorată. Avea structura de lemn şi în spatele ei se vedea un drum prăfuit,

şerpuind spre pădure.

Luke apucă să intre pe aleea spre intrare, dar se opri la o cotitură, în spatele unui pîlc de copaci mai scunzi, unde maşina nu putea fi observată uşor. Dirk îi spuse lui Meg:

- Trebuie să mergem în recunoaştere, explică el, iar Luke opri motorul. Ai arma la tine. Dacă eşti nevoită, nu ezita să o foloseşti.

Meg puse mîna pe pistolul aflat în teacă, lîngă ea.

- Nu voi avea nevoie de el. Vă veţi întoarce foarte curînd cu Charlie.

Dirk ar fi dorit să-i poată promite acest lucru, dar se mulţumi să o mîngîie uşor pe obraz, după care coborî din maşină.

Au luat-o în sus, pe drumul neasfaltat, amîndoi purtînd vestele şi nişte grenade de semnalizare agăţate la brîu, plus armele de fiecare parte a corpului şi armele de la gleznă. Şi-au pus şi mini-căştile, pentru a comunica. Au ajuns la o cotitură, iar dincolo de ea deja maşina lor nu se mai zărea. Dirk se gîndea la Meg.

Mai departe s-au despărţit, fiecare mergînd pe cîte o parte a drumului. După un sfert de milă Dirk ajunse la lacul înconjurat de vegetaţie bogată. La capătul din faţă al drumului se vedea o căsuţă izolată.

Casa era aproape de un ponton, care cobora spre oglinda apei. La capătul acestuia erau legate două bărci de pescuit, din aluminiu. Două undiţe erau lansate din barca din dreapta.

Auzi o voce cunoscută şoptindu-i în ureche:

- Sînt în stînga ta, îi comunică Luke. Dirk se întoarse pe loc şi-l văzu la vreo cîteva zeci de metri, ascuns între tufişuri.

- Eu merg mai departe, zise Dirk şi scoase arma.

- Am înţeles, zise Luke, care se apropia de casă. Amîndoi căutau să localizeze vreun om de pază, care ar fi putut patrula.

Pas după pas Dirk ajunse într-un luminiş, în spatele casei şi acolo găsi un arbust pitic, la adăpostul căruia se ghemui, ca să monitorizeze zona.

Pe acelaşi drum care ducea spre maşina lor, dar în capătul opus, erau parcate două maşini, sub un smochin stufos, dar desfrunzit, foarte aproape de casă.

După spusele lui Santini, Chevroletul condus de el era al Pamelei. Dirk se îndreptă spre un Buick mai vechi şi puse mîna pe capotă. Era rece. Buickul era parcat acolo de ceva vreme. Şi capota Fordului break de lîngă el era rece.

- Două vehicule, vorbi Dirk în microfonul ataşat de casca lui. Sînt parcate de multă vreme.

- Trebuia să aruncăm o privire înăuntru, spuse Dirk. Să vedem dacă băiatul este acolo.

- Văd o fereastră întredeschisă, care parcă dă spre sufragerie, îl informă Dirk.

- Înţeles. Merg să verific pe partea mea.

Dirk se apropie tiptil. Una dintre ferestre era deschisă pe batant, pentru aerisire, iar draperia era trasă puţin, însă se putea vedea în interior. Dirk se lipi cu spatele de perete, chiar sub fereastră.

- Mă înnebuneşte aşteptarea asta, vorbi unul dintre bărbaţi. Prin draperia trasă pe jumătate Dirk observă un tip scund şi corpolent, cu un început de chelie şi resturi de păr blond. Mai mult ca sigur că deja bătrînul a făcut rost de bani. De ce naiba să nu-i dăm odată telefon?

- Nu sunăm fiindcă nu e încă timpul, idiotule. Trebuie să prindem un avion – doar dacă nu cumva tu vrei să pleci din stat făcînd autostopul. Totul va fi gata la momentul stabilit.

Cel de-al doilea bărbat era înalt, foarte slab, ca un schelet, cu un nas mare, acvilin, care părea să fi fost spart şi cu părul şaten, creţ.

- Ia-o uşurel, bine? termenul este peste cîteva ore. Cei doi corespundeau perfect descrierii făcută de Rose, cînd s-a referit la cei doi bărbaţi de la firma PG&E.

- Cred că ai dreptate, mormăi grăsunul mărunţel. Între timp, de ce nu ne descotorosim de fată şi de copil?

Bărbatul înalt trebuia să fi fost cel pe care Rose l-a auzit strigat "Cliff".

- Mickey, cîteodată bubui de prost ce eşti. Şeful a spus că nu ne vor da banii fără să dovedim că trăieşte. Asta înseamnă că trebuie să ţinem puştiul în viaţă, pînă ce primim mălaiul.

Dirk primi cuvintele ca pe nişte lovituri în stomac. Aşadar, răpitorii nu intenţionau să-l redea pe Charlie mamei lui. Prea multe lucruri puteau să-i dea de gol. ADN-ul de pe hainele băieţelului, amprente pe trupul lui; existau o mie de moduri în care criminalii pot fi prinşi.

- Ne vom debarasa de ei cînd va veni momentul, spuse Cliff. Lacul e atît de adînc, încît niciodată nu vor fi găsite cadavrele.

Dirk scrîşni din dinţi de ciudă. Slavă cerului că Meg l-a ales pe el. Se uită prin cameră, dar nu zări nici urmă de Charlie sau Pam. Se lăsă pe vine şi merse aşa spre spatele casei, unde dădu de Luke, care aştepta sub un arbust pitic. Dirk îşi scoase arma.

- Doi bărbați înăuntru, zise el. Nici picior de fată sau de pușți. Totuși, sînt încă în viață. Nemernicii au de gînd să-i lichideze după ce primesc banii, apoi să le scufunde trupurile în lac.

- Afurisiții.

- Da.

- Charlie și fata sînt în dormitor, spuse Luke. Ea are bluza sfîșiată și e vînătă la un ochi, dar altfel arată bine. Stă ghemuită pe pat. Băiețelul stă și el cuibărit, lipit de ea.

- Îi dau telefon lui Sadie, ca să-i spun locația noastră, iar ea să cheme poliția în cît timp? Douăzeci de minute?

- Mi se pare suficient. Dacă vin polițiștii prea curînd, va părea un caz de luare de ostatici.

- Sau un schimb de arme, zise Dirk furios. Trebuie să-i scoatem din casă.

Luke zîmbi.

- Doi contra doi? Floare la ureche.

Capitolul şaisprezece

Meg stătea ca pe ace în maşină, cu pumnii strînşi pe banchetă şi ochii aţintiţi pe drumul prăfuit pe care-l avea în faţă. Murea de dorinţa să coboare, să se ia după Dirk şi Luke, în direcţia casei de lîngă lac, unde ştia că-l va găsi pe fiul ei.

Evident, nu putea să facă asta. Nu putea să facă nici un gest care i-ar pune în pericol pe cei doi. Doar a promis că nu le va sta în cale.

Se chinuia să audă ceva care semăna cu întoarcerea lor, însă doar vîntul răscolea copacii goi şi împrăştia frunzele deja căzute. Se apropia furtuna şi începuse să burniţeze.

Dacă ar coborî geamul poate că le-ar auzi paşii la întoarcere. Un ropot scurt în geamul din dreapta o făcu să se întoarcă, iar cînd se uită, văzu un pistol îndreptat spre capul ei.

Îngheţă pe loc.

- Dacă pui mîna pe pistol, eşti moartă, zise bărbatul. Îmbrăcat elegant, în pantaloni negri şi încălţat în pantofi Prada, evaluă ea, fiindcă se pricepea la mărci. Era de înălţime medie, în jur de treizeci – patruzeci de ani, statură atletică. Era brunet şi destul de chipeş. Deschide portiera, porunci el.

Meg înghiţi în sec, dar rămase calmă, ştiind că trebuia să facă mişcări calculate. Aruncă o privire spre arma de pe

banchetă şi văzu un al doilea bărbat pe partea cealaltă, la fel, cu pistolul îndreptat spre ea. Acesta era mai masiv şi foarte musculos. Nu i se vedea faţa.

- Portiera, zise primul. Deschide-o acum.

Inima îi bătea cu putere. Doamne, ce-o fi cu Charlie? Dar cu Dirk şi Luke? Ar fi trebuit să-i asculte şi să nu fi venit. Acum i-a pus pe toţi în pericol. Deschise portiera, iar mintea prelucra metode prin care să-i alerteze pe băieţi. Coborî în noroiul de pe drum.

- Cine sînteţi?

Bărbatul în pantofi de firmă îi zîmbi politicos.

- Poţi să-mi spui Thomas. Nu e numele meu, dar pentru moment merge. Iar tu eşti Megan. Mama micuţului Charlie.

Simţi că i se face rău.

- Ce i-aţi făcut fiului meu?

- Nu vrei să te ducem la el? Presupun că amicii tăi detectivi sînt şi ei prin zonă. Inteligenţi, cei doi, dacă ne-au găsit aici. Totuşi, nu cred că vor fi bucuroşi să te vadă. Omul o împinse cu pistolul să avanseze spre aleea care ducea către casă.

După prima cotitură văzu parcată o Honda Accord argintie, cu număr de maşină închiriată. Bărbaţii nu erau din acest oraş. Cel care s-a prezentat Thomas vorbea bine, părea inteligent şi era bine îmbrăcat. Probabil era mintea care a pus la cale răpirea. Se întreba cum de-şi făcuse acel plan.

Thomas deschise portiera din spate şi o îndemnă să urce, apoi se aşeză şi el alături de ea, cu arma îndesată în coasta ei. Celălalt se urcă la volanul Accordului şi umplu complet scaunul.

Cînd porni motorul, Meg se întreba disperată cum să le

atragă atenţia celor doi. În clipa aceea nu se gîndea decît să-i provoace într-un fel să tragă în ea, în speranţa că Dirk va auzi împuşcătura – dar nu era un plan prea strălucit.

Totuşi o trecu un fior rece. Poate că altă alegere nu va mai avea.

- Avem şi o surpriză de partea noastră, spuse Dirk, privind atent casa.

- Spargem şi acţionăm? întrebă Luke.

- Afirmativ. Vrei uşa din faţă sau prin spate?

Luke făcu o grimasă serioasă.

- Ia-o tu prin spate, pune mîna pe copil şi pe fată. Eu intru prin faţă.

- Eşti sigur?

- Oh, da , sînt sigur, zise Luke, cu o privire feroce.

Dirk se întreba, judecînd după privirea lui tăioasă, dacă nu cumva de data aceasta chiar va pleca după ce le va tăia ouăle răpitorilor.

- Dă-mi două minute să ajung la punct, zise Luke.

Dirk se uită la ceas, dădu din cap, apoi auzi scrîşnit de cauciucuri pe alee.

- Vine cineva.

Luke privi în direcţia aceea. Dirk avea pistolul pregătit. Cei doi s-au despărţit şi s-au strecurat încet printre tufişurile din apropiere.

Dirk văzu o Honda Accord argintie, apropiindu-se de casă. Maşină de închiriat. Trei persoane înăuntru.

Stomacul i se strînse cînd o văzu pe Meg, lîngă un bărbat, pe bancheta din spate. Tipul a ridicat mîna şi i s-a văzut pistolul îndreptat spre tîmpla ei.

Doamne, sfinte, Meg. Evident că nu ar fi trebuit să cedeze insistențelor ei, trebuia să o lase acasă. Mai bine o lega, dacă ar fi fost nevoit.

Mașina se opri lîngă celelalte două parcate. Cînd s-a deschis o portieră, apăru un bărbat în negru, cu o ținută neobișnuită pentru un răpitor, iar acesta o trase afară pe Meg. Era proaspăt bărbierit, ușor chelios și cu părul aranjat. Mai mult ca sigur era creierul operațiunii. Puse pistolul la tîmpla lui Meg.

- Domnule Reynolds, știu că sînteți aici, cu prietenul dumneavoastră, domnul Brodie. După cum vedeți, situația s-a schimbat și nu în favoarea dumneavoastră.

Dirk înjura. Nu numai că zăriseră mașina lui, dar datorită microfoanelor din casa lui Meg, acum le știau și numele. Două minute pe Google și nemernicii aflaseră tot despre ei, că erau detectivi particulari, foști militari, adică știau că el și Luke erau înarmați.

- Vreau să ieșiți din ascunzătoare, spuse bărbatul politicos. Dacă nu, voi apăsa pe trăgaci și un glonte va străpunge capul superb al doamnei O'Brien.

- Nu ieșiți, Dirk! strigă Meg. Vă vor ucide!

Vor încerca. Asta era sigur.

S-au auzit pași grăbiți. Cei dinăuntru probabil că au auzit forfotă afară și au ieșit, cu armele scoase, ca să-și apere tovarășii.

Dirk se lăsă mai jos în spatele tufișului.

- Se pare că avem parte de o petrecere, șopti el în microfon.

- Cu cît mai mulți, cu atît mai vesel, răspunse Luke.

Amîndoi au rămas pe poziții și au văzut că aveau de

ținut piept la patru inși înarmați și ei, iar Meg era la mijloc.

Mai rău de atît nici că se putea.

La naiba. Pam tocmai ieși din casă alergînd, ținîndu-l în brațe pe puștiul roșcovan al lui Meg.

- Charlie! strigă Meg. Dirk privea siderat cum Meg s-a desprins din mîna răpitorului și a luat-o la fuă spre copil. Dirk a tras primul foc.

Îți mulțumesc ție, Isuse, există Dumnezeu. Dirk i-a împrăștiat pe toți, iar acum nu mai erau atenți la Meg. Îl nimeri în piept pe cretul Cliff și-l scoase din joc imediat. Luke profită de moment și-l răpuse pe chelios.

Meg continua să alerge, pe o traiectorie în zig-zag, probabil văzută la televizor, însă reușea să păcălească gloanțele, iar cu asta îl uimi din nou pe Dirk. Îl smulse pe Charlie din brațele lui Pam și-i trase acesteia un pumn care a pus-o la pămînt, apoi a reușit să se adăpostească în spatele casei.

Dirk se concentra asupra schimbului de focuri din fața lui și trăgea într-o veselie. Cei doi bărbați din Accord s-au adăpostit în spatele mașinii; unul din ei era mare cît casa și, după cum trăgea, se vedea că avea pregătire militară.

Dirk îl văzu pe Luke venind din spatele lor și trase de cîteva ori, ca să-i țină pe loc pe cei doi. Aşchiile săreau în jurul lui. Era cazul să nu mai stea acolo.

Luke dispăru din raza vizuală, continuînd să tragă, dar dușmanii stăteau la pămînt, apărați de mașină. Dirk apăru în alt loc și reluă atacul. La fel ca Luke. Dinspre mașină se auzeau focuri dintr-o singură armă. Oare să-l fi răpus pe grăsan? Dar unde erau Meg și Charlie?

Cu coada ochiului o văzu pe Meg, care apăru cu mîinile la spate, iar micul Charlie era acum în brațele răpitorului, care

alerga cu el spre pontonul din fața lacului.

Dirk rămase la adăpost și îl zări pe bărbat sărind în barca de aluminiu. Meg s-a așezat în spatele lui. Răpitorul trase de frînghia care pornea motorul ambarcațiunii; un nor de fum anunță plecarea.

Dirk se concentră, ținti spre răpitor, dar nu putea să tragă fiindcă Meg și Charlie apăreau exact în fața acestuia și riscul era prea mare. Bărbatul a tras-o pe Meg pe locul de lîngă el, folosind-o pe post de scut viu, iar pe Charlie îl așeză în fața lui, după care barca țîșni pe întinderea calmă, făcînd valuri uriașe.

Dirk alergă spre lac, cu gîndul să ia cealaltă barcă, iar Luke observă manevra și-l acoperi cu cîteva rafale precise, chiar în direcția grăsanului. Dirk sări în barcă și se rugă să pornească, dar, cînd trase de funie, nu se întîmplă nimic. După ce repetă manevra de trei ori, tot nimic.

După ce înjură din plin, apelă la ajutorul suprem, spuse o rugăciune și mai trase o dată în disperare, iar motorul prinse viață. Dirk demară la fel de furtunos ca și urmăritul. Îl rodea teama pentru Meg și Charlie.

Doamne, să nu le facă vreun rău, se ruga el.

Se vedea deja malul opus, iar el nu știa ce va face bărbatul odată ajuns acolo. Dirk îi ajungea ușor, ușor, dar viteza nu-l ajuta. Cînd era la cîteva lungimi aproape de barca din față se întîmplă inimaginabilul. Barca din față încetini, răpitorul se ridică, o trase pe Meg și o împinse în apa înghețată. Îl aruncă și pe Charlie după ea, apoi acceleră brusc și-i lăsă acolo, să se înece.

Capitolul şaptesprezece

Apa o înghiţi imediat pe Meg, iar ea încremeni, străpunsă parcă de un pumnal. Avea mîinile legate la spate şi reuşise doar să ia puţin aer în piept, dar se scufunda. Îşi pierdu minţile pentru o clipă. Doamne, unde o fi Charlie?

Lovi apa cu picioarele şi se propulsă la suprafaţă, chinuindu-se să se răsucească în toate direcţiile, în căutarea băieţelului. Îl auzi cum strigă disperat după mama lui, îl văzu cum se duce la fund, apoi îi văzu capul la suprafaţă, unde a ieşit să respire.

Ochii lui îngroziţi i-au întîlnit pe ai ei, iar după o clipă se cufundă iar. Meg porni spre el, condusă de teroare şi hotărîre. Dirk venea şi el. Trebuia să-l ridice pe copil cu propriul trup, pînă ce va ajunge şi el. Aşa că se scufundă pînă în adîncuri, căută cu privirea, dar nu-l văzu pe micuţ, apoi ieşi iar la suprafaţă, să ia aer, după care îl văzu chiar lîngă ea şi reuşi să-l tragă de cămaşa cu care era îmbrăcat. Reuşise să-l ridice la suprafaţă, dar nu putea să-l menţină acolo.

Charlie se ducea la fund. Meg se lansă iar după el, îl împinse cumva în sus, dar nu mai putea să ajungă la suprafaţă acum. Ghetele o trăgeau în jos, iar muşchii picioarelor erau epuizaţi de efort. Simţea că nu mai are nici aer în plămîni.

Doamne, ea şi copilaşul ei se vor îneca înainte ca Dirk

să ajungă la ei. Știa că vine și el, văzuse barca în care urcase, țîșnind în urma lor. Trebuia să-și ajute copilul să supraviețuiască pînă la sosirea lui.

De-abia se mai putea mișca, fiindcă brațele imobilizate îi provocau dureri și o incapacitau complet. Simțea că-i cedează și plămînii, dar reuși să se mai ridice o dată, luă aer, văzu apărînd barca lui Dirk.

Trebuia să-l caute pe Charlie. Daomne, unde era Charlie acum? Se duse la fund iar, apoi se ridică, luă aer printre accese de tuse și cu toată apa absorbită, după care se lansă din nou în adîncuri. Îl zări, doar că el nu mai mișca. Cu chinuri cumplite se răsuci și-l apucă de cămașă, trăgîndu-l în sus, după ea - doar că nu mai ajungea nici ea sus.

Nu mai avea pic de suflu. Avea să moară astăzi, aici. Cu o ultimă scînteie de energie, dădu din picioare violent, iar trupul copilașului se vedea plutind la suprafață.

O șuierătură metalică anunța sosirea lui Dirk, care aruncase ancora.

- Salvează-l pe...Charlie! strigă ea cu greu, iar apa îi intra învolburată în gură. Simțea cum o trage apa în jos, amețind-o cu forța ei, apoi simți cum plutește spre fundul lacului. Mintea i se încețoșă, mîinile și picioarele parcă nu mai ascultau deloc comenzile.

Zări trupul lui Dirk plonjînd în apă și atît. Dirk îl va salva pe Charlie. Nu-l va lăsa să moară pe scumpul ei copil. Cum a putut să nu creadă în el? Cum a putut să-l alunge? Văzu negru în fața ochilor, apoi adîncurile încețoșate au înghițit-o și totul deveni întuneric.

Salvează-l pe Charlie! era ruga lui Meg, iar glasul ei răsuna cu ecou dureros în capul lui Dirk. Se scufundă în apele

întunecoase, ca să-l caute pe băiat. Nu-i putea salva pe amîndoi. Ea ştiuse asta, iar el ştia de asemenea. Ar fi norocos dacă l-ar găsi pe băiat şi l-ar scoate la lumină pînă ce nu era prea tîrziu.

Un ţipăt mut îi inunda mintea. O iubea pe Meg. De aceea va face întocmai ce l-a rugat ea. Se scufundă iar, căutîndu-l disperat pe copil, sau încercînd să o zărească pe ea.

Reuşise să se debaraseze de vesta greoaie din Kevlar şi să-şi scoată ghetele greoaie, din piele, cu cîteva minute înainte să ajungă la ei. O văzuse neputincios pe Meg, care se zbătuse să-şi salveze copilul, pînă ce epuizată, abandonase încercările de a-l ţine pe micuţ la suprafaţă. Acesta părea inert şi practic fusese absorbit de abisul nemilos ultima dată cînd s-a uitat el.

Dirk reveni după aer, apoi coborî din nou. Băiatul era pe undeva, pe acolo. Trebuia să-l găsească. Dădu cu mîna de ceva mătăsos. Apucă şi văzu că era micuţul. Îl împinse în sus, dar trupul lui plutea fără viaţă, după care îi suflă pe nas de cîteva ori şi reuşi să-l ridice în barcă.

Nu putea să-i salveze pe amîndoi. Meg ştiuse asta, iar el ştia de asemenea.

Un junghi profund îi perforă pieptul. *La dracu*, se gîndi el, apoi se răsuci şi plonjă în apa îngheţată. Simţea cîrcei în muşchii picioarelor, dar nu se lăsă, perie apa cu mîinile şi picioarele.

Unde eşti, iubito? Deja lipsa de oxigen îi chinuia plămînii, iar inima îl durea, dar din alte motive. Rămase mai mult scufundat. Trebuia să se gîndească şi la Charlie, pe care trebuia să-l resusciteze. Aşa i-a promis lui Meg.

Chiar cînd se pregătea să se ridice definitiv, îi văzu ca prin ceaţă faţa, înconjurată de părul roşcat, plutind dezordonat

în toate direcţiile şi i se păru că seamănă cu o sirenă.

O secundă de aer rămas în plămînii afectaţi i-a fost suficientă ca să-şi ia avînt, să o prindă de păr şi să o tragă în sus pur şi simplu, necontrolat, lovind apa cu picioarele, pînă ce explodă cînd perforă suprafaţa. Trase aer în piept de cîteva ori, iar Meg plutea alături, însă nu respira.

Trebuia să o scoată din apă. Auzi o barcă apropiindu-se. Nu ştia de unde apăruse, dar imediat îl văzu pe Luke şi teama lui se disipă. Luke văzu micuţul şi sări imediat în barca unde se afla, ca să-i facă manevrele de resuscitare, în timp ce un bărbat cărunt veni să-l ajute cu Meg. Au scos-o din apă şi pe ea, apoi au aşezat-o în barca mai mare.

Dirk simţea cum îi tremură muşchii, cînd apucă scara şi urcă în barcă. Pe Meg au aşezat-o întinsă pe spate, Dirk i-a tăiat sfoara cu care era legată de mîini, după care a început manevrele de resuscitare.

Trebuia să-i sufle aer în plămîni de cinci ori, după care urmau treizeci de compresii toracice. Apoi sufla de două ori şi repeta compresiile. Aruncă o privire spre Luke şi-l văzu aplecat asupra micului Charlie.

- Charlie respiră! strigă Luke. Dirk simţi o mare eliberare şi parcă i-ar fi venit să plîngă.

Haide, iubito. Încă două respiraţii forţate, apoi treizeci de compresii. Două respiraţii. Meg începu să tuşească şi să scuipe apa din plămîni, iar pentru Dirk asta însemna bucurie. Trase adînc aer în piept, tuşi, mai scuipă ceva apă, apoi el o aşeză pe-o parte, ca să-şi revină complet.

- Uşurel, iubito. Gata, ai scăpat. Charlie este bine. Amîndoi sînteţi bine. Uşurel.

- Charlie este bine? întrebă ea plîngînd.

- Da, respiră. Este în cealaltă barcă. Trebuie să vă ducem la spital.

- Vreau să-l văd. Meg încercă să se ridice, tuşi, iar el o sprijini pe braţe. Îi văzu vînătaia pe care o avea pe obraz, semn că s-a luptat cu răpitorul.

- Luke se ocupă de Charlie, zise el. Mai aşteaptă puţin. Ar fi vrut să o strîngă la piept, să-i promită că nu va mai lăsa pe nimeni să-i facă vreun rău, dar îl întrebă pe Luke: eşti gata să plecăm?

- E în regulă acum. Cred că au sosit şi poliţiştii.

Dirk privi spre doc şi văzu luminile girofarurilor poliţiei. Ambele ambarcaţiuni au pornit atunci spre mal.

- Eu sînt Arnie, apropo, zise bărbatul cărunt care manevra ambarcaţiunea cu multă pricepere. Îi strînse mîna lui Dirk. Casa mea este cea de pe malul celălalt. Am auzit motoare pe lac şi, cînd m-am uitat cu binoclul, v-am văzut că aveţi probleme. Amicul tău, Luke, a venit cu maşina pe drumul care înconjoară lacul şi iată-mă aici, cu voi.

- Ai ajuns la timp. Nu voi putea să-ţi mulţumesc suficient.

- Nu e nevoie de mulţumiri. Mă bucur că am putut să ajut.

- Ai văzut cumva unde a dispărul omul din cealaltă barcă?

- Am văzut că a tras undeva mai departe de casă, apoi s-a strecurat în pădure. Am auzit o maşină demarînd. Probabil că a avut-o parcată pe drum.

- Şi eu cred la fel. Oricine a fost, tipul era profesionist.

- Luke mi-a povestit despre răpire. Presupun că voi doi v-aţi ocupat de ceilalţi doi.

Am doborît trei, morţi sau răniţi. Dirk dădea din cap mulţumit.

- Sper că-l veţi prinde pe nemernicul care a scăpat.

- Şi eu sper. Dirk se gîndea că nu le va fi uşor să-l prindă pe cel care a scăpat. Fiind profesionist, ştia cum să scape, chiar dacă avea FBI-ul pe urmele lui.

Dirk se concentră asupra lui Meg acum şi o luă de mînă, iar ea îl strînse tare. Părea că nu vrea să-i mai dea drumul. Nici el nu voia.

Cînd au ajuns pe pămînt, îi aşteptau două ambulanţe, precum şi maşini de poliţie. Cei de pe ambulanţă i-au învelit bine pe Meg şi pe Charlie în pături speciale, apoi le-au ataşat măşti cu oxigen şi i-au întins pe brancarde.

Meg îşi scoase masca de la gură.

- Vino cu mine, îl implora ea pe Dirk, încă strîngîndu-l de mînă, chiar şi cînd au ajuns la portiera ambulanţei.

- Nu pot, zise el. Doi oameni sînt morţi, altul de-abia se mai ţine. Poliţiştii vor să ne pună întrebări.

- Totuşi, vei veni, da? Nu vei mai dispărea.

El zîmbi.

- Voi veni.

Paramedicii i-au pus din nou masca şi au urcat-o în ambulanţă. În cea de-a doua a fost luat un rănit grav: Mickey. Avusese noroc şi probabil va supravieţui.

Era nevoie de răspunsuri. Pentru moment Mickey, fraierul, era singura lor pistă. Poliţiştii aşteptau la mal cu armele scoase, iar acum, după ce le-au stabilit identităţile, atît el, cît şi Luke au fost solicitaţi să răspundă la cîteva întrebări. Li s-au dat haine uscate de schimb, apoi armele le-au fost

returnate şi au discutat cu vreo zece poliţişti, doi detectivi şi cu agentul special FBI Ronald Nolan.

Dirk îl cunoştea destul de bine pe Ron Nolan. Depăşea cu cîţiva ani cei treizeci şi doi ai lui, avea o statură atletică, păr şaten, o minte brici şi ştia bine ce are de făcut. S-au cunoscut cînd au colaborat la un caz de crimă desfăşurat în două state. Dirk era angajat de familia soţiei ucise, ca să-l cercetreze pe soţul suspectat.

Poliţia îl absolvise de suspiciuni, însă Dirk a găsit dovezi care îl legau de crimă, iar Nolan a fost elementul cheie, care a făcut arestarea.

- Avem doi tipi morţi, spuse Nolan, iar al treilea este în stare critică, în timp ce al patrulea e liber. Mai avem o tînără care fie a participat la răpire, fie este victimă la rîndul ei.

- Sau ambele, zise Dirk. Bona era personajul esenţial în planul lor. Ea ar fi primit o jumătate de milion doar pentru o informaţie dată răpitorilor. Este implicată pînă peste cap. Faptul că a fost şi ea surprinsă de atacul nelegiuiţilor a fost o turnură nefericită a evenimentelor, dar presupun că şi-a învăţat lecţia.

- Şi care ar fi aceasta?

- Că din crimă nu se cîştigă bani.

- Mai poţi să-mi spui ceva despre tipul care a fugit? Am luat o declaraţie amicului tău, Brodie şi avem aceeaşi descriere. Vom discuta şi cu doamna O'Brien, apoi cu tatăl ei.

- Bănuiala mea este că omul era creierul operaţiunii. Calculat, spilcuit, pregătit să dărîme tot ce-i stă în cale. Avea o casă sigură, o locaţie de rezervă, un vehicul în plus, parcat pe malul celălalt al lacului. Ar mai fi multe, dar sînt doar speculaţii.

- Mi-ar plăcea să le aud.

- Cu aspect obişnuit, nu avea nimic care să iasă în evidenţă. Este genul de om care se poate amesteca perfect în orice mediu doreşte. Cred că a folosit asta în avantajul lui. E un singuratic, nu-i place să lucreze cu alţii, se aşteaptă să fie ascultat întocmai. Aş spune că intenţiona să le plătească şi tipilor ceva, dar nicidecum părţi egale, însă i-ar fi pus să scape de bonă şi de copil, apoi ar fi dispărut.

- Ceea ce a făcut.

- Exact. L-am auzit pe unul dintre răpitori spunînd că plecarea era cu avionul. Ai verificat la aeroporturile particulare?

- Acum facem asta, zise agentul Nolan.

- Presupun că aşa are de gînd să scape. Sau doar le-a spus asta celorlalţi. Poate că nici nu există un avion. Sau avionul era doar pentru el.

- În clipa asta, orice este posibil, zise Nolan. Cum nu a mai sunat nimeni pentru bani, nici nu ştim unde intenţionau să ceară banii răpitorii, însă asta ne-ar fi ajutat pe noi foarte mult.

- Sînt multe necunoscute.

- Eu ştiu doar un lucru, zise Nolan. Mama şi copilul sînt în siguranţă, iar Edwin O'Brien va avea mîine în bancă zece milioane în plus, faţă de cît socotise el că mai are. Sînteţi al naibii de buni, Reynolds, tu şi Brodie, numai că ar fi putut să iasă prost. Data viitoare dă şi tu tun telefon. Ştii că pentru asta există FBI-ul .

- Cu puţin noroc, nu voi mai avea această problemă.

Nolan îi dădu o carte de vizită.

- Sună-mă, dacă ai nevoie de ceva.

Dirk zîmbi şi se îndreptă spre Bronco-ul lui. Luke îl aştepta deja, nerăbdător să ajungă odată în Seattle.

- Unde vrei să te las? îl întrebă Luke pronind motorul.

- La apartamentul meu. Vreau să merg la spital, să văd ce face Meg, dar mai întîi trebuie să-mi limpezesc puţin mintea.

- Nu te condamn. Voi veni şi eu de îndată ce se va putea. Luke ieşi de pe aleea prăfuită. Aşadar, care-i treaba cu voi doi? Ai de gînd să te vezi iar cu ea?

- Nu ştiu.

- Am înţeles de ce o placi, omule. La început nu mi-a plăcut, dar acum gîndesc altfel.

Dirk zîmbi trist.

- Meg este specială, fără îndoială. Asta nu înseamnă că şi-a schimbat impresia despre mine. Iar dacă este aşa, nu înseamnă că a doua oară va fi mai bine decît prima.

- Mai lasă să treacă puţin timp, frate. Ia-o uşor. Poate că îţi vei da seama mai bine.

Dirk îşi dăduse seama cu cinci luni în urmă. În afara faptului că Meg îl angajase ca să-i salveze fiul, practic nu se schimbase nimic.

- Nu-mi vine să cred! Vrei să spui că nu ai primit banii? Nu trebuia decît să dai un telefon! Jonathan se aplecă peste biroul lui din lemn masiv de tec. Mai erau doar cîteva ore pînă la termen. Cum ai putut să ratezi afacerea atît de lamentabil?

- Nu eu am ratat afacerea, domnule Hollander. Nu v-aţi obosit să-mi spuneţi că soţia dumneavoastră este prietenă apropiată cu un detectiv particular. Nici măcar nu aţi pomenit că ea ar putea să angajeze pe cineva ca să-i salveze fiul.

- Habar n-am ce tot spui acolo. Jonathan se așeză nervos pe fotoliul din piele, foarte scump, asortat cu o canapea confortabilă, care se afla în fața șemineului. Biroul era foarte spațios, iar toată casa era amenajată de o mînă profesionistă, care a combinat cu măiestire piese de mobilier contemporan cu esențe de lemn de culoare închisă.

Pe rafturi se găseau numai colecții princeps, foarte valoroase, care scăpaseră deocamdată nevîndute. Pe fereastră se vedea peluza tunsă proaspăt. Se uită în oglindă și văzu că se înroșise în obraji.

- Vorbeam de Dirk Reynolds, zise Moore destul de calm. Bărbatul are pregătire militară și este foarte capabil. El și prietenul lui, Luke Brodie, au fost pe urmele noastre aproape de la început.

După ce a primit un apel de la bărbatul care acum era așezat în fața lui, Jonathan plecase de la bancă devreme și venise acasă, special ca să discute. Bărbatul era Thomas Moore, sau cel puțin acesta era numele pe care și l-a dat ultima dată cînd au vorbit.

Astăzi nu mai avea părul negru, ci blond oxigenat și tuns foarte scurt. Nu mai purta pantaloni din stofă scumpă, ca înainte, ci o pereche de blugi kaki și un pulover galben, Ralph Lauren. O ținută informală, deși pantofii erau tot de marcă: mocasini Ferragamo, probabil.

Moore arăta cu totul diferit, ba chiar se comporta altfel. Totuși, fiecare om are slăbiciunile lui. A lui părea să fie moda.

- Dacă erai îngrijorat în privința lui Reynolds, ar fi trebui să scurtezi termenul limită. Ar fi trebuit să faci ceva!

- Poate. Dar nu este problema mea, nu credeți? Angajatorul meu m-a trimis la dumneavoastră din politețe.

Am venit doar ca să vă ajut să faceți rost de banii pe care trebuie să-i achitați pentru împrumutul acela. Dumneavoastră ați venit cu ideea să vă răpiți fiul.

- Ar fi trebuit să iasă bine, fir-ar să fie! Tu nu trebuia decît să...

- *Dumneavoastră* nu trebuia decît să ne dați informațiile corecte. Lucru pe care nu l-ați făcut.

Începuse să devină neliniștit. Moore era o persoană greu de citit. Pe chipul lui nu se vedea nici o reacție. Totuși, parcă un nor amenințător îl înconjura întotdeauna, ca o mantie.

- Nu știu nimic despre acest Reynolds, zise Jonathan. Meg nu mi-a spus nimic despre el. Nici tatăl ei nu mi-a spus.

- A fost garda ei de corp la ultimul turneu cu prezentare de modă de vara trecută. Și iubitul ei...conform spuselor bonei.

Jonathan scoase un mormăit.

- Meg face tot ce-i place. Întotdeauna a fost încăpățînată. Nu am putut să o controlez deloc.

- Acest lucru mi se pare evident.

Îi vîjîia capul de nervi. Acest Moore era, cu siguranță, un om periculos.

- Cît de mult știe această bonă?

- Nu destul cît să ajute poliția. Asociatul meu este mort, dar nici el nu știa nimic. Unul dintre bărbații cu care lucra Pamela este mort și el. Poliția poate să le stabilească identitatea, dar asta nu-i va conduce la mine sau la dumneavoastră. Celălalt bărbat este în spital, în stare critică.

Brusc se simți cuprins de panică.

- Mickey Degan. Am vorbit cu el cînd am demarat afacerea. El știe cine sînt.

- Da, parcă mi-ați mai spus asta. Vă asigur, nu mai are mult de trăit.

Jonathan simți cum i se ridică perii la ceafă.

- Vei...vei avea grijă de asta?

- În parte, este treaba mea să nu las nimic la voia sorții. Din păcate pentru dumneavoastră, îi datorați patronului meu o sumă mare de bani. Am vorbit cu el acum cîteva ore. Este foarte nemulțumit și începe să-și piardă răbdarea. Știți ce se va întîmpla în momentul acela.

Jonathan simți greață de la stomac.

Moore stătea calm pe unul din fotoliile din fața biroului și își examina unghiile îngrijite.

- Nu doar că vă va ucide, îmi este teamă. Îi place să dea exemplu din persoanele care nu se țin de cuvînt.

Jonathan își umezi buzele, fiindcă le simțea uscate și crăpate.

- Voi face rost de bani. Va trebui să-i spui asta. Trebuie să-l convingi.

- Și cum propuneți să fac asta?

- Nu știu... Poate... poate că vom reuși să-l răpim din nou pe băiat, să mergem direct la Edwin, dar cu o scrisoare de răscumpărare, de data aceasta. Așa ar fi trebuit să facem de la bun început.

Thomas se uita la el de parcă ar fi discutat cu un retardat.

- Acum îl vor supraveghea înzecit pe băiat. Probabil că de asta se va ocupa însuși iubitul bodyguard al soției dumneavoastră.

Jonathan își trecu degetele prin părul negru și des. Își rezemă coatele pe birou, încercînd să pară relaxat.

- Dacă Reynolds nu-şi băga nasul, toate ar fi mers conform planului. Băiatul ar fi acum acasă cu Meg, iar Gertsman ar fi avut banii înapoi.

Văzînd că Thomas nu spune nimic, Jonathan simţi un fior rece pe spate. Pentru prima dată se întreba dacă Moore ar fi urmat planul pas cu pas, adică să-l ducă acasă pe Charlie viu şi nevătămat. Oricît de disperat era el pentru bani, nu i-ar fi permis acestui bărbat să-i facă vreun rău fiului său.

- Fără amestecul lui Reynolds, domnul Gertsman ar fi avut banii, zise Moore cu o politeţe agasantă. Plus că aţi fi rămas şi dumneavoastră cu cîteva milioane.

- Ar fi fost nişte bani de sămînţă, o cale prin care să mă pun şi eu pe roate din nou.

Moore se ridică de pe fotoliu, iar Jonathan îl analiza cu atenţie, începînd deja să se simtă ameninţat.

- Întreabă-l pe domnul Gertsman cu ce pot să mă revanşez deocamdată, zise Jonathan, apoi se ridică şi el. Să-mi spună ce doreşte. Voi face orice.

- Orice? zise Moore, ridicînd o sprînceană oxigenată.

Jonathan dădu din cap afirmativ, sperînd că nu se vede cum îi tremură bărbia.

- Lucrez în domeniul bancar, aşadar cunosc oameni influenţi. Cu siguranţă că îşi doreşte ceva. Voi face tot posibilul să rezolv neînţelegerea dintre noi.

- Îi voi transmite mesajul, zise Moore. Se întoarse şi plecă. Jonathan simţi că inima îi sparge pieptul, în clipa cînd uşa se închise sonor în urma acestui bărbat.

Capitolul optsprezece

Meg stătea întinsă pe patul ei de spital, într-o rezervă din Bellevue Medical Center. Charlie dormea ghemuit lîngă ea. De cînd îl pescuise Dirk şi fusese dus în ambulanţă, se ţinea scai de ea, ca o maimuţică.

Paramedicii s-au ocupat de ei foarte atent, din cauza hipotermiei. Totuşi, apa rece din lac a încetinit procesul de înecare, astfel salvîndu-le viaţa. Li s-a administrat oxigen cald, ca să le curețe plămînii, au fost examinaţi şi răs-examinaţi, iar concluzia era că se vor face bine curînd. Cu puţin noroc, a doua zi dimineaţă vor fi externaţi. Meg de-abia aştepta să ajungă acasă.

Circumstanţele speciale – răpirea micului Charlie, care suferise enorm – i-a convins pe medici să le permită să înnopteze în acelaşi pat, ca să poată fi observaţi mai uşor.

Meg purta o cămaşă de spital, iar acum se făcuse seară. Nu a fost o clipă singură, de cum a ajuns la spital. A simţit mîna mamei sale mîngîind-o pe obraz, a deschis ochii şi i-a zîmbit femeii cu păr blond-argintiu, de cincizeci şi cinci de ani şi trăsături încă frumoase. Apoi Meg îl văzu pe tatăl ei, aşezat pe un alt scaun, dormind.

Părinţii ei au fost lîngă ea toată seara. Tatăl ei a convins o asistentă să le permită să mai rămînă, chiar şi în afara orelor

de vizită.

- Sînt bine, mamă.

- Ar fi trebuit să-mi spui ce se întîmplă, draga mea. Tu şi tatăl tău credeţi că sînt o floare fragilă, însă nu mai sînt aşa demult.

Meg o luă de mînă pe mama sa.

- Ştiu asta, mamă. Doar că ştii cîte griji îşi face tata pentru tine. Oricum tu nu aveai ce să faci. Cel puţin nu pînă acum. Bine că eşti aici cu mine şi cu Charlie, pînă cînd ne vom face bine.

- Tatăl tău spunea că prietenul tău, Dirk Reynolds i-a salvat viaţa lui Charlie. Spunea că indivizii aceia l-ar fi ucis. Dirk te-a salvat şi pe tine, desigur, atunci cînd ai fost atît de nesăbuită, încît ai mers cu ei la casa răpitorilor.

- A trebuit să merg, mamă. Ai dreptate; ne-a salvat pe amîndoi.

- Dar nu a venit să te vadă.

- A trebuit să stea de vorbă cu poliţiştii, zise ea cu inima strînsă.

Mama ei o privi compătimitor. Mai mult ca sigur că a terminat cu poliţiştii acum multe ore.

- Spunea că va trece pe la mine, zise Meg. Dirk se ţine de cuvînt mereu.

- Bine, atunci sper că voi avea ocazia să-l cunosc.

Meg dădu din cap. În ultimele zile tatăl ei ajunsese să-l respecte foarte mult pe Dirk. Pentru mama ei el era un fel de erou – ceea ce era şi pentru Meg, de fapt.

Nu se gîndise niciodată că părinţii ei vor ajunge să fie de acord cu acest bărbat. Din acest motiv pusese punct relaţiei. Acum, dacă s-ar mai putea întoarce în timp, ar proceda cu

totul altfel.

Doar că nu așa stăteau lucrurile.

- Ia-l pe tata și mergeți acasă, spuse ea, dîndu-i drumul la mînă. Eu și Charlie vom fi bine. Te sun mîine dimineață. Dacă medicul spune că putem pleca, vom pleca.

Mama ei se aplecă și o sărută pe obraz, apoi pe Charlie îl sărută pe frunte. El nici nu se mișcă. Meg intenționa să contacteze un psiholog pediatru, care să-l ajute să treacă peste trauma răpirii. Pentru moment părea că se simte bine. Doctorii spuneau că nu a fost rănit fizic și fiind foarte mic, nu va dura mult pînă ce va uita incidentul.

Meg spera să aibă dreptate. Doar că se îndoia că micuțul va uita foarte curînd faptul că era să se înece.

Se auzi o bătaie în ușă și apăru Dirk, în haine curate, pieptănat și cu părul strîns într-o codiță la spate. Din nou îl admiră pentru umerii ampli, precum și pentru musculatura perfectă care se zărea pe sub bluza mulată pe corp.

Meg simți o fierbințeală în piept.

- Mamă, vreau să ți-l prezint pe Dirk Reynolds.

Dirk intră și închise ușa. Se uită imediat la Charlie și păru liniștit că-l vede dormind. Apoi i se adresă mamei lui Meg:

- Mă bucur să vă cunosc, doamnă O'Brien.

- Și eu, Dirk. Vreau să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru fiica mea și nepotul meu.

- Meg m-a rugat să o ajut, zise el modest. Treaba mea este să-i ajut pe oameni.

- Poate, spuse mama ei, iar în acest mod ea spunea că înțelege cît de importantă era această treabă pentru el.

- Te-am rugat să-l salvezi pe fiul meu și tu exact asta ai

făcut, zise Meg cu lacrimi în ochi.

- Luke l-a readus la viaţă.

- Dar tu l-ai salvat. Ştiam că asta vei face. După aceste cuvinte lacrimile chiar că i se scurgeau pe obraji ca o cascadă.

- Te rog, nu plînge, zise Dirk stînjenit. Nu am venit ca să te fac să plîngi.

Meg se şterse la ochi şi îşi suflă nasul.

-Ai dreptate. Îmi pare rău. Mulţumesc pentru că ai venit.

Să fi fost noaptea trecută cînd a stat în pat lipită de el? Aşa puţin trecuse de atunci, iar acum au trecut iar la conversaţii politicoase. Simţi că i se frînge inima.

Se trezi şi tatăl ei, iar cînd îl văzu pe Dirk, chiar se lumină la faţă.

- Reynolds. Era cazul să apari.

- Da, domnule. Mai întîi am pornit într-o plimbare cu Harley-ul meu, ca să-mi limpezesc gîndurile.

- Îmi dau seama că aveai nevoie. Tatăl ei veni şi-i strînse mîna lui Dirk. Ai recunoştinţea mea veşnică, fiule, cred că ştii asta. Am discutat cu cei de la poliţie. Ştiu toate detaliile. Oricît consideri că îţi putem plăti...sînt sigur că meriţi toţi banii.

Dirk refuză, dînd din cap hotărît.

- Nu trebuie să-mi plătiţi nimic. Pe Luke puteţi să-l recompensaţi. Eu am făcut-o pentru Meg.

Cînd îl auzi, inima începu să-i bată şi mai tare. Trebuia să vorbească acum cu el, între patru ochi, nu într-o rezervă plină cu oameni.

- Cred că am stat prea mult, zise mama şi-l trase de mînă pe tatăl ei. Meg şi Charlie trebuie să se odihnească. Ne întoarcem de dimineaţă, să vă luăm, îi zise lui Meg. Dirk, eşti binevenit oricînd în casa noastră. Mulţumesc din nou pentru

că ne-ai salvat familia.

Tatăl ei îl mai strînse o dată de umeri, înainte de a ieşi. Charlie se trezise între timp, iar acum se uita la Dirk.

- Charlie, el este prietenul meu, zise Meg. Numele lui este Dirk.

- Salut, Charlie.

Băieţelul începu să tremure. Întoarse brusc capul şi îşi lipi faţa de braţul mamei lui, apoi începu să plîngă.

Meg îl îmbrăţişă.

- Dar e în regulă, scumpul meu. Nu trebuie să te temi. Dirk este prietenul nostru.

- Vreau să plece! Este un om rău! strigă Charlie, apoi începu să plîngă cu sughiţuri. Dădea chiar din picioare şi se agăţa deznădăjduit de mama lui.

- Văd că îl sperii, zise Dirk. Îşi aminteşte de mine de la lac.

Meg îi vorbi blînd copilului.

- Scumpule, totul este bine. Dirk te-a scos din apă. El te-a salvat, dragul mamei.

Charlie continua să plîngă.

- Mai bine aş pleca. Cînd mă vede, îşi aminteşte ce s-a întîmplat. Nu cred că acum este o idee prea bună.

Meg simţea ca un nod în gît. Retrăia şi retrăia acelaşi coşmar. Îl gonea pe Dirk din cauza lui Charlie.

Îl mîngîie pe părul roşcovan, iar micuţul se mai linişti.Tot nu putea să se uite la Dirk.

- Mîine o să plec acasă, zise ea. Chiar voiam să vorbim. Ai putea să...ai putea să vii la mine?

- Am multe treburi nerezolvate încă, zie el, privind în altă direcţie. Nu ştiu dacă voi avea timp.

Dirk pleca, exact ca mai demult. Nu putea să mai permită asta.

- Noi...am...ne gîndeam să-l găsim pe bărbatul care a scăpat. Tata voia să te angajeze pe tine ca să-l cauți. Trebuie să discutăm despre asta. Tatăl ei îi sugerase asta. Pentru moment însă, era doar o scuză ca să se vadă cu Dirk.

- Se poate ocupa poliția de asta. Se uită la Charlie, care își trăgea nasul, stînd cu capul în poala ei. Ar fi mai bine dacă ați lucra cu altcineva.

- Nu vreau pe altcineva! Cînd Charlie tresări, ea se liniști, se aplecă și-l sărută pe creștet. Dacă aș fi apelat la altcineva, era posibil ca fiul meu să nu mai...să nu mai fie aici, acum, cu mine. Te rog, Dirk, vino mîine la mine. Chiar vreau să vorbim.

Văzu ceva schimbat pe chipul lui. Poate era dorință. Sau poate că ea și-a imaginat doar.

- Voi veni mîine spre seară. Mîine ai tăi o să te ducă acasă, nu?

- Da, imediat ce doctorul ne va face externarea.

- Bine, atunci ne vedem mîine. Dirk deschise ușa și ieși. Ușa se închise automat în spatele lui.

Meg își mîngîia pe cap fiul, iar ochii o usturau cumplit.

- E un om rău, zise Charlie.

- Nu este, iubitule. Dirk este unul dintre oamenii buni. Este polițist. Știi ce fac polițiștii? Îi salvează pe oameni. Cînd omul cel rău ne-a luat cu el în barcă, Dirk a venit după el. Cînd omul cel rău ne-a aruncat în apă, Dirk a sărit și ne-a scos la suprafață. El este prietenul lui mami, Charlie. El ne-a salvat.

Charlie își trase nasul.

- Vreau să merg acasă.

- Știu că vrei. Și eu vreau. Mîine dimineață plecăm acasă. Bunicul și bunica vor veni să ne ia. Acum trebuie să dormim, îi zise ea, mîngîindu-l pe spate. Mami este obosită. Tu nu ești?

- Ba da, și eu sînt, zise micuțul căscînd.

Meg stinse lumina din plafon, apoi se cuibări lîngă fiul ei. În ultimele trei zile nu dormise decît cîteva ore și reușise să adoarmă doar fiindcă Dirk era cu ea în pat.

Închise ochii. Pe cît de obosită era, în minte i se învîrteau multe imagini, astfel că nu putea să adoarmă. Își aminti de pistolul îndreptat spre ea, prin geamul mașinii, apoi de senzația glacială a metalului pe tîmpla ei. Își aminti momentul cumplit cînd a văzut trupul firav al lui Charlie scufundîndu-se în apă și atunci a știut că se va îneca.

De parcă asistentele i-ar fi ghicit gîndurile, o femeie corpolentă, Emma, intră în rezerva ei. Îi dădu un pahărel din plastic, pe fundul căruia era o pastilă, apoi îi dădu și niște apă. Emma așteptă ca Meg să înghită pastila.

- Este un sedativ ușor, zise ea. Doctorul i-a dat și fiului dumneavoastră ceva pentru somn, mai devreme. Va adormi și el îndată. Trebuie să vă odihniți, ca și el, de altfel.

Meg îi zîmbi, apoi asistenta strînse puțin prin rezervă, după care ieși. Charlie se liniști, apoi adormi.

Meg închise ochii. Cînd i-a deschis din nou, era dimineață.

Capitolul nouăsprezece

A doua zi Dirk stătea la biroul lui din sediul firmei BOSS, Inc. Cînd ridică privirea, o văzu pe Sadie coborînd pe scări, iar buclele ei blonde îi fluturau pe spate. Venea grăbită spre el, ca o lupoaică alergînd să-şi protejeze puiul.

Ieri după amiază îi telefonase, ca să o informeze despre salvarea dramatică a mamei şi copilului. A vorbit cu Sadie şi cu Ian, le-a povestit ce s-a întîmplat la lac, ca să ştie şi ei că Luke, Meg şi Charlie sînt în siguranţă.

Era prima dată cînd venea la birou. Sadie se opri lîngă birou şi îşi puse mîinile în şolduri.

- Hei, dar nu arăţi prea rău, ţinînd cont de faptul că era să mori şi tu, în timp ce încercai să o salvezi de la înec pe fosta ta iubită.

- Sînt bine. Şi Luke e bine. Ţi-am spus asta ieri. Aseară am trecut pe la spital să-i văd pe Meg şi Charlie. Amîndoi sînt bine. În dimineaţa aceasta vor fi externaţi.

- Păi astea sînt veşti bune, spuse ea pe un ton mai blînd. Mă bucur că tu şi Luke aţi fost acolo şi i-aţi salvat.

Dirk tresări, doar gîndindu-se ce se putea întîmpla, dacă el ar fi refuzat-o pe Meg cînd l-a solicitat.

- Da, şi eu mă bucur.

- Şi unde te afli cu cazul? La ştiri au spus că bărbatul

care a scăpat nu a fost prins încă.

- Din cîte știu eu, nu l-au prins. Colaborez cu un tip de la FBI, agentul special Ron Nolan. Cred că ți-l amintești și tu de acum cîțiva ani în urmă.

- Îl țin minte pe Nolan. Un tip grozav. Părea să știe ce are de făcut.

- De acum o să-l sun, ca să aflu ce noutăți au federalii.

- Bine, zise Sadie cu un mormăit. Data viitoare nu o să-mi mai fac griji pentru fundul tău, nici pentru al lui Luke, dacă vrei să știi; nici unul dintre voi doi nu apreciază grija mea.

Dirk rînji.

- Scumpo, dar știi că-mi place cînd o faci pe mama cu mine, dulceață. A spus acest lucru,fiindcă a simțit întotdeauna lipsa unei mame. Îmi pare rău că ți-ai făcut griji.

- Așa e mai bine. Femeia dolofană se îndreptă spre scări. Să-mi dai de știre dacă mai ai nevoie de ajutor, îi strigă ea peste umăr.

Dirk începu să rîdă. O iubea pe această femeie. Chiar era acea mamă pe care el nu a avut-o, o doamnă mult mai bună decît cea care l-a părăsit cînd era prea mic ca să-și amintească de chipul ei.

Se așeză mai bine în scaunul directorial și luă mobilul. Biroul lui era unul modern, decorat în negru și crom. Ian Brodie, proprietarul companiei lucra la etaj, unde era tot domeniul lui Sadie. La capătul holului, lîngă biroul ei, era o încăpere unde băieții puteau să se odihnească, atunci cînd veneau de la treabă prea tîrziu, ca să mai plece acasă.

Partea de jos era spațiu deschis, fără panouri despărțitoare. Băieții nu suportau să stea îngrădiți. O zonă de așteptare, aflată la intrare, era mobilată cu o canapea de culoarea

untului şi cîteva fotolii, precum şi o măsuţă de granit negru, care se asorta cu restul decorului modern. În zona principală se aflau aliniate birouri negre, cîte unul pentru fiecare din băieţii care lucrau la companie.

Dirk îl sună pe Ron Nolan.

- Sînt Reynolds, zise el cînd agentul FBI îi răspunse. Spune-mi că l-aţi arestat pe cretinul care a încercat să-i ucidă pe Meg şi pe fiul ei.

- Aş vrea eu să fie aşa, zise Nolan. E tot pe afară, pe undeva.

- Mă temeam că vei spune asta. Dar trebuie să aveţi măcar ceva. Ce au descoperit băieţii voştri pentru moment?

- Nu destule, te asigur. Maşina a fost închiriată pe numele Thomas Moore. Doamna O'Brien spunea că răpitorul îşi spunea Thomas, aşa că se potriveşte. Patruzeci de ani, născut undeva în New York, a urmat Columbia University, mă rog. Vestea proastă este că nu se verifică nimic. Thomas Moore este un nume fictiv.

- Dar ceva amprente? Trebuie să fi lăsat măcar cîteva în maşină, sau în barca pe care a condus-o peste lac.

- Am găsit amprente. Tipul nu există în sistem.

- Nici în AFIS, sau altundeva? Mai existau cîteva sisteme de recunoaştere a amprentei digitale, în afară de AFIS, iar în ele existau informaţii despre şaptezeci de milioane de subiecţi şi şaptezeci şi trei de mii de terorişti.

- Deocamdată nimic.

- Nici ADN?

- Poate cei de la CSI au găsit în maşină vreun fir de păr, deşi părea destul de curată.

- Dar camerele de supraveghere de la Hertz? Poate

acolo găsim o imagine a tipului şi astfel vei putea face o încercare de recunoaştere facială.

- Lucrăm la asta. Dacă nu vom da peste nimic, am rugat-o pe tipa O'Brien să vină şi să ne ajute să-i facem portretul robot. Am vrea să vii şi tu ca să coroborăm informaţiile, fiindcă amîndoi l-aţi văzut bine pe individ.

- Nici o problemă, spuse el. Dirk era mîhnit că pe Meg o tot pisau cu aceste mizerii. Dar ce-i cu Vincent Santini? întrebă el. Poliţia l-a reţinut, nu-i aşa? L-au preluat de la Luke?

- Santini este reţinut. Spune că nu ştie nimic, iar eu îl cred.

- Dar Pamela Vardon? Şi ea trebuie să ştie ceva.

- Se pare că pe ea a angajat-o slăbănogul acela, care a murit. Tot el a violat-o în casa de la lac. Se numeşte Clifford Sykes. De-abia a ieşit din închisoare acum două luni. Pamela este destul de tulburată. Pînă azi dimineaţă nu l-a văzut niciodată pe Thomas Moore, dar l-a zărit, înainte ca el să fugă cu barca.

- Cine era tipul acela masiv? Acela care se afla în maşină cu Moore?

- Maxwell Bremer. Paramilitar. Îşi spunea Max Nebunul. Este în ţară de vreo cîţiva ani. Înainte trăia undeva prin America de Sud. Nu ştim unde. Nu-mi dau seama cum a ajuns să se amestece în această afacere.

- Lucra cu Moore. Asta înseamnă că s-ar putea să existe o legătură internaţională. Ai verificat cu Interpolul amprentele lui Moore, nu-i aşa? Tipul este uns cu toate alifiile. Parcă-l văd plimbîndu-se cu uşurinţă prin Europa. America de Sud nu merita efortul.

- Chiar acum amprentele lui sînt date în căutare.

Aşteptăm rezultatele.

- Aşadar în momentul acesta tot ce aveţi este un mare zero.

- Avem un tip care a ieşit din operaţie la Bellevue Medical Center, iar el ştie multe. Îl aşteptăm să se trezească.

- Bunul nostru Mickey.

- Michael "Mickey" Degan. Criminal de doi bani. Are la activ o acuzaţie de viol pe zece pagini.

- Spuneai că vrei să o aduci pe Meg pentru un portret?

- Exact.

- La ce oră?

- Trebuie să sune ea, ca să vină în după amiaza aceasta.

- O voi aduce eu la ora trei. E bine aşa?

- Sigur că da.

- Mersi că mă ţii la curent, Ron. Dacă aflu ceva la rîndul meu, te voi suna.

- Doar îţi eram dator. Voi căuta să te informez prompt, zise Nolan şi închise.

Dirk a promis că va discuta cu Meg în după amiaza aceea. Urma să o aducă el la sediul FBI. Era mult mai uşor să o implice şi pe ea în rezolvarea cazului, decît să tot discute despre ce s-a întîmplat între ei. Şi cu mult mai uşor decît să mai scotocească printre ruinele unei legături care murise cu cinci luni în urmă.

Era uluitor cît de repede îşi revin copiii. Sau, cel puţin, aşa părea. Atît Meg, cît şi Charlie au fost declaraţi apţi din punct de vedere medical, drept urmare au putut părăsi spitalul în dimineaţa următoare.

Părinţii lui Meg i-au adus acasă, după care au plecat şi ei. Rose a venit şi ea, a plîns, i-a îmbrăţişat, apoi a început să

deretice prin casă, ca şi cînd ar fi fost o zi obişnuită. Faptul că lucrurile se derulau într-o manieră normală o făcea pe Meg să se simtă mai bine.

Şi Jonathan i-a făcut o vizită surpriză. Auzise despre ei la ştirile dimineţii. A fost extrem de îngrijorat, a spus el. A stat destul de mult ca să vadă cum se simte Charlie, apoi a discutat cu el, după care s-a îndreptat spre serviciu. Meg a fost surprinsă de vizita lui.

Se uită la ceasul de pe peretele din bucătărie. Era aproape unu. Charlie se juca într-un colţ cu jucăriile, iar ea era în bucătărie, nerăbdătoare să-l vadă pe Dirk apărînd pe verandă.

Cînd se auzi soneria la uşă, inima îi tresări. Alesese o ţinută sexi:o bluză de mătase turcoaz, cu decolteu lat, căzută uşor peste un umăr, blugi, sandale cu toc jos. Aşa merse să deschidă uşa.

Privi pe vizor şi, spre dezamăgirea ei, era prietena ei cea mai bună, Valerie Hartman, însoţită de logodnicul ei, fratele lui Luke, Ethan. Val o îmbrăţişă călduros.

- Oh, Doamne, am auzit! Eşti bine? Charlie este bine? Nu pot să cred că nu m-ai sunat!

Fostă model la firma La Belle, Valerie Hartman avea un metru şaptezeci – cu doi centimetri mai scundă decît Meg – avea părul blond-pai, ochi albaştri şi nişte gropiţe superbe în obraji. Iubea animalele şi se lăsase de modeling pentru a-şi termina studiile de medicină veterinară.

- Amîndoi sîntem bine, zise Meg. Mulţumită lui Dirk şi Luke.

- Ar fi trebuit să ne suni pe noi, zise Ethan intrînd după Val. Aş fi venit şi eu să vă ajut. Sper că ştii asta.

Bărbatul era foarte înalt, un metru optzeci în înălțime și o sută de kilograme de mușchi puri, avea părul negru, tuns scurt și o față care ar fi făcut orice femeie să leșine. Val s-a îndrăgostit de el în timpul turneului cu prezentarea de modă, atunci cînd el și Dirk au însoțit toată echipa fetelor, ca gărzi de corp.

- Nu te-am sunat fiindcă voiam să vă las să vă bucurați unul de celălalt. O meritați. Am avut ajutorul lui Dirk și pe cel al fratelui tău.

- Sadie mi-a dat toate detaliile azi dimineață, zise Ethan. Am sunat-o pe Val și i-am zis.

- Voiam să fim siguri că sînteți bine, zise Val. Meg observă cum o ținea Ethan de talie pe Val, cînd au intrat în sufragerie.

Val urma să se mărite cu Ethan. Meg nu a fost la fel de puternică, încît să-și riște inima în favoarea lui Dirk. Ea l-a alungat, făcînd o mare prostie.

Charlie îi văzu și lăsă jos camionul uriaș cu care se juca, zîmbi și alergă spre Val, iar ea se aplecă și-i ridică în brațe.

- Hei, Charlie!

- Hei, Valentine! Așa îi spunea Charlie. Dirk de asemenea, dar pe Val nu o deranja, fiindcă era numele ei de scenă. Vrei să ne jucăm cu camionul?

- Ce-ar fi să te joci cu camionul cu mine? propuse Ethan. Să o lăsăm pe mami să discute cu Val, bine?

- Da! zise Charlie, ridicîndu-și mînuțele în aer. Creștea foarte repede. Îi plăcea să joace diverse jocuri cu Ethan, care avea experiență destulă cu copiii, fiindcă avea o fiică mai mare cu doi ani decît Charlie.

Ethan alese un camion de pompieri, iar Charlie își luă

tractorul verde, John Deere, precum şi o macara galbenă Caterpillar.

- Mi-ar prinde bine o cană cu cafea, zise Val.

- Bună idee. Tocmai am făcut cafea proaspătă.

Val o luă de braţ şi merseră împreună spre locul de luat masa, din sufragerie. Pe perete se afla un televizor cu ecran plat, pe care rulau desene animate, iar pe jos erau împrăştiate jucării de pluş.

Val se aşeză pe un scaun de la barul cu blat de granit, pe care se aflau liste cu locaţii şi adrese. Începu să le studieze şi zise:

- Văd că ai început să cauţi proprietăţi.

Era vorba de spaţii de închiriere în diverse clădiri, pe care Meg le căuta pentru afacerea pe care voia să o pornească. Turnă cafea în două căni, iar pe una i-o dădu lui Val şi pe cealaltă o puse în faţa ei, pe blat, apoi se aşeză şi ea pe un scaun de bar.

- Aş fi făcut-o mai devreme, zise Meg, dar nu m-am putut hotărî ce fel de magazin îmi doresc să fie. Mai ales după cîte s-au întîmplat.

- Te simţi pregătită să vorbeşte despre asta? o întrebă Val, după ce sorbi din cafea.

Asta însemnînd răpirea, în urma căreia atît ea, cît şi fiul ei ar fi putut să moară. Meg oftă.

- Am încercat să nu mă gîndesc prea mult, dar probabil că e bine să şi vorbeşti, ca să te descarci.

În următoarele cîteva minute Meg îi povesti lui Val despre răpire, despre cum i-a localizat Dirk şi Luke pe răpitori, în casa de la lac şi despre cum Dirk i-a salvat de la înec pe ea şi pe Charlie.

- Dirk este un bărbat minunat, zise Val.

- Ştiu asta. Dintodeauna am ştiut-o. Povestea a continuat, iar în încheiere Meg a recunoscut că s-a culcat cu el. Val, am făcut o greşeală. Vreau să se întoarcă la mine, zise ea.

- Uau. Nu mă aşteptam la asta. Mereu ai fost atît de sigură că nu va merge între voi.

- M-am gîndit că pentru mine va merge. Nu eram sigură de Charlie. Nu ştiam dacă pentru Dirk va fi bine. Nu mă gîndeam că e genul care să plece la drum cu o familie de gata. De asemenea m-am gîndit că părinţii mei nu-l vor accepta niciodată, iar ei sînt foarte importanţi pentru mine. Acum realizez că ar fi trebuit să încerc; ar fi trebuit să-l aleg pe Dirk, chiar şi fără aprobarea părinţilor mei. Ar fi fost bine să aştept, pînă ce lucrurile s-ar fi liniştit.

- Bine, zise Val, cu ochii aţintiţi asupra hîrtiilor de pe bar. Dar ce legătură există între răpire şi faptul că te-ai culcat cu Dirk şi dorinţa ta de a-ţi deschide un magazin?

- Am renunţat la modeling fiindcă voiam să fiu mamă şi să-mi petrec timpul cu fiul meu. Nu mi-a luat mult să constat că nu mi-aducea prea multă fericire faptul că făceam prăjituri, că mergeam la clubul de tenis şi că vorbeam la telefon cu mama.

- Da, am mai discutat despre asta. A fost unul dintre motivele pentru care doreai să-ţi reiei activitatea.

- Ştiu. Mai voiam să-mi deschid un magazin, care trebuia să fie despre modă, nu? Nu doar despre ultimele modele de lenjerie de lux.

- Nu, nici eu nu mi-aş fi dorit asta.

- Mai ales că era să şi mori la ultimul eveniment.

- Exact.

- Înainte să mă mărit cu Jonathan, eram o fire sportivă, îmi plăcea competiţia, eram chiar temerară. Îmi plăcea să schiez şi să fac scuba diving. Îmi plac maşinile tari şi chiar să merg pe motocicletă.

- Să nu-mi spui că vrei să participi iar la curse cu maşini.

- Nu mă interesează cîtuşi de puţin să revin la vechile obiceiuri, zise Meg zîmbind, dar cînd am fost cu Dirk şi Luke, am regăsit acea parte din mine. Aş deschide un magazin pentru femeile cărora le plac sporturile şi vor să fie elegante chiar cînd le practică – asta aş vrea să fac.

Val sorbi tacticoasă din cafea, în timp ce prelucra informaţia. Puse cana pe blat şi zise:

- Îmi place acest concept. Este foarte interesant. Mi se pare că are posibilităţi nelimitate.

- Trebuie să mă gîndesc la un nume atrăgător, dar încă lucrez la asta.

- Şi Dirk?

- Cînd am trăit acele clipe în lac şi era cît pe ce să mă înec, fără să-mi revăd copilul – dar nici pe Dirk – mi-am dat seama că trebuie să apuci şi să ţii bine tot ceea ce primeşti de la viaţă. Trebuie să-ţi asumi nişte riscuri. Îi voi spune lui Dirk că am comis o greşeală. Îl voi ruga să mă ierte şi să mai dea o şansă relaţiei noastre.

- Şi crezi că o va face?

- Nu ştiu, zise ea destul de tristă. Poate nu de la început, dar eu nu o să renunţ pînă ce nu voi şti sigur ce vrea el cu adevărat. Voi găsi o cale să-l conving că trebuie să aibă încredere în mine din nou.

- Era destul de supărat cînd v-aţi despărţit. Cred că este foarte hotărît să evite orice suferinţă pe viitor.

- Ştiu.

- Am o idee. Spune-i că vrei să dai o tură pe Harley-ul lui. Asta îl va tulbura extrem şi astfel poate că îl vei convinge să te asculte.

Meg zîmbi.

- E nostim, dar chiar mi-ar plăcea să fac asta.

Val zîmbi şi ea, încîntată de idee.

Capitolul douăzeci

Chiar în aceeași după amiază Dirk bătea la ușa lui Meg. O sunase mai devreme, ca să-i spună că o s-o ducă la sediul FBI, ca să facă acel portret robot, iar ea a acceptat. Așteptînd să-i deschidă, îi auzi pașii mărunți, feminini, pe podeaua din hol și își aminti cum picioarele ei lungi și sexi se încolăceau pe pulpele lui, în timp ce o pătrundea.

Simți imediat o tensiune mai jos de buric și pulsul i-o luă razna. Ea deschise, zîmbitoare, ca și cînd nu l-ar fi văzut de o săptămînă, nu de noaptea trecută, iar lui i se opri inima.

Cît e de frumoasă, bat-o norocul s-o bată.

- Haide, intră, zise ea și făcu un pas înapoi.

Dirk intră, silindu-se să-și controleze senzațiile erotice și o întrebă:

- Cum se simte Charlie?

- Pare destul de bine. Ceea ce mă îngrijorează puțin. Am stabilit o ședință cu un psiholog pediatru săptămîna viitoare. Are referințe perfecte. Vreau să-l evalueze și să-mi spună ce părere are.

- Da, e o idee bună. Să-i dea ocazia să exprime ceea ce a trăit. Dirk se uită la ceasul de mînă. Cred că ar fi bine să plecăm. Federalii ne așteaptă.

- Rose este la mine. Charlie doarme încă. Speram că

vom avea cîteva minute ca să discutăm.

- Nu e timp. Putem vorbi în maşină, pînă la secţie.

Zîmbetul ei pieri. Bănuiala ei era că el încearcă să-şi ridice un zid de protecţie, ceea ce Dirk făcea, de altfel. Între ei nu mai era nimic. Nu mai era nimic de vorbit, în afară de caz, iar pe drum puteau să discute despre asta.

- Bine, atunci să mergem. Meg îşi luă poşeta, apoi jacheta de pe canapea, dar nu o îmbrăcă încă.

Viper-ul lui era parcat în faţa casei. Meg se aşeză pe locul din dreapta, apoi Dirk urcă la volan şi porni motorul. Pe măsură ce maşina rula cu viteză, el arunca priviri spre Meg, observîndu-i umărul dezgolit, iar instantaneu mintea derula momentele de mîngîieri pe pielea ei delicată, precum şi clipele cînd îi cuprindea sînii în palme, iar ea delira de plăcere.

- Ai discutat cu poliţiştii? îl trezi ea din reveria sexuală, iar el mulţumi cerului pentru asta.

Era acum silit să se concentreze la drum.

- Azi dimineaţă am vorbit cu băieţii de la FBI. Agentul Nolan spunea că deocamdată nu au prea multe elemente. Aşteaptă să examineze înregistrările de pe camerele firmei de închirieri auto, unde ar putea obţine nişte imagini clare. Dacă apare ceva, atunci ar putea să folosească sistemul de recunoaştere facială şi poate că ar identifica pe cineva.

- Sună promiţător.

- Se aşteaptă şi nişte rezultate de la Interpol pentru o amprentă pe care au găsit-o pe ambarcaţiunea abandonată de răpitor pe lac. Speră că îi aparţine lui Moore.

- Moore? El a scăpat?

- Thomas Moore. Ca poetul. A folosit acest nume. Din păcate, nu este numele lui real, zise Dirk, apoi semnaliză şi

schimbă banda de circulație.

- Moore ar fi avut nevoie de o carte de identitate și cărți de credit false, ca să închirieze mașina, spuse Meg. Chiar și-a pus la punct foarte bine planul pentru răpire.

- Tipul este un profesionist. Nu va fi prea ușor de găsit.

- Dar ceilalți trei bărbați?

- Clifford Sykes, decedatul, era tipul acela înalt și slab. Cel aflat în spital este Michael "Mickey" Degan. Amîndoi infractori de doi bani. Nu îi leagă nimic de Moore. Tipul masiv din mașină este un mercenar. Meg păru derutată, așa că el îi explică. Mercenar, știi trupe paramilitare. Ultima lui locație cunoscută era în America de Sud. Federalii i-au prins urma și speră să ducă undeva.

- Degan este și acum la Bellevue Medical? întrebă Meg.

- Exact. Am sunat azi dimineață, să aflu cum se simte. A fost operat la piept, în urma loviturii primite de la mine. Federalii vor sta de vorbă cu el de îndată ce-l vor scoate de la Terapie Intensivă. Și eu vreau să discut cu el.

- Vreau să fiu și eu de față.

Dirk intră pe aleea care ducea spre parcare și o mai privi o dată pe Meg. De la bun început a dorit să fie implicată. O parte din el se simțea vinovată pentru că ea a fost atît de aproape de moarte. Cealaltă parte se bucura pentru prezența ei acolo. Dacă nu ar fi fost ea, exista posibilitatea ca bietul Charlie să fi murit.

Măcar de data aceasta știa că nu avea cum să o mai pună în pericol.

- Bine, acceptă el. Sora Ratched mi-a promis că mă va suna de îndată ce Degan o să se trezească.

- Sora Ratched? zise ea rîzînd. Dirk recunoscu în sinea

lui că i-a fost dor de acest rîs ironic. Trebuie să fie o soră mai specială, zise ea. E prietenă cu tine?

- Acum cîțiva ani am fost împușcat și mi s-a scos un glonte, zise el. Abigail Rathburn a fost sora care m-a îngrijit. Îi spuneam sora Ratched. Era rea ca un buldog, dar are o inimă de aur. M-a mai ajutat de cîteva ori de atunci.

- Îmi amintesc de rana ta de pe spate. Mă gîndeam că e mai veche.

- Nu e veche deloc, zise el. O răfuială stradală, între bande. De-abia primisem licența de detectiv particular. Un tip m-a angajat să-l ajut să-și ducă fiul la reabilitare. Amicii puștiului nu au agreat ideea. Vestea bună era că, atunci cînd a văzut că amicii lui golani au împușcat un om în spate l-a făcut pe puști să-și revină, printr-un șoc. S-a dus acasă la ai lui și de atunci e curat ca lacrima.

Meg zîmbi și-l privi cu drag. Aproba absolut totul la el.

Mașina se apropiase de colțul clădirii FBI, în centrul orașului, iar Dirk o parcă în garajul subteran, după care au coborît amîndoi.

Bine măcar că ea nu a mai insistat să *discute*.

Dirk încerca să se convingă că este foarte mulțumit de asta.

Meg își îmbrăcă jacheta, fiindcă aerul de anuarie era chiar răcoros, iar Dirk își puse și el geaca de piele.

La intrarea în clădirea masivă, din inox și sticlă, agentul Ron Nolan le pregătise legitimații de acces. Una dintre fetele de la securitatea clădirii, o blondă drăguță îl tot măsura pe Dirk din cap pînă-n picioare, iar Meg observă privirea ei devoratoare. Un acces de gelozie o cuprinse. Da, cu toate că nu avea nici un drept. Se uită sfidător la tînără și apoi au urcat

spre lifturi.

La etaj agentul Nolan îi aştepta exact cînd uşile culisante s-au deschis. Era un bărbat destul de înalt, cu o privire inteligentă şi pătrunzătoare, aşa cum o cerea slujba lui.

- Vă mulţumesc pentru că aţi venit, o întîmpină el pe Meg. Am noutăţi. Tocmai am primit informaţia. Veniţi în sala de conferinţe, ca să discutăm. El i-a condus spre o sală cu pereţi de sticlă, in care Meg şi Dirk s-au aşezat pe scaune, la o masă lungă, din lemn de mahon.

Agentul Nolan s-a aşezat şi el, apoi a deschis laptopul.

- Amprentele pe care le-am prelevat de pe bara de aluminiu a bărcii au fost predate Interpolului. Ele aparţin lui Raymond Neville, patruzeci de ani, născut în Anglia. Ambii părinţi decedaţi, nu are fraţi. Înainte să moară, părinţii lui şi-au cheltuit toate economiile pentru a-şi ţine fiul la facultatea de medicină. Raymond a decis totuşi că există căi mult mai uşoare să facă bani, decît să devină medic, iar asta s-a dovedit perfect adevărat.

- Este un criminal profesionist?

- A fost la început. De la un timp s-a extins. Acum l-au poreclit Reparatorul. Dacă este cineva care are nevoie de ceva, apelează la el şi el rezolvă. Neville este căutat în vreo zece ţări din Europa şi ţările baltice. Se zvoneşte că în ultimele luni a lucrat pentru cineva din America de Sud.

- America de Sud. la fel ca Max Bremmer Nebunul. Interesant.

Nolan le-a arătat şi lor ecranul laptopului.

- Aceasta e singura fotografie a Reparatorului, pe care o avem în sistem. Se vedea imaginea destul de neclară a unui bărbat şaten, cu ochelari. Nu avea nimic neobişnuit ca

înfățișare, iar Meg nu-l recunoscu.

- Tipul este un adevărat cameleon, zise Nolan. Conform Interpolului, oamenii l-au descris ca fiind chel, cu un nas mare, mult mai în vîrstă, cu părul des, sau tînăr cu o tunsoare de marinar. Are tot atîtea identități, cîte înfățișări și-a creat.

- Presupun că nu s-a găsit nimic pe înregistrările camerelor de securitate de la Hertz, zise Dirk.

- Nimic din care să poată fi scos ceva. Stătea cu capul în jos. Puținul pe care am reușit să-l vedem, corespunde perfect cu descrierea făcută de tine și de doamna O'Brien.

- Așadar nu mai aveți nevoie de noi pentru portretul robot, zise Meg.

- Nu prea mai are rost acum. Thomas Moore, sau cum și-o spune el, nu mai arată ca bărbatul pe care l-ați văzut la lac.

- Așadar cineva l-a angajat pe Reparator să-l ajute cu o răpire, pentru care ar fi căpătat zece milioane de dolari, zise Dirk. Chiar mai puțin, desigur, dacă scădem costurile pentru cei care au făcut treaba.

- Cam așa ceva. Rareori i-a dat greș vreunul dintre planuri.

- Dar nu crezi cumva că Reparatorul va încerca să-l răpească pe băiat din nou?

Nolan dădu din cap negativ.

- I-au trebuit două luni, sau chiar luni de zile, ca să-l răpească pe Charlie prima dată. Nu văd cum s-ar întîmpla asta foarte curînd. Dar tipul are o reputație că-și îndeplinește misiunea, așa încît e greu de presupus ce are de gînd să facă în continuare. De obicei după o treabă ca asta, el dispare.

- Mie nu-mi place, zise Dirk.

- Omul nu e prost. În nici un caz nu va mai face o încercare, fără să se pregătească.

- Poate că nu, dar cum spuneai, nu putem să știm sigur.

Se deschise ușa sălii de conferințe și apăru unul dintre agenți.

- Ron, scuze pentru deranj, dar trebuie să răspunzi la un apel. Să ți-l transfer aici?

- Merg să vorbesc din biroul meu. Aici aproape am terminat.

Agentul dădu din cap și ieși, apoi închise ușor ușa.

- Scuze, unde eram? zise Nolan.

- Spuneam că nu putem să știm sigur ce va face Neville, zise Dirk. Cu alte cuvinte, părerea mea este că băiatul poate avea nevoie de protecție.

- În nici un caz poliția sau FBI-ul nu se vor oferi să-l protejeze, fiindcă nu există nimic din care să reiasă că puștiul este în pericol, încheie Nolan.

Meg își zise că agentul Nolan are dreptate. Poliția nu-și putea permite să protejeze pe toată lumea. Totuși, nu putea spune că nu simțea un fior de neliniște pe șira spinării.

- Bine, atunci mă voi ocupa eu de asta, zise Dirk. Mai ai nevoie de noi cu ceva?

- Vă anunțăm, dacă apare ceva. Agentul se ridică de pe scaun, iar Meg și Dirk au făcut la fel. Îi conduse spre ușă.

- Ține-mă la curent, zise Dirk.

- Și tu la fel, spuse Nolan.

Cei doi au ieșit din birou și se îndreptau acum spre mașină. Cînd ieșeau din garaj, lui Dirk îi sună mobilul. Atinse butonul hands-free de pe volan și răspunse.

- Reynolds.

- Dirk, sînt Abigail. Omul despre care ai întrebat – Michael Degan? L-au mutat adineauri de la Terapie Intensivă într-o rezervă.

- S-a trezit?

- Am putea spune că da.

- Mulțumesc, Abby. Îți rămîn dator.

- Așa spui întotdeauna, zise asistenta. Într-o bună zi îmi voi lua eu ce mi se cuvine. Linia se închise, iar Dirk apăsă pe butonul de întrerupere apel.

- Am impresia că sora Ratched are cam șaizeci de ani, zise Meg.

- De fapt, este mamă singură, la fel ca tine. Doar că e trecută mult de patruzeci. Doi copii și un nepot pe drum.

- Așadar tu și cu ea nu v-ați...

- Nu. Este doar prietenă cu mine.

Meg simți o ușurare enormă.

- Mergem la spital? îl întrebă pe Dirk, care oprise la un semafor.

- Doar dacă nu vrei să te las acasă mai întîi.

- Nu. Vreau să fiu acolo, cînd vei vorbi cu Degan. Poate că el știe ceva care să ne ajute să-l găsim pe Reparator. Meg se relaxă și începu să privească pe geam. Cum rămîne cu Charlie? întrebă ea. Nu crezi că Neville ar putea să-l răpească din nou?

- Cred că Nolan are dreptate. Tipul nu poate acționa fără un plan perfect. Acum, practic el nu are nevoie de Charlie. Ar putea să vă răpească pe tine, sau pe mama ta, apoi să ceară răscumpărarea.

- Nu m-am gîndit la asta.

- Chiar dacă ar vrea să încerce, i-ar trebui ceva timp ca să-şi facă un plan. Plus că are nevoie de alţi oameni, pe care să conteze. Va avea nevoie de un mijloc de transport şi de un loc unde să vă poată ţine, pînă ce primeşte banii.

- Înseamnă că deocamdată sîntem în siguranţă.

- Mda. Pe de altă parte, eu aş miza mai mult pe precauţie. O să rog un tip de la BOSS, Inc, pe care-l voi plasa în faţa casei voastre o vreme. Ethan se pricepe la copii. Dacă vom mirosi că există o ameninţare, pot să-l rog pe el să ne ajute.

Meg nu mai discută. Nu era momentul acum. Poate că, după ce va vorbi cu el, se va răzgîndi şi va îndeplini el însuşi această misiune.

Sau poate că nu.

Ajunseră în parcarea spitalului, iar Dirk scoase pistolul de sub scaunul lui. Meg se înfioră la vederea armei.

- O iei cu tine?

- Cum am spus, prefer să mă înşel, dar să fiu precaut.

Din nou Meg nu comentă. Avea încredere în Dirk. Acum mai mult ca niciodată. Coborî din maşină, Dirk puse arma la centură, în spate, sub geacă şi se îndreptară împreună spre intrarea spitalului.

Capitolul douăzeci și unu

Bellevue Medical Center era ca un furnicar, iar Dirk remarcă acest lucru de cum au intrat pe ușa turnantă, din sticlă. Veni și Meg. Mirosul de spital și de produse dezinfectante îl lovi, pe măsură ce avansa spre biroul de internări.

Bărbați și femei treceau pe lîngă ei, unii erau medici, în halate, alții simpli pacienți, iar forfota era într-o continuă derulare.

- Căutăm un pacient, Michel Degan, zise Dirk. A fost scos de la Terapie Intensivă.

Femeia corpolentă, cu părul roșcat, prins într-un coc, de la recepție verifică pe computer.

- Domnul Degan a fost dus într-o rezervă la etajul șaptesprezece. Își scoase ochelarii și îi îndrumă: lifturile din partea stîngă. Cînd ajungeți la etaj, mai întrebați asistentele de acolo.

- Mulțumesc.

Au urcat în lift, cu alte persoane. Cînd au ajuns la nivelul șaptesprezece, Dirk observă biroul asistentelor, pe culoar. Meg venea și ea din urmă.

O asistentă brunetă, zîmbitoare, îi primi cu amabilitate.

- Îl căutăm pe Michael Degan, zise el. Ne puteți spune în ce cameră se află?

- Sînteți rude?

- Oh, da, sîntem frați. Nu se vede?

Meg se făcu că nu aude, ca să nu rîdă. Bruneta îl crezu.

- Domnul Degan este în salonul zece. Puteți să mergeți doar pentru cîteva minute, fiindcă este încă după operație, așa că nu trebuie obosit.

Dirk se uită spre Meg. Părea palidă. Poate era mai bine dacă nu o aducea.

- Nu vrei să mă aștepți aici? îi sugeră el. Vorbesc cu Degan, să aflu dacă știe ceva. Bine?

- Vreau să fiu și eu de față.

El oftă. Dintotdeauna a fost încăpățînată și nici acum nu s-a schimbat. O luă de mînă și merseră împreună spre rezerva lui Degan. Cînd au ajuns în dreptul rezervei opt, au văzut ieșind din rezerva lui Degan un medic, în halat, concentrat asupra fișelor pe care le studia atent.

Dirk așteptă ca acesta să se mai depărteze, de teamă că nu-i va permite să vorbească pacientului, apoi privi spre camera lui Degan. Remarcă lipsa oricărui polițist la ușa lui. De ce? Asta îl deranja. Nolan spusese totuși că bugetul era redus. Degan era probabil legat de pat cu cătușele și nu putea să scape astfel.

Pe de altă parte, dacă omul știa ceva despre Reparator? Un detaliu, care să-i ajute pe polițiști să îi găsească actuala reședință. Era incredibil că Ron Nolan lăsa la voia hazardului o persoană importantă.

Dirk deveni brusc foarte agitat, privind spre capătul culoarului și instinctul îl avertiza că ceva nu este în ordine.

- Stai aici, pînă văd că totul este bine, îi zise lui Meg.

- Dar ce s-a întîmplat?

- Rămîi aici. Scoase pistolul, apoi se apropie de uşă, o deschise cu gheata, ţinînd arma cu ambele mîini, îndreptată spre interior. Se uită înăuntru: sînge peste tot, pe cearşafuri, pe jos. Observă ofiţerul de poliţie pe un scaun, într-o poziţie stranie. Merse la el, îi luă pulsul la gît şi constată că mai trăia. Dădu fuga pe hol după un medic.

- Poliţist rănit! Degan e mort! Cheamă paza! Spune-le să blocheze etajul! Îi dădu mobilul lui Meg. Sună-l pe Nolan! Eu mă duc după el!

Alergă pe hol, în direcţia pe unde o luase acel medic cu părul cărunt şi ochelari pe nas, care tocmai ieşise din rezerva lui Mickey Degan, pe care-l omorîse.

Neville avea avans de aproape un minut. Se putea pierde prin mulţime. Dirk alergă pe hol, zări un bărbat care semăna cu urmăritul, iar acesta mergea rapid spre lift. Omul îl zări pe Dirk, iar atunci scoase o armă. Cîeva asistente au început să ţipe alarmate.

- Jos! le strigă Dirk şi trase două focuri de armă spre bărbat. Neville păşi în lift, iar uşile se închiseră chiar în nasul lui Dirk.

Dirk o luă la fugă în jos, pe scări.

Meg simţea cît de tare îi tremură mîinile, încît de-abia reuşi să iniţieze apelul.

- Agent Nolan....sînt...Megan O'Brien. Sîntem la spital, cu Dirk. Mickey Degan a fost omorît. Dirk...a înghiţit de spaimă. Dirk a plecat după cel care l-a ucis.

- Sînt pe drum spre voi, zise agentul Nolan, apoi continuă, dar Meg nu mai înţelegea nimic, fiindcă bărbatul începuse să alerge pe hol. Am trimis deja echipajul. Poliţiştii vor ajunge înaintea mea. Sînteţi în siguranţă?

- Sînt la etajul șaptesprezece, chiar la ușa rezervei lui Degan. Am auzit focuri de armă. Cred...cred că Neville a tras în Dirk. Meg se temea pentru Dirk. Nu-i venea să creadă că se întîmplau toate astea.

- Adăpostiți-vă undeva și nu ieșiți pînă nu vine poliția, zise agentul Nolan, apoi închise.

La biroul asistentelor era agitație mare. Se auzeau pași grăbiți, lumea striga, o asistentă țipa disperată și într-o clipă văzu cîțiva ofițeri de poliție apropiindu-se în fugă. Doctorii intraseră deja în rezerva lui Mickey Degan, ca să se ocupe de polițistul împușcat.

Meg nu știa unde este Dirk. Doamne, se ruga ea pentru siguranța lui.

- Poliția! strigă cineva și apărură tot mai mulți ofițeri înarmați.

Meg rămase ascunsă în spatele unui dulap. Clipele treceau greu, dar la un moment dat răsuflă ușurată cînd îl zări pe Dirk, care ieșea în evidență prin înălțimea și statura lui colosală, pe culoarul alb. Se strecură din spatele dulapului și începu să alerge spre el.

- Slavă Domnului că ești bine. El o îmbrățișă, iar ea se lipi de trupul lui și brațe puternice o înconjurau acum, protector.

- Gata, s-a terminat. Toți sîntem bine.

- Toți, în afara lui Mickey Degan.

- Da. Făcu semn cu capul spre rezerva lui Degan. Cum se simte polițistul?

- Nu știu. Doctorii sînt la el acum. Meg nici nu băgase capul pe ușa salonului unde se afla bărbatul. Nu mai voia amintiri neplăcute, care să o bîntuie. Nu l-ai prins pe Neville.

- Am schimbat cîteva focuri pe etaj, apoi am pornit pe scări, în jos, dar el a reuşit să iasă din clădire, după ce a tras cîteva focuri spre mine. Pe urmă, s-a ascuns pe după un colţ de clădire şi a dispărut.

- Deci el era, nu-i aşa?

- Presupun că da. Făcuse cursuri de medicină. Ştia cum să folosească un ac. L-a injectat pe poliţist în gît, apoi l-a tras înăuntru. A deconectat aparatele care-l ţineau în viaţă pe Degan, atent să nu declanşeze alarmele, apoi i-a tăiat gîtul poliţistului.

Meg se cutremură pur şi simplu.

- Scuză-mă. Nu trebuia să-ţi spun toate astea.

- Nu te scuza, doar eu am vrut să vin, zise ea răsuflînd profund. Mă descurc. Nu trebuie să fiu mereu protejată de tot ce se petrece în jurul meu.

- Poate că nu, zise el şi o privi cu atenţie.

Meg aşteptă pînă ce Dirk termină de discutat cu poliţiştii. Agentul Nolan sosi şi el, apoi a fost informat despre toate evenimentele.

- Cum se simte poliţistul? întrebă Dirk.

- A tras un pui de somn sănătos, mulţumită lui Neville. Acum îşi va reveni complet.

Chiar cînd se pregăteau să plece, apăru un poliţist, avînd în mînă un sac de hîrtie.

- Am găsit asta într-o pubelă de pe stradă. În ea se aflau şi hainele pătate cu sînge, pe care le-a purtat tipul acela.

Nolan se uită în pungă.

- Perucă bărbătească şi păr cărunt. De ce nu mă mir? Apoi i se adresă lui Dirk: ce-ar fi să plecaţi şi voi acasă? Aici nu mai e nimic de făcut.

Dirk se conformă. O trase de mînă pe Meg spre lifturi. Au coborît tăcuți, apoi au urcat în mașină. Dirk i-a ținut portiera deschisă. Înainte să o închidă, se aplecă în interior și-i zise, zîmbind:

- Nu am știut niciodată că ești așa un magnet care atrage necazurile, doamnă O'Brien.

Meg îi răspunse cu un zîmbet.

- Nu știi multe despre mine, Dirk. Tocmai de aceea voiam să stăm de vorbă.

El o atinse ușor pe obraz.

- Bine. După cîte ai avut de îndurat azi, cred că meriți o șansă ca să spui tot ce gîndești. Închise portiera și urcă alături de ea, la volan.

Motorul prinse viață și Dirk acceleră, dornic să ajungă odată acasă la Meg. Se făcuse după amiază, iar după cît de roșu era soarele la apus, se pregătea o zi de mîine și mai frumoasă.

- Nu crezi că Neville va veni să ne facă și nouă ce i-a făcut lui Mickey Degan? întrebă ea, destul de îngrijorată.

- Puțin probabil. Nici unul dintre noi nu-l putem identifica. Toți cei implicați sînt morți, cu excepția Pamelei, dar ea nu a vorbit cu el niciodată, nici măcar nu a știut că el există, pînă în ziua aceea, la lac.

- Așadar, nici unul dintre noi nu sîntem o amenințare pentru el.

- Nu. Există șansa ca acum, odată ce a eliminat orice persoană de legătură, să părăsească țara.

Ea îl privi cu atenție, admirîndu-i profilul, precum și ușurința cu care manevra mașina puternică.

- Există șansa? repetă ea.

- Nu putem să fim sută la sută siguri că nu își va face un nou plan, ca să pună mîna pe cele zece milioane de la tatăl tău. De aceea mă grăbesc să pregătesc supravegherea de care-ți spuneam. Trebuie să întărim sistemul de securitate al casei. O să-i sugerez tatălui tău să facă și el niște îmbunătățiri la el acasă.

- Este bună ideea cu un sistem mai bun acasă, dar nu-mi place să fiu supravegheată tot timpul. Îmi ajunge toată perioada cînd eram plecate în turnee.

- Pînă cînd ne vom da seama cu stăm, nu prea avem de ales, zise el.

Adevărat, doar că ea ar fi preferat ca în locul unui tip care să stea în mașină în fața casei, mai bine să se instaleze chiar Dirk la ea acasă, unde o putea păzi pe ea, dar și pe Charlie.

Slavă cerului că Dirk a acceptat să audă ce are ea de spus. Măcar să reușească pînă ce nu va fi ucis sau răpit cineva.

Au parcat în fața casei, iar el o conducea spre ușă. În fața intrării era un pachet. Meg zîmbi și luă pachetul în mîini. Dirk privea obiectul cu circumspecție.

- Cercetare, spuse ea. Am cumpărat ceva pe Internet și am cerut să fie adus acasă.

Cînd se uită peste umărul lui Dirk, văzu un Buick venind de pe o altă stradă, care tocmai oprise la rigola vecină.

- Este Diego Montoya, zise Dirk. Foarte bun la supraveghere. Are ochiul agil și e destul de dur încît să facă față singur unei probleme, dacă apare. El o să treacă pe aici, prin rotație cu alți doi tipi, așa încît să fii supravegheată douăzeci și patru de ore, șapte zile pe săptămînă.

Meg suspină.

- Nu va dura mult timp. Un tip de talia lui Neville nu stă pe loc, fără să facă nimic. Mai devreme, sau mai tîrziu, va ieşi cu ceva.

- Sper să fie aşa.

- Ştii ce, mai am ceva de făcut. Putem să vorbim acum, dacă vrei.

Cum se uită la el şi-l văzu nerăbdător să plece, adică să fie cît mai departe posibil, Meg se gîndi că nu era un început bun.

- Ce-ar fi să vorbim mîine? Se anunţă o zi frumoasă. Poate că...ce zici, dacă m-ai lua cu Harley-ul tău, să facem o tură?

El făcu ochii mari de mirare.

- Cred că glumeşti, nu? De cînd îţi plac ţie motocicletele?

- De cînd eram în liceu, spuse ea nonşalantă. A trecut ceva timp de cînd m-am urcat în şa, recunosc. Cred că ar fi palpitant.

- Eşti mamă, zise el puţin încruntat. Ai un băieţel la care trebuie să te gîndeşti.

- Atunci să nu mă duci pe autostradă. Stăm într-o zonă superbă. Avem parcuri, rîuri şi munţi. Ai putea să mă duci în zece locuri, cel puţin.

El păru chiar interesat, iar ochii verzi îi străluceau mai puternic.

- Eşti sigură?

- O să pregătesc prînzul. Mergem la un picnic.

- Bine, dacă aşa vrei tu.

- Ceva mai tîrziu, e bine? zise ea zîmbind.

- Bine. Să zicem unsprezece?

- Perfect. Ne vedem atunci.

Meg intră, iar Dirk se îndrepta spre mașină. Cu pachetul în brațe, ea închise ușa după ce intră. Era un costum Vika, vîndut de MotoSport. Dirk va fi foarte surprins cînd o va vedea în el.

Începu să fie îngrijorată. Înainte de răpire, nu-l mai văzuse luni de zile. Nu mai exista în viața lui, cum nici el nu mai exista în viața ei. El i-a spus de mai multe ori că nu e genul care să revină pe aceași urme.

Meg închise ochii și se rezemă cu spatele de ușă. Nu era pregătită să renunțe. Nu încă. Merita să lupte pentru Dirk. Dacă mai aflase ceva despre ea de la răpire încoace, acela era faptul că era o luptătoare.

Capitolul douăzeci şi doi

Dirk opri urletul motorului cînd ajunse în faţa casei lui Meg, de pe Madison Park. Purta costumul său Dyna Low Rider. Presupunea că era o raritate ca în zona aceasta cu case scumpe să apară o asemenea motocicletă parcată pe stradă.

Special s-a îmbrăcat în costumul negru, din piele: pantaloni negri, geacă neagră, cambrată pe talie, pe sub care purta un tricou negru, iar în picioare ghete negre de motociclist. Mai bine să-i arate lui Meg ce fel de bărbat era el cu adevărat, nu versiunea eroică pe care ea şi-o construise în minte.

Las-o să vadă cîtă dreptate a avut, cînd i-a spus cît de nepotriviţi erau ei doi, aşadar l-a trimis practic să-şi facă bagajul.

Îşi desfăcu fermoarul de la geaca ţintată şi merse să bată la uşă. Meg voia să se plimbe pe motocicletă. Habar nu avea cît de dornic era el să îi ofere călătoria asta. Doar că ar fi preferat să o vadă încălecată altfel, nu pe motocicleta lui.

Se deschise uşa, iar el îşi luă poziţia de dur. Rose Wills zîmbea în prag.

- Dirk! femeia se aruncă în braţele lui, cu toată greutatea ei considerabilă, iar bietul de el chiar făcu doi paşi înapoi, din cauza avîntului femeii care-l îmbrăţişa cu patos. L-ai adus

acasă sănătos pe copilașul nostru! Nu vei ști niciodată cît îți vom fi de recunoscători pentru ce ai făcut! Îl îmbrățișă din nou. Dirk zîmbea, iar Rose îl eliberă în cele din urmă.

- Mi-am făcut doar treaba, Rose, zise el, deși se simțea flatat de efuziunea ei plină de recunoștință. Sîntem bucuroși că totul s-a terminat cu bine.

- Intră. Meg e sus. Vine și ea jos îndată.

El o urmă în casă. Îl zări pe micul Charlie jucîndu-se pe covor, cu o tabletă, în fața unei măsuțe de cafea.

- A primit-o de Crăciun de la Kindle Fire Kids Edition, zise Rose. Poate să facă multe cu ea.

- Nici nu mă îndoiesc. Copiii din ziua de azi se nasc parcă învățați. Puștiul ridică privirea și-l văzu, iar pe chipul său apăru o undă de nesiguranță.

La naiba, se gîndi Dirk, acum l-a speriat pe micuț cu costumul lui. Se pregătea să-l vadă plîngînd, însă Charlie se ridică și veni grăbit spre el. Avea fața plină de pistrui, părul roșcat, marca familiei O'Brien de altfel și era foarte înalt pentru vîrsta lui. Un băiețel drăguț, cînd nu era supărat. Faptul că-l privea fix pe Dirk îl făcu pe acesta să se simtă puțin stînjenit.

- Mami spunea că ești polițist. Asta e uniforma ta?

- Nu sînt chiar polițist, zise el zîmbind. Dar fac treaba pe care o face un polițist de multe ori. Se gîndea cum o arăta în ochii unui copil de nici trei ani, așa îmbrăcat în piele neagră, din cap pînă-n picioare. Așa mă îmbrac atunci cînd merg cu motocicleta.

Charlie făcu ochii mari.

- Tu ai o...moto-cicletă adevărată? Pot să o văd? Pot?

- Dacă privești pe fereastră, o vezi parcată în fața casei.

Charlie o luă la fugă spre fereastră, cu picioruşele lui dolofane, iar din zona scărilor se auzeau paşi grăbiţi, semn că Meg era gata. Cînd o văzu, Dirk uită să mai respire.

- Isuse, fecioară Maria şi toţi sfinţii...

Meg arăta precum visul dulce al oricărui motociclist. Purta pantaloni de piele, mulaţi strîns pe picior, o geacă neagră tot din piele, lungă pînă la talie. În picioare avea nişte cizme negre, pînă sub genunchi, cu un toc micuţ, care îi oferea cîţiva centimetri avantaj înălţime.

Dirk alungă imediat senzaţia puternică dintre pulpe.

- Arăţi...mamă, arăţi grozav.

- Toată ţinuta era în pachetul de ieri. Hainele sînt rezultatul cercetărilor mele pentru un butic pe care vreau să-l deschid. Doar cizmele erau deja ale mele. M-am decis că vreau să mă specializez în haine sport pentru femei. Costume pentru schi, sau din piele, pentru motociclism, ţinute pentru tenis, sporturi de nişă.

- Da, îmi amintesc; spuneai că vrei să deschizi un butic. Dirk se relaxă. Poate că Meg nu voia să discute despre ei doi. Asta era bine. Nu?

Simţea cum ceva îl trăgea de marginea gecii şi văzu că era Charlie.

- Pot să meg cu tine la plimbare pe moto-cicheta ta?

- Charlie, nu cred că mamei tale i-ar plăcea asta. Se întoarse către Meg. Cred că...îi place...motocicleta mea.

- Îi plac camioanele, maşinile, orice are motor, zise Meg şi se lăsă pe vine, lîngă fiul ei. Nu astăzi, iubitule. Cînd te vei face mai mare, atunci vei putea să mergi.

Dirk se gîndea dacă nu cumva ea crede că el va mai fi prin preajmă, cînd puştiul va creşte şi asta îl făcu să se simtă

ciudat.

- Hai să mergem, îi zise ea, iar Rose Wills le dădu o pungă, care conținea, probabil prînzul lor. Ne întoarcem spre după amiază.

- Vreau să meg și eu la plimbare, scînci Charlie brusc, apoi făcu o grimasă. Mai avea puțin și începea să plîngă de-a binelea.

- Hai să ne jucăm pe tableta ta, spuse Rose, care-l și luă în brațe, apoi plecă spre locul de joacă. O să citim despre *Mike Mulligan și Lopata lui cu aburi*. Îți place povestea asta foarte mult.

Charlie tot scîncea și se zbătea, ca să coboare din brațele ei.

- Hei, amice! zise Dirk și veni la locul unde stătea acum, pe canapea cu Rose. Nu ești destul de mare ca să mergi pe motocicleta mea deocamdată, dar într-o zi vei fi. Nu trebuie să plîngi pentru asta. Nu are rost. Dar, cînd va veni ziua aceea și vei fi destul de mare, îți promit că eu te voi plimba, de acord?

Charlie își trase nasul.

- Bine?

- Bine, zise micuțul.

- Acum spune-i mamei la revedere.

Îi făcu semn cu mîna lui Meg, care era deja la ușă.

- Pa, mami.

- Bravo, puștiule, zise Dirk și plecă de lîngă el. Meg și Rose se uitau la el mirate.

Dirk se uita și el la Meg.

- Ce-i? Și eu am fost copil cîndva, zise el.

Meg zîmbea.

- Hai să plecăm de aici, pînă ce nu va începe iar să plîngă. Charlie este foarte insistent atunci cînd vrea ceva.

- Seamănă cu mama lui, zise Dirk. Se îndreptau spre motocicletă. Vehiculul avea desenat pe rezervor un dragon de culoarea portocalei, apoi un motor de 103 metri cubi. Dragonul de pe casca lui Dirk se potrivea cu cel de pe rezervor.

Meg se opri chiar în fața ei.

- Impresionant, zise ea surîzînd. De-abia aştept să mă urc pe ea.

- O am de ceva vreme. Am cumpărat-o, apoi am vopsit-o special, aşa cum mi-am dorit. Dirk puse punga cu mîncare în coşul din laterala şeii, apoi îi dădu lui Meg casca suplimentară, iar ea îşi strecură tot părul sub ea. Cîteva şuviţe rebele rămaseră să fluture totuşi.

Dirk o privi admirativ şi simţi cum bărbăţia îl trădează. Îi venea să-i de atunci casca jos de pe cap şi să-şi înfigă degetele în părul acela de foc, apoi să o tragă spre el şi să se înfrupte din buzele ei cărnoase. Ar fi dorit şi mai mult de atît, oricum.

Îşi puse casca şi el, apoi urcă în şa, iar Meg urcă în spatele lui. Îi simţea căldura pieptului, dar şi picioarele lipite de pulpele lui, mai ales sînii lipiţi de spatele lui îl tulburau profund. Nu-şi mai amintea cînd urcase o femeie în spatele lui. La naiba, se simţea divin.

Îşi spuse că asta nu i se datora lui Meg, în mod expres.

- Gata?

- Gata. Meg îşi încolăci braţele împrejurul taliei lui, iar el trase adînc aer în piept, ca să se mai calmeze.

- Ai mai mers pe motocicletă, da? ştii cum să te laşi pe-o parte, odată cu mine, nu în direcţie opusă.

- A fost foarte demult, dar da, îmi amintesc.

- Așa te vreau. Dirk trase piciorul de suport, apoi porni motorul și demară.

Știa unde vrea să o ducă. Era o zi foarte călduroasă, nu plouse de mult timp, așa că pe jos era uscat și plăcut.

Înainte să o ia pe Meg, se dusese acasă la el, să vadă cum mai merg lucrările de reconstrucție, ca să-i mai grăbească pe băieții din echipa de constructori, care avansaseră cu stîlpii de susținere și acum începeau să se ocupe de acoperiș.

Harley-ul lui făcea un zgomot asurzitor pe șosea. Dirk nu se grăbea. Îi plăcea să călătorească pe vreme însorită, adora aerul care-i mîngîia trupul în mers, la fel cum adora motorul puternic pulsînd între pulpele lui. Se întreba dacă și lui Meg îi place.

Alese un drum lateral, după ce ieși din șosea, apoi merse spre un loc cunoscut, lîngă un izvor, unde nu ajungeau mulți oameni, fiindcă era ascuns în spatele unor stînci izolate.

Terenul era uscat, așa că scoase o pătură și o întinse pe iarbă, apoi puse punga cu mîncare deasupra și scoase două cutii de Cola. Ar fi preferat o bere, dar Meg era mamă și nu voia să riște nimic în prezența ei.

- Ce loc minunat, spuse Meg admirînd curgerea lină a apei peste bolovani și pietricele de toate dimensiunile.

- Mîncăm întîi sau vorbim? întrebă el.

- Vorbim...doar dacă nu ești mort de foame.

- Am luat micul dejun; mă simt bine.

Ea își umezi buzele și realiză că este emoționată.

- Vreau și eu o Cola, zise ea.

El îi întinse o cutie. Amîndoi s-au așezat pe pătură.

- E fără zahăr, să știi, spuse el. Țin minte că tu așa bei.

- Şi eu ţin minte totul despre tine, Dirk, spuse ea, mîngîind uşor marginea cutiei nedesfăcută.

Dirk se încordă brusc. Dintr-o dată păru mînios.

- Ţii minte totul? Atunci ţii minte şi că tu ai pus punct relaţiei noastre, Tu ai spus că nu va funcţiona niciodată. Nu s-a schimbat nimic, Meg. Sînt acelaşi bărbat ca înainte, iar tu eşti aceeaşi femeie.

- Eu nu mai sînt aceeaşi. Sînt alta. Acum înţeleg nişte lucruri pe care nu le înţelegeam înainte.

- Nu zău ? Ce lucruri?

- Faptul că eşti un bărbat foarte bun. Acum înţeleg că nu trebuia să fac presupuneri în legătură cu tine. Nu ar fi trebuit să-mi spun că nu te vei putea integra în familia mea şi că nu vei putea să fii tată pentru copilul meu.

El o privea uimit, deşi scotea flăcări prin ochi; sentimentul de trădare era tot acolo, în sufletul lui.

- Meg, ai fost totul pentru mine, iar eu nu am însemnat nimic pentru tine.

- Dar nu este adevărat!

- Ba este adevărat! M-ai alungat, Meg! Ca pe un gunoi. M-ai aruncat!

- Nu! strigă ea şi îl privi înmărmurită.

El sări ca ars, după care se îndreptă spre firul de apă şi rămase aşa, în faţa apei, cu mîinile în şolduri. Răsufla profund, ca să se calmeze.

Simţi mîinile lui Meg strecurîndu-se pe mijlocul lui, apoi îi simţi obrazul lipit de spatele lui. Închise ochii. A iubit-o foarte mult.

- Ai făcut vreodată o greşeală atît de cumplită, încît să te simţi măcinat de ea? îl întrebă ea blînd. Ai ales vreodată

greşit, după care să-ţi doreşti să îndrepţi acel rău, mai mult ca orice pe lume?

Dirk o simţea cum tremură. Se întoarse cu faţa la ea şi o văzu că plînge.

- Ce vrei să spui, Meg?

- Eu am făcut o asemenea greşeală, cînd te-am alungat. Am încercat să mă vindec de tine. Mi-am spus că e cel mai bine să renunţ la tine, dar nu a fost aşa. Zi şi noapte m-am tot gîndit la tine, chiar din clipa cînd ai plecat.

- Meg, nu.

- Acum eu te implor să-mi dai voie să intru iar în viaţa ta. Te rog să mă ierţi, pentru că am fost proastă şi să mai încerci o dată cu mine.

Dirk simţea că îl ustură gîtul. Nu se aşteptase ca discuţia lor să ajungă atît de departe. Nu se gîndise că regretul ei putea fi atît de profund, iar acum el asta citea în ochii aceia albaştri, superbi.

- Mai acordă-mi o şansă, Dirk. Acordă-ne o şansă amîndurora.

- Nu pot, Meg, zise el clătinînd din cap. Sentimentele pe care le-am avut pentru tine erau puternice. Credeam că şi ale tale sînt la fel. Nu m-ai prevenit cu nimic, pur şi simplu m-ai eliminat, de parcă nici nu aş fi existat. Nu pot să mai fac faţă unor sentimente atît de intense.

În loc să-l contrazică, ea îşi strecură degetele prin părul lui, împingîndu-l de la ceafă spre ea, apoi îl sărută foarte delicat. Îl sărută pe linia bărbiei, pe gît în jos, apoi coborî pînă la capul dragonului care i se încolăcea pe umăr.

- Meg, zise el, mai mult gemînd, fiindcă era doborît de dorinţă. Nevoie, precum şi poftă trupească extremă, arzătoare.

Se încordă total şi erecţia nu întîrzie să apară. O dorea pe femeia aceasta, aşa cum a dorit-o întotdeauna.

Meg îl sărută iar, acum mai insistent, cu limba, pătrunzînd timid între buzele lui, în timp ce respiraţia i se accelerase, iar inima îi bubuia în piept să-l spargă.

- Te doresc, zise ea, înlănţuindu-şi braţele de gîtul lui. Am nevoie de tine, Dirk. Te rog, iartă-mă. Îl sărută din nou, frecîndu-se de el cu mişcări erotice, pînă ce simţi cît de excitat era şi atunci îşi ascuţi armele seducţiei.

Îi puse mîna pe erecţie şi strînse delicat, apoi mai puternic, iar el gemu extaziat. Meg îi dădu jos geaca, apoi îi ridică tricoul, pînă ce-l făcu să şi-l tragă peste cap. Mîinile fine, dar pricepute începură să-l mîngîie pe piept, insistînd asupra muşchilor, pe care-i contura cu degetele. Coborî spre abdomen; apoi îşi lipi buzele de inima lui.

El nu se mai putea mişca. Cu greu rezista torturii erotice. Ştia cît de mult riscă; ştia cîtă putere avea să-i dăruiască de acum încolo. Ea zări un tatuaj mic, deasupra muşchiului pectoral stîng şi mîngîie locul. Era desenul unei inimi frînte în două.

- Asta nu era aici înainte, zise ea, mîngîind uşor, cu buricul degetului, iar ochii incredibil de albaştri i se umeziră.

El se gîndi la suferinţa provocată atunci cînd s-au despărţit şi din nou furia răbufni.

- Nu, nu era. Este un memento: să nu mai iubesc niciodată o femeie. Dar, dacă îţi închipui că a apărut acolo din pricina ta, te înşeli. A existat o altă femeie.

Ea nu-l credea totuşi. Meg nu era uşor de păcălit.

- Cum se numea?

- Stella, mormăi el. Se numea Stella. Ce prost minţea

Luke era maestru în astfel de minciuni. O prinse de umeri și se uită la ea insistent. Nu crezi că am mai avut și alte femei după tine? Am avut alte femei. Multe femei. Aș fi făcut orice, doar ca să uit de tine, Meg. Orice.

Ea întinse mîna spre obrazul lui.

- Și a fost bine?

- Nu, zise el. Simțea că pieptul îi ia foc. Îl durea inima. O strînse tare, lipind-o de el și o sărută apăsat, prelung și dureros, invadîndu-i gura cu limba, ca la un atac irezistibil.

O săruta, tînjea după ea, dorea și mai mult. Făcu un pas înapoi și trase aer în piept. Își îndepărtă picioarele și rămase cu mîinile încrucișate la piept.

- Asta vrei? Scoate-ți hainele.

Ea nu-l scăpa din ochi, dar nici nu ezită. Își scoase întîi geaca. Își trase peste cap maieul negru, cu mînecă lungă și rămase doar într-un sutien negru, minuscul, din dantelă.

Dirk își simțea erecția explodînd. Doamne, femeia asta avea cei mai frumoși sîni, plini și rotunzi, cu o formă perfectă.

- Scoate și restul, ceru el.

Meg se așeză pe o stîncă de lîngă pătură și își scoase cizmele, apoi pantalonii mulați, care păreau foarte confortabili și erau și ușor de dezbrăcat.

Atît de excitat era Dirk, încît simțea arsuri profunde, mai ales cînd o văzu complet goală, cu excepția unui firișor de bikini negru.

Doamne, sfinte, ce mare păcat pentru o femeie, să arate atît de bine.

- Desfă-ți părul.

Ea se supuse, apoi scutură capul și eliberă complet podoaba capilară roșiatică.

- Chilotul, zise el, aproape gîtuit. Scoate-l.

Ea se frămîntă uşor, pînă ce firul dantelat al chilotului dispăru ca veşmînt unic. După acest gest, se lungi pe spate, pe pătură, sprijinindu-se doar în coate, cu picioarele uşor depărtate.

Îi zîmbea pervers.

- Acum e rîndul tău, spuse ea şoptit.

Dirk clătină din cap şi zîmbi în acelaşi mod.

- Eu nu mai aştept atît. Se întinse lîngă ea şi începu să o sărute. Mîinile lui o invadau, în timp ce buzele se înfruptau din sfîrcurile întărite, apoi le tachina cu limba, înnebunindu-le.

Dirk îi cuprinse sînii în palme, sugînd pătimaş pe rînd din amîndoi, îi gustă obraznic, iar ea gemu senzual. Cînd îşi strecură mîna între pulpele ei, constată că era umedă şi pregătită. Ştia că aşa va fi.

Acum Meg îi trase fermoarul la pantaloni şi îşi strecură mîna, ca să-i elibereze penisul. Era tare, ca granitul şi gata să explodeze.

- Uşor, şopti el gutural. Avea două prezervative în buzunarul pantalonilor. Nici el nu era nepregătit. Scoase rapid unul şi îl rulă pe organ , în timp ce se delecta cu imaginea feminităţii expusă complet. Apoi se instală între coapsele ei şi îşi dădu drumul spre locaşul lubrifiat suficient şi primitor.

Începu să se cufunde în ea, tot mai profund, grăbit, insistent şi nemilos, stăpînind-o ca şi cînd avea toate drepturile să o facă.

Poate că le avea. Doar ea l-a sedus, fără drept de apel. Acum era a lui – cel puţin pentru moment. O penetra dur, cu patimă,iar ea îşi încolăcea picioarele pe fesele lui. O asculta

cum scînceşte de plăcere, pînă ce o simţi că ajunge la orgasm; îi admiră chipul extaziat de momentele supreme de eliberare, după care porni iar jocul periculos, dar extrem de plăcut, numărînd încă o victorie şi de-abia pe urmă îşi dădu frîu liber momentului erotic şi ejaculă.

După ce s-au mai liniştit, au rămas întinşi pe spate, el şi-a scos prezervativul, apoi îşi dori să mai aibă puţină vlagă. Sau poate că nu.

Peste cîteva minute bune Dirk îşi aranjă ţinuta şi se întinse alături de ea, bucurîndu-se de razele de soare, care-l mîngîiau pe piept.

- Nu pot să-ţi promit nimic, spuse în final. Nu mai am încredere – aşa cum aveam înainte. Nici nu ştiu dacă voi mai putea fi la fel.

Meg se lipi de el, aşa dezbrăcată complet cum era, iar sînii i se odihneau pe pieptul lui încălzit de soare.

- Dar vei încerca? Ne vei da acea şansă pe care eu m-am temut să ne-o acord mai demult?

- Nu ştiu.

- Ne simţim bine împreună, Dirk. Măcar atît trebuie să recunoşti.

- Este vorba doar de sex, Meg.

- Nu cred, zise ea. Îl sărută pe pectoral, exact pe tatuajul cu inima zdrobită. Vii diseară la noi să cinăm împreună? Văzînd că nu răspunde, îl sărută din nou pe maxilar, apoi pe gît. Ai putea să rămîi peste noapte şi am putea să mai facem *doar sex.*

El zîmbi.

- Mîncare şi sex cu o femeie frumoasă. O ofertă greu de refuzat.

Ea se ridică pe coate, iar sînii care se balansau uşor îl excitau din nou. Căută cu mîna în şlițul lui, iar cînd găsi locul fierbinte, îl dezmierdă cu mişcări circulare, care pe Dirk l-au înnebunit pe loc.

- Da, chiar simt cît este de greu.

Dirk o prinse de talie şi o ridică, apoi o instală deasupra lui.

- Voi veni la cină. Pînă atunci, ce-ar fi să ne vedem de treabă şi să profităm chiar acum *doar de sex*?

Meg începu să rîdă exact cum făcea pe vremuri, iar glasul ei îi pătrunse lui Dirk în suflet. Chiar că era în mare pericol.

În plus la toate acestea, criminalul era tot în libertate.

Măcar îşi văzuse dorința îndeplinită. De acum şi pînă ce totul va lua sfîrşit, el va fi bărbatul care îi va proteja pe Meg şi pe micul Charlie.

Capitolul douăzeci și trei

Jonathan Hollander, președinte la Seattle State Bank stătea la biroul lui impresionant, din lemn de trandafir. Avea calculatorul pornit și pe monitor erau liste cu cei mai bogați clienți ai băncii. Avea nevoie de bani. Oamenii aceștia îi aveau. Tot ce trebuia să facă era să găsească o modalitate de a-i obține.

Auzi un răpăit ușor în ușa de sticlă sablată și ridică privirea: o văzu pe secretara lui, Marliss Meyers deschizînd discret ușa, după care își strecură ușor capul prin spațiul îngust.

- Mă scuzați că vă deranjez, domnule Hollander, dar afară este un domn care...

- Folosește interfonul, domnișoară Meyers. Ți-am mai spus asta și altădată.

- Dar ați spus că, dacă e ceva important...roșcata insistă. Avea mult peste douăzeci de ani și mintea ei nu strălucea, doar că lui i-au plăcut roșcatele întotdeauna. Fata era ambițioasă. El se întreba ce ar face ea ca să promoveze.

- Bine, ce este?

- Un domn vrea să vă vorbească. Se numește Thomas Calvin. Spune că are programată întîlnirea, dar eu nu am găsit-o pe calendarul dumneavoastră. A fost foarte insistent, dar

destul de amabil. Este posibil ca eu să fi greşit. Să-l invit în birou?

Îl cuprinse un uşor tremurat, provocat de neliniște. Se aştepta să fie contactat de Moore. Avea o bănuială uriaşă că Thomas Calvin era acelaşi bărbat care îşi spunea Moore cu cîteva zile în urmă.

- Da, te rog, invită-l în birou.

Marliss făcu un semn în spate. Thomas Calvin îi mulțumi tinerei cu un zîmbet şi intră în birou, apoi secretara închise uşa.

Imediat zîmbetul amabil al bărbatului se stinse. Era chel şi avea un nas mare, aşa încît nu semăna deloc cu Thomas Moore, însă Jonathan era convins că el era.

- Nu trebuia să vii aici, îi zise Jonathan, ridicîndu-se de la birou. Trebuia să ne întîlnim undeva afară, într-un loc izolat. Nu pot risca să ne vadă cineva, care să facă legătura între noi.

Thomas Moore/Calvin îl luă peste picior.

- Nu-mi pasă cîtuşi de puțin ce rişti dumneata. Acum ia loc şi fă-te că-ți vezi de treabă. Cam asta faci mai mereu, aşa că nu e o problemă prea mare.

Jonathan scrîşni din dinți. Se aşeză pe scaun.

- Ce doreşti?

Thomas se aşeză pe scaunul din faţa lui.

- Nu contează ce doresc eu. Ceea ce doreşte domnul Gertsman contează mai mult şi anume un cec pe care să scrie suma de şase milioane de dolari.

- Cinci milioane, îl corectă el

- Şase, cu dobînda. Eşti pregătit să achiți această sumă?

- Ştii bine că nu sînt.

- De vreme ce patronul meu a presupus acelaşi lucru, el

a decis ce anume este dispus să accepte de la dumneata în schimb.

Simţi un fior de gheaţă pe spinare. Otto Gertsman era recunoscut în comunitatea bancară internaţională pentru duritatea cu care făcea afaceri. Orice ar fi cerut Gertsman în schimb pentru suma iniţială de trei milioane de dolari, pe care Jonathan îi împrumutase ca să-şi recupereze pierderile de la bursa de mărfuri, valora mai mult decît dublul acesteia.

- Te ascult, zise Jonathan.

- Soţia dumitale.

Cuvintele au rămas parcă suspendate în aer.

- Soţia mea? Eu şi Megan nu mai sîntem căsătoriţi de multă vreme.

- În fine, atunci nu ar trebui să constituie o problemă faptul că o vei da în schimbul datoriei neplătite.

- Să o dau la schimb? Otto Gertsman e dispus să o primească la schimb pe soţia mea, pentru cele trei milioane de dolari?

- Şase milioane.

- Pentru Dumnezeu, dar ce are de gînd să facă totuşi, cu ea?

- Ce face domnul Gertsman cu proprietăţile sale nu este treaba dumitale.

- Dar...

- Este un fapt cunoscut că Otto Gertsman are o mare slăbiciune pentru obiectele de o rară frumuseţe. Are deja cîteva pînze de Rembrandt; o vioară Stradivarius, confecţionată în 1721. Perioada aceea este considerată epoca de aur a acestui meşteşug, prin urmare instrumentele sînt printre cele mai preţioase. Are un Bugatti Atlantic, în valoare de peste

treizeci de milioane de dolari, cai de curse, diamantul Bouvier, precum şi un ou Faberge nepreţuit. După cum vezi, colecţia lui este amplă, iar banii nu constituie o problemă.

- Megan este o persoană, nu o operă de artă.

- Soţia dumitale este un model de reputaţie internaţională, cunoscută pentru frumuseţea ei. Acum doi ani a participat la o şedinţă foto în Buenos Aires, iar acolo a remarcat-o pentru prima dată domnul Gertsman. Media o iubeşte. A fost supranumită Îngerul de Foc, pentru chipul ei adorabil şi părul ei de culoarea focului.

Jonathan nu era sigur dacă trebuia să se simtă uşurat sau extrem de înspăimîntat.

- Dacă el doreşte doar atît, sigur că pot să aranjez ca Meg să-l întîlnească şi să ia cina împreună, într-un loc pe care el să-l aleagă.

Hohotul de rîs strident al lui Thomas parcă îi zgîrie nervii lui Jonathan.

- Am impresia că nu înţelegi. Domnului Gertsman îi place să *aibă în posesie* lucruri frumoase. Să fie *ale lui*. Inclusiv femeile. În schimbul banilor pe care eşti incapabil să-i rambursezi, el pretinde să-i predai în grijă fosta soţie - iar ea va rămîne acolo. Pe o perioadă nedefinită.

Jonathan se strădui să înghită nodul care i se formase în gît, de teamă.

- Adică...vorbeşti de o altă răpire.

- Termenul este un pic cam grosolan, faţă de ceea ce are în minte domnul Gertsman. O vei preda pe doamna O'Brien într-un aeroport stabilit dinainte, unde domnul Gertsman va avea pregătit un avion de lux, pregătit să o preia. Ea se va îmbarca în aeronavă, apoi va fi dusă la locaţia lui privată. Ce

se va întîmpla după sosirea ei, nu am de unde să știu.

- Dumnezeule.

- Desigur, va trebui să punem la punct o strategie, ceva care nu se va mai transforma în același dezastru pe care l-ai provocat anterior.

Jonathan începu să clatine din cap, refuzînd vehement.

- Deși nu mai sîntem căsătoriți, totuși femeia aceasta este mama fiului meu. Nu voi face asta.

- Nu te-a deranjat prea tare cînd l-ai supus pe băiat aceluiași risc.

- Am crezut că va fi ușor. Nu știam că fostul ei iubit o să măcelărească toate persoanele implicate. Se uită dezgustat spre Thomas. Nu mi-am dat seama că aveai de gînd să-l ucizi pe fiul meu. Jonathan văzuse la știri tot ce s-a întîmplat la lac, după care a fost nevoit să iasă din cameră, ca să vomite.

- Dacă aș fi încercat să-l ucid pe băiat, acum ar fi fost mort.

Jonathan își adună toate fărîmiturile de curaj pe care le mai găsea în el.

- Este mama fiului meu. Dacă i se va întîmpla ceva, cine va avea grijă de fiul meu?

- Părinții ei sînt destul de bogați, cum știm amîndoi, iar ei îl divinizează pe băiat. Copilul nu ar duce lipsă de nimic niciodată.

- Îmi pare rău, dar nu pot să fac asta, insistă Jonathan.

- Spuneai că ai face orice. Parcă acestea au fost cuvintele dumitale.

- Transmite-i lui Gertsman că va trebui să se gîndească la altceva.

Thomas zîmbi feroce.

- Îi voi spune că i-ai refuzat oferta extrem de generoasă. Din nefericire pentru dumneata, domnul Gertsman acceptă răspunsuri negative foarte rar.

- Nu pot...nu înțeleg. Dacă o dorește atît de mult, de ce nu o ia el, pur și simplu? Știm amîndoi că are astfel de putere.

- Mă tem că ignori esențialul. Dumneata îi ești dator lui. Dumneata trebuie să-i rambursezi datoria. Trebuie să găsești o cale prin care să-i predai femeia.

Jonathan se ridică.

- Voi face rost de bani. Trebuie doar...mai am nevoie de puțin timp, atît. Pot să găsesc o cale, dacă mai am la dispoziție puțin timp.

Thomas se ridică și el de pe scaun.

- Domnule Hollander, timpul dumitale a expirat. Merse spre ușă, o deschise și adăugă, în timp ce ieșea: ținem legătura.

Aceiași fiori reci îl inundară pe Jonathan la plecarea lui, cum simțise cînd l-a văzut intrînd în birou. L-ar fi chemat înapoi pe bărbat, dar se abținu și privi cum ușa se închide lent în urma lui.

- L-am sedus.

Val făcu ochii mari.

- Ce?

- Exact. Am făcut ce mi-ai sugerat – l-am rugat să mă ducă la plimbare pe Harley-ul lui. Am luat cu noi ceva pentru picnic și acolo l-am sedus.

Meg și Val stăteau la masa de bucătărie a doua zi după amiază, în timp ce Charlie se juca pe covor, în sufragerie cu camioanele lui.

Val începuse să zîmbească, apoi rîse în hohote.

Conversaţia se derula pe fundalul maşinilor de găurit cu percuţie, folosite de cei de la firma de securitate, care veniseră să îmbunătăţească sistemul de supraveghere.

- A fost ideea ta, îi aminti Meg.

- Da şi se pare că a fost bună. Pe urmă ce s-a mai întîmplat?

- Cam ce s-a întîmplat şi înainte. I-am spus cît de rău îmi pare pentru despărţirea noastră şi am recunoscut că am făcut o greşeală uriaşă, apoi l-am rugat să ne mai acorde o şansă.

- Iar Dirk ce a spus...?

Meg sorbi puţină cafea din cană. În cuptor se coceau fursecuri cu ciocolată, iar aroma plăcută invadase toată casa.

- A fost un fel de veste bună/rea. Vestea rea este că nu ştie dacă va mai putea să simtă acelaşi lucru pentru mine. Vestea bună este că diseară vine la cină şi va rămîne peste noapte.

- Uau! Asta chiar că e o veste bună/rea. Vestea rea este că ai putea să suferi. Cea bună este că te aşteaptă o partidă de sex formidabil.

- Ştii, nu e vorba doar de sex aici, cel puţin pentru mine. Iar oricît încearcă el să spună că pentru el doar asta este, eu nu-l cred.

- Cred că a fost îndrăgostit de tine şi l-ai distrus cînd ai pus punct relaţiei. Nu a fost pregătit pentru asta. Din punctul lui de vedere, totul s-a întîmplat prea din senin.

- Credeam că ştie că după terminarea turneului, nu va mai urma nimic între noi. Eu eram pregătită să spun gata, dar Dirk nu a fost. Probail nici nu m-ar crede, dacă i-aş spune că m-a durut la fel de mult despărţirea noastră.

- Ai dreptate; cred că nu ar vedea lucrurile în felul acesta.

Meg oftă.

- De o mie de ori m-am gîndit să-l sun. Mă ardeau mîinile să-l sun. Doamne, mi-au trebuit cîteva luni, ca să mă vindec de el, iar în clipa cînd l-am revăzut, mi-am dat seama că nu m-am vindecat.

- Ai pus pe primul plan binele lui Charlie. Așa fac toate mamele.

- Asta am crezut eu la vremea aceea.

- Faptul că ai un copil poate fi și acum o problemă. Întotdeauna lui i-a plăcut să trăiască la limită. Nu știe deloc cum să fie tată.

- Nici eu nu am știut cum să fiu mamă, pînă nu l-am avut pe Charlie. Dirk a fost dispus să-și asume acest risc atunci, iar eu ar fi trebuit să-l las. Dacă i-aș fi dat o șansă, mi-aș fi dat seama că este exact genul de bărbat pe care l-aș alege să fie tatăl lui Charlie.

- Dar are tatuaje și merge pe o Harley.

- Reconstruiește case și este destul de bun încît să-și făurească o viață decentă. Este sincer, capabil și inteligent. În plus, este disperat să protejeze.

- Mă rog, nu seamănă deloc cu fostul tău soț palavragiu și șmecher. Oricum, eu l-am văzut doar o dată. Ne-ai făcut prezentările la un eveniment caritabil, cînd eram modele. Deja erai despărțită de el.

- Jonathan era frumos și fermecător. Recunosc, a fost dragoste la prima vedere. Dacă mai adaugi și pedigree-ul lui, pe care părinții mei – în special tata – îl considerau important. Familia lui Jonathan a pierdut o mare pare din avere, dar nu

şi locul lor în societate. El era mai matur ca mine, sofisticat şi elegant. Părinţii mei au căzut în mrejele lui. De-abia acum şi-au dat seama ce ticălos este.

- Nici ţie nu ţi-a trebuit mult să-ţi dai seama. Eraţi căsătoriţi doar de cîţiva ani.

- Ştii, mă simt prost că nu mi-am dat seama mai curînd.

- Da, numai că în cazul acesta nu l-ai mai fi avut pe Charlie.

- Adevărat.

Timpul trecea, iar ele discutau şi Meg scoase fursecurile in cuptor, apoi le puse pe un suport ca să se răcorească.

- Ce frumos miros, zise Val încîntată.

Chiar atunci veni şi Charlie în alergare, iar Meg îşi aminti că trebuie să-l mai tundă.

- Pot să iau un fursec? Pot?

- Mai lasă-le să se răcorească puţin.

El scoase un sunet ciudat, gutural, iar Meg se amuză.

- Bine, ia unul. Luă un şerveţel în care îi aşeză un fursec şi i-l dădu. Ai grijă, sînt încă destul de calde.

- Cum îi spui mamei? îl mustră glumind Val.

- Mersi, mami! zise Charlie şi o luă la fugă spre sufragerie, unde se aşeză pe covor şi continuă jocul cu camioanele.

Meg îşi reluă locul ei pe scaunul de bar, lîngă Val.

- Îţi dai seama că, dacă nu va merge între tine şi Dirk, ţi se va frînge inima mai tare decît prima dată.

- Ştiu, spuse Meg. Cînd am revenit în Seattle, după turneul acela, am crezut că fac exact ce trebuie. Credeam că Dirk nu este potrivit pentru mine şi Charlie. Acum ştiu că este exact bărbatul potrivit pentru amîndoi. Dacă nu va ieşi bine...

Meg dădu din cap, cu un zîmbet dezamăgit, dar nu termină fraza.

Amîndouă știau cît de mult va suferi. Val se apropie de ea și o strînse ușor de umeri.

- Poate că va ieși bine.

- Da, spuse Meg, orice ar fi, trebuie să încerc.

Val coborî de pe scaunul înalt și puse cana goală lîngă chiuvetă.

- Se înserează. Ar trebui să plec și eu.

- Nu ai uitat că ai acceptat să mă ajuți să aleg mărfurile pentru butic?

- Glumești? De-abia aștept să începem. Va fi foarte amuzant. Întinse mîna și luă un fursec de pe tavă. Acum merg și eu să pregătesc cina.

- Rose ne-a pregătit lasagna, zise Meg. Eu nu trebuie decît să o încălzesc și să pregătesc o salată.

- Bine, atunci vei avea destul timp ca să-l seduci din nou.

Meg nu-și ascunse veselia, ba chiar luă și ea un fursec.

- De obicei Dirk e genul care preia conducerea, spuse ea. Sper că de data aceasta el mă va seduce pe mine.

Capitolul douăzeci şi patru

Dirk ajunse în lift şi apăsă pe tasta etajului dorit, iar cu el mai erau cîţiva ofiţeri FBI, care au coborît mai jos. La etajul cinci îl aştepta Ron Nolan, care-l conduse în biroul lui. Agentul îl sunase mai devreme, ca să-l invite la o discuţie.

- Ce este? întrebă Dirk închizînd uşa biroului.

Nolan făcu semn spre scaunul din faţa lui, Dirk se aşeză şi privi în jur. Biroul era mobilat minimalist şi foarte curat. Pe birou erau doar cîteva fotografii de familie, cu soţia şi copiii lui. Un velier în miniatură fixat pe perete; acestea erau singurele note personale.

- Am primit noutăţi despre caz. Interpolul a sunat. Un informator a relatat că Raymond Neville este în Buenos Aires. A sosit cu avionul la aeroportul Jorge Chavez din Lima. S-a folosit de un nume fals, pe care l-a mai folosit şi altădată. Thomas Calvin, ziarist britanic. Informatorul spune că se află undeva în oraş.

- Adică nu este reţinut? întrebă Dirk.

- Nu în momentul acesta. A fost văzut. Înainte să poată fi arestat, tipul a dispărut. Ideea este că omul nu mai constituie o ameninţare pentru doamna O'Brien, sau pentru fiul ei, ori altcineva implicat în caz. Omul a plecat în America de Sud, să-şi lingă rănile. Dacă îşi urmează modelul obişnuit, va sta

retras pînă cînd altcineva va apela la serviciile lui.

- Cît de siguri sînt cei de la Interpol că datele primite de la informator sînt bune?

- Sînt convinşi de asta.

Ar fi trebuit să se simtă eliberat şi chiar aşa era. Dirk conchise că familia O'Brien nu mai era în pericol, aşadar nu mai trebuia să-şi facă griji pentru Meg sau pentru Charlie.

Totuşi, nu-şi putea scoate din minte imaginea cadavrului plin de sînge al lui Mickey Degan. Neville era foarte pedant. Genul acesta de oameni nu se ascund.

- Neville este Reparatorul, spuse el. Oamenii îl angajează pentru ca el să se ocupe de problemele lor. Cineva l-a angajat să pregătească răpirea. Trebuie să aflăm cine este acel cineva.

- La asta lucrăm. Mai devreme, sau mai tîrziu, tot va ieşi ceva.

- Informatorul vostru spune că Neville este în America de Sud, insistă Dirk. Aceasta a fost ultima lui locaţie, înainte să apară în Seattle. Maxwell Bremmer avea şi el anumite conexiuni cu acea parte de lume. Trebuie să existe o legătură.

- Deocamdată nu am găsit nimic, dar stai liniştit, lucrăm la asta. Clienţii tăi sînt în siguranţă.

Clienţi. Meg şi Charlie erau ceva mai mult pentru el.

- Trebuie să aflăm care este legătura între Neville şi Bremmer. Am senzaţia că asta este cheia acestui caz de răpire.

- Cum spuneam, lucrăm, dar Dirk, asta e treaba FBI-ului. Trebuie să ne laşi pe noi să ne ocupăm de afacere.

Cu alte cuvinte, tai-o, se gîndi Dirk.

Se gîndi că poate era bine să facă presiuni asupra lui Nolan, să afle mai multe, dar după chipul bărbatului se vedea

că mai mult nu va scoate.

- Cum spui tu, agent Nolan. Se ridică de pe scaun. Mulțumesc pentru noutăți.

- Dacă mai apare ceva, fac tot posibilul și te anunț.

- Mersi. Dirk nu mai spuse nimic și ieși din birou. Din punctul lui de vedere, cazul nu era rezolvat pînă ce nu-l va găsi pe Neville.

Merse la BOSS, Inc. acum, fiindcă dacă exista cineva care putea să stabilească o conexiune între Max Nebunul Bremmer și Raymond Neville, aceea era Sadie. Voia să-i ceară și părerea lui Luke, să afle ce idei are el.

O găsi pe Sadie sus, printre computere, cu ochelarii de citit pe vîrful nasului, aplecată, apoi citind de pe monitor, foarte adîncită în muncă.

- Iată-te. Ce mai vrei, frumosule?

- Știu că ești ocupată, dulceață, dar te rog să faci ceva pentru mine.

- De ce nu mă surprinde? zise ea. El zîmbi. Ia zi, care-i disperarea ta de data asta?

- Unul dintre oamenii uciși în focurile care s-au tras la lac se numește Maxwell Bremmer. Max Nebunul, e porecla lui. Ți-am trimis prin e-mail un fișier. Nu conține prea multe, dar nu am putut să pun mîna pe mai mult.

Înainte să ajungă la sediul FBI, scosese de pe computer informațiile pe care i le solicitase agentului Nolan, în legătură cu Bremmer. Agentul a cam mîrîit, dar a acceptat să i le trimită.

- După informațiile federalilor, înainte ca Bremmer să vină în State, a umblat pe undeva prin America de Sud, îi zise Dirk lui Sadie, iar ea deschise fișierul.

Amîndoi s-au uitat pe monitor.

- A fost mercenar, paramilitar, soldat angajat cu ora. Trebuie să aflu pentru cine a lucrat. Se știa că și Raymond Neville era tot prin zonă. Vreau să știu ce legătură există între cei doi.

- Voi arunca o privire peste tot ce ai despre Bremmer și Neville, să văd ce găsim interesant.

- Mulțumesc, Sadie.

Cînd au coborît la parter, deja Luke venise și el, acum stătea pe un scaun, cu picioarele sprijinite pe birou.

- Hei, frate. Ai cîteva minute? întrebă Dirk.

- Sigur, zise Luke și luă poziția obișnuită pe scaun. Ce mai faci? Cum stă treaba cu tine și cu Meg? Ce mai face puștiul?

- Charlie pare bine. Meg îl duce la un psiholog pediatru, ca să fie sigură că nu a rămas cu traume.

- Bună idee. Apropo de răpire, ceva noutăți despre caz?

Dirk îl informase pe Luke despre toate noutățile primite de la federali – care nu erau prea numeroase.

- Am vorbit din nou cu Ron Nolan despre asta acum o oră. Interpolul spune că un informator de-al lor le-a transmis că Raymond Neville tocmai a aterizat în Buenos Aires.

- Și ei l-au ridicat?

- Se pare că tipul stă cuminte. Nu se știe unde va apărea în continuare.

- Cred că e bine dacă a plecat din State. Ar fi fost perfect, dacă nenorocitul ar fi fost deja închis, sau și mai bine, la morgă, cu Mickey Degan. Bine măcar că Meg și Charlie sînt în siguranță.

- Da, cam asta-i părerea generală.

- Ai putea să renunţi şi la paza din faţa casei.

Dirk se gîndi şi îşi trecu degetele prin păr.

- Ştiu că e greu să justific prezenţa unui om de pază, dacă Neville este la cîteva mii de mile depărtare.

- Am auzit că Pamela a ieşit pe cauţiune, zise Luke. Luke era vînător de recompense, aşa că îi cunoştea pe toţi cei eliberaţi astfel, atît în oraş, cît şi în celelalte patruzeci şi nouă de state. A ieşit şi Santini. Dacă Neville e plecat, cred că nu se mai pune problema să le taie cineva gîturile.

- Niciunul dintre ei nu-l poate identifica pe Neville, zise Dirk.

- Păcat că omul rău l-a termiant pe Degan înainte să poţi vorbi cu el. Ştia el ceva, altminteri nu era mort acum.

- După cum am socotit eu, Neville este undeva aproape de vîrful lanţului trofic. Îl cunoştea pe Bremmer din America de Sud şi l-a angajat ca să adune toţi jucătorii. Bremmer i-a angajat pe Degan şi pe Sykes. După spusele Pamelei, Sykes a adus-o pe ea în peisaj. Ea nu i-a văzut niciodată pe Neville sau pe Bremmer, pînă în ziua aceea, la lac.

- Înseamnă că Bremmer era omul principal al lui Neville, dar el e mort, ca şi ceilalţi. Nu a rămas nici un fir liber.

- Pe Neville l-au poreclit Reparatorul pentru un anume motiv, zise Dirk. El rezolvă problemele. Nu el a venit cu ideea răpirii. El a pus-o în scenă pentru altcineva. Poate că era cineva care-i poartă pică lui Edwin O'Brien. Asta pare cea mai raţională explicaţie, dar Sadie a făcut săpături şi nu a descoperit nimic.

- Dar nu înseamnă că nu e aşa.

- Ştiu. Dar eu nu simt asta. Dirk se uită pe fereastră.

Soarele se vedea la orizont, iar ziua se scurgea încet. Mîine vremea se va schimba, devenind tot mai rece. Trebuie să aflăm de unde îl cunoaşte Neville pe Bremmer, îi zise Dirk lui Luke. Trebuie să fie ceva legat de America de Sud. Acolo este acum Neville şi amîndoi au fost acolo la un moment dat.

- Bremmer era mercenar. Cunosc cîţiva tipi de acolo. Poate că unul dintre ei o să ne ajute.

- Tu cunoşti mereu pe cineva, zise admirativ Dirk.

- Da, asta îţi face viaţa mai uşoară.

Deşi puţină lume ştia asta, în timp ce a lucrat în armată, Luke a petrecut cîteva luni bune într-o junglă de la capătul pămîntului, în America de Sud, unde a dat în gît un lord al drogurilor pus pe genocid al populaţiei indigene. Avea uşurinţă în învăţarea limbilor străine, vorbea fluent spaniola.

Dirk se uită la ceas, apoi se ridică de pe scaun.

- Ştii, mai vorbim. Acum trebuie să plec.

- Ai întîlnire?

Dirk simţi cum tot sîngele i se scurge într-un singur loc.

- Una fierbinte.

- Înseamnă că e vorba de Meg. Ai grijă, frate.

- Ea...crede că ar trebui să mai încercăm o dată.

Luke se aşează mai bine pe scaun.

- Tu ce crezi?

Dirk ridică din umeri, sperînd că Luke nu va cere mai multe detalii.

- Sexul este grozav.

- Da, numai că spuneai despre Stella că...

Dirk îl atenţionă să nu mai spună nimic.

- Poate că ea era o alegere mai bună, zise Luke.

- Nu e acelaşi lucru, frate.

- Da. Ştiu.

Meg auzi bătaia în uşă şi îşi scoase şorţul de la brîu, apoi îl trase peste cap, îl azvîrli pe masa de bucătărie şi merse să deschidă. În hol se opri, să-şi şteargă palmele umede de emoţie, apoi trase adînc aer în piept, ca să-l primească pe Dirk.

Era emoţionată. Doar fusese fotomodel la o firmă de lenjerie renumită, admirată de bărbaţii din toată lumea. Acum era pur şi simplu agitată.

Totuşi, Dirk nu era un oarecare. Era bărbatul pe care-l dorea din nou în viaţa ei. Mai departe de atît nici nu îndrăznea să spere.

Mai trase o dată aer în piept şi deschise. Dirk era în prag, cu aerul lui masculin-feroce şi părul un pic prea lung, cu un trup superb modelat şi o mustaţă sexi. Avea în mînă un buchet de lalele roz.

- M-am gîndit că ţi-ar plăcea, zise el, în timp ce-i oferea florile.

- Da, foarte mult, spuse ea impresionată. Îi făcu loc să intre.

- Miroase grozav, zise el, la fel de emoţionat ca şi ea. Ce ai gătit?

- Am lasagna în cuptor. Aş dori să-ţi spun că eu am făcut-o, dar e opera Rosei. Eu fac doar salata.

- Lasagna e preferata mea, spuse el zîmbind.

Îl conduse în bucătărie, iar el se aşează pe un scaun şi o urmări pe Meg cum aşează florile într-o vază cu apă. Le puse în mijlocul mesei de bucătărie. Arătau perfect acolo.

Simţea ochii lui Dirk măsurîndu-i fiecare mişcare.

Scoase un bol mare de sticlă şi se pregăti să prepare salata.

- Unde-i Charlie? întrebă el.

- Sus, se uită la televizor. Nu cred că te-a auzit venind, altfel ar fi fost deja aici, ca să-ţi pună un milion de întrebări despre motocicletă. E foarte curios, spuse ea şi scutură salata de apă. Vrea să ştie despre toate. Cum, ce, unde, de ce, cînd sînt întrebările lui preferate.

- Asta e bine. Înseamnă că e isteţ, ca mama lui.

- Crezi că eu sînt isteaţă?

- Da, cred.

- Mi-a fost foarte greu pînă ce am absolvit colegiul. Vrei o bere, sau altceva?

- O bere ar fi perfectă.

Meg scoase o sticlă de bere din frigider, îi desfăcu capacul şi o puse în faţa lui, pe masă.

- Mersi.

- Să ştii că mi-a plăcut plimbarea, apropo. M-am distrat bine.

- Şi mie mi-a plăcut, zise el şi ochii îi licăriră. Totul.

Meg îşi simţi obrajii arzînd. Îşi tot amintea cît de mult i-a plăcut să facă dragoste cu el. Dar cu Dirk a fost întotdeauna minunat. Luă o roşie, ca să nu se mai gîndească la acele momente, apoi începu să o felieze.

- Ce mai e nou la cazul nostru?

Dirk bău cîteva guri de bere. Pe Meg o excita pînă şi modul în care mărul lui Adam îi urca, apoi îi cobora, pe măsură ce Dirk bea din bere. Era nostim, dar adevărat.

- Aş vrea ca în seara asta să nu vorbim despre caz, dar am noutăţi. Poate că ele te vor mai linişti puţin.

- L-au prins pe Raymond Neville?

- Nu, dar federalii spun că a plecat din ţară. S-a auzit că a apărut în Buenos Aires.

Meg chiar se simți ușurată.

- Înseamnă că a renunțat la ideea răpirii. Asta da, veste bună. Eu și Charlie sîntem în siguranță, iar tata nu mai trebuie să fie îngrijorat pentru mama.

- Nu e sută la sută sigur, dar așa se pare. Ca să fiu sigur, am căutat să aflu mai multe puncte de vedere. M-aș simți și mai bine dacă ticălosul ar putrezi în închisoare.

- Oare ce face el în Argentina? zise Meg.

- Întrebarea asta valorează zece milioane de dolari. Cu puțin noroc, vom afla noi.

- Dirk! Charlie veni alergînd spre el. Se opri chiar în fața lui și îl privi, lăsîndu-se pe spate, ca să se uite direct în ochii lui. Ai venit călare pe motocicheta ta?

- În această seară nu, zise Dirk zîmbitor. Am venit cu mașina.

- Ce mașină?

- Oh, nu, zise Meg, știind că puștiul ar fi foarte încîntat de Viper.

- Este parcată în fața casei, zise Dirk amuzat. O poți vedea de la ferastră.

Charlie o luă la fugă spre fereastra din sufragerie. Cîteva secunde nu se mai auzi nimic. Apoi veni iar la el.

- Ce marcă de mașină este? Merge repede? Pot să merg și eu în ea?

Dirk se aplecă și-l ridică pe umeri.

- Poate, după cină. Va trebui să o întrebăm pe mămica ta.

Mașinile sport nu erau exact cele mai potrivite pentru plimbat copiii, dar măcar o dată, se poate. Charlie ar fi extaziat.

Dirk îl aşeză pe Charlie alături de el, pe un scaun. În următoarele douăzeci de minute puştiul îl bombardă cu tot felul de întrebări despre *Wiper*-ul lui. Dirk îi spuse că are şi o barcă motorizată, foarte puternică, iar întrebările s-au reluat.

- Mă iei şi pe mine cu ea? întrebă Charlie.

- Acum e cam frig, dar la primăvară, da, amice. Acum barca stă într-o magazie. Cînd se va mai încălzi vremea, vom ieşi cu toţii. Îi căută privirea lui Meg. În ea se putea citi ceva nou: un amestec de teamă şi speranţă.

Meg înţelese perfect acea privire.

Capitolul douăzeci și cinci

Meg era în fața chiuvetei, spăla ultimele tacîmuri, iar Dirk stătea lîngă ea și le ștergea cu un prosop. Toată lumea a mîncat înghețată la desert: mentă pentru Meg, iar pentru băieți ciocolată. Tocmai se întorseseră dintr-o scurtă călătorie la magazinul cu înghețate speciale.

Meg îl luase în brațe pe Charlie, pe locul din față și așa au mers pînă la magazinul Dino´s Ice Cream, care era la doar cîteva străzi distanță.

Încălca grav legea, dar o făcuse de dragul lui Charlie, ca să-i dea ocazia să meargă cu această mașină puternică.

Charlie a fost în al nouălea cer, evident. Acum era sus, întins pe pat și mai mult ca sigur dormea.

Meg terminase de spălat bolul de salată, pe care i-l dădu lui Dirk să-l șteargă.

- Îți amintești de buticul despe care ți-am vorbit?

- Da, spuneai că vrei să te hotărăști ce fel de magazin dorești să deschizi.

- Exact și cred că m-am hotărît.

- Da? întrebă el și puse pe blat bolul gata șters.

- Vreau să vindem haine sport pentru femei. Costume pentru sporturi de iarnă, sau costume din piele, pentru motociclism, ținute pentru tenis. Pantalonii pe care i-am purtat

cînd am ieşit cu motocicleta erau de la Vika – marcă pe care mă interesează să o achiziţionez şi eu. E scumpă, dar merită.

- Iubito, oricît de mult ai dat pe ei, crede-mă a meritat.

Meg citi imediat în ochii lui o foame intensă, exact ca în clipa cînd a văzut-o în ţinuta respectivă, dar acum încercă să o ignore.

- Mai întîi trebuie să găsesc o locaţie, apoi Val mă va ajuta să aleg marfa.

- Amîndouă vă pricepeţi la haine. Presupun că te va ajuta foarte mult.

- Exact aşa gîndesc şi eu. Meg se apucă să şteargă blatul cu o lavetă, iar în clipa aceea simţi buzele lui pe gît, frecîndu-se uşor de zona aceea sensibilă, binecunoscută de amîndoi. Un fior plăcut o străbătu pînă-n creştet. El o întoarse cu faţa şi o cuprinse în braţe.

- Bucătăria arată perfect, spuse Dirk, apoi se aplecă şi o sărută pe bărbie, la colţul gurii, tatonînd delicat cu limba, ca să-şi facă loc. Continuă cu o sărutare mai deschisă, poruncitoare, completînd şi cu contactul total al trupurilor. Era clar că vor ajunge în pat foarte repede.

- Hai să urcăm, şopti el, cu buzele lipite de gîtul ei.

Oh, da.

O luă de mînă, îi sărută palma de două ori, apoi o trase spre scări, se mai opri, o sărută din nou şi începu să urce.

Cînd au ajuns la etaj, ea răsufla precipitat, fiindcă Dirk îi scosese rapid bluza, iar tricoul lui zburase de asemenea.

Restul hainelor au fost îndepărtate la fel de brusc, una cîte una, iar cînd Meg se întinse pe spate, complet dezbrăcată, el se sprijini deasupra ei şi începu să-i dezmierde sînii cu limba. Nu se grăbea deloc, ba dimpotrivă, lenevea pe pielea

ei, făcînd-o să ardă de dorință.

Un geamăt surd anunță că Meg era gata, mai ales că începu și ea să-i maseze spatele, mușchii, precum și linia șoldurilor. Chiar în acele clipe premergătoare extazului erotic, casa răsună de un țipăt ascuțit, ușa se deschise larg, apoi Charlie apăru alergînd spre pat.

- Omul cel rău este aici! Omul rău este aici! Vrea să mă răpească!

- Stați aici! le zise Dirk, apoi înșfăcă pantalonii și coborî pe scări alergînd.

Meg îl luă pe micuț lîngă ea, pe pat, iar inima i se opri în loc.

- Gata, gata, puiul mamei, totul e bine, încercă ea să-l liniștească, deși se temea la fel ca el. Stai liniștit, scumpule, Dirk va avea grijă de noi.

Meg tremura deja și nu știa ce poate să facă în atare situație. Luă halatul de mătase de pe tăblia patului și se îmbrăcă, după care rămase așezată pe marginea patului, cu Charlie pe genunchi.

Dirk apăru în dormitor, cu bustul gol, dar în blugi, privindu-i îngrozit pe amîndoi.

- L-ai prins pe omul cel rău? îl întrebă Charlie.

- Totul e sub control, amice. Nu trebuie să-ți fie teamă. Dirk se ghemui în fața lui. A fost doar un vis urît, Charlie. Ferestrele erau încuiate. Nimeni nu poate să intre în camera ta. Ai visat urît, dar acum a trecut.

Charlie începu să plîngă și se ghemui în brațele lui Meg. Tremura tot, iar lacrimile i se prelingeau pe obraji.

- Totul este bine, scumpule. Meg îl mîngîia pe cap. Ești în siguranță cu mami și cu Dirk.

- Îmi e frică. Ridică privirea şi în ochi i se citea teama. Pot să dorm aici, cu tine şi cu Dirk?

Ea se uită la Dirk. El nu era obişnuit cu copiii. Probabil că nu se aştepta ca noaptea de sex fierbinte să fie distrusă de coşmarul unui puşti speriat.

Îi întîlni privirea, iar Dirk spuse:

- Eu o să plec acasă. Te sun mîine dimineaţă.

Charlie începu să vorbească precipitat.

- Nu! Vreau să rămînă Dirk! El este poliţist. El poate să-l alunge pe omul cel rău!

- Amice, nu sînt chiar poliţist – iar tu nu ai nevoie de un poliţist. Aici nu există nimeni care să-ţi facă vreun rău.

- Te rog, nu pleca, se văicărea Charlie.

Meg îl sărută pe creştet şi-i zise lui Dirk:

- Mîine am programare la psiholog. Ar fi trebuit să ştiu că o experienţă atît de traumatizantă nu va dispărea peste noapte.

Dirk îi puse mîinile pe umeri lui Charlie.

- Uite cum facem, amice. Tu şi mami veţi dormi aici. Eu rămîn şi mă culc la etaj, în camera de oaspeţi. Aşa voi fi aproape de amîndoi, în caz că aveţi nevoie de mine, bine?

Charlie îl privi mai calm, dar tot printre lacrimi.

- Bine.

Meg îl privi pe Dirk peste capul micuţului.

- Mulţumesc, şopti ea. Îmi pare rău pentru...ştii tu...seara asta.

El zîmbea.

- Va veni o altă dată, iubito. Se îndreptă spre uşă, apoi se opri. Noapte bună, prietene.

- Noapte bună, Dirk.

Va veni o altă dată? Cum, nu era supărat?

Meg simțea cum i se strînge inima în piept.

Era tîrziu. Jonathan tresări sub pătură și se foi prin pat, agățîndu-se de somn. Deschise ochii încet, clipi de cîteva ori și privi cifrele roșii de pe ecranul ceasului digital, aflat pe noptieră. Ora trei noaptea. Se concentră, ca să distingă zgomotul care l-a trezit. Ceva nefiresc, cu totul diferit de sunetele din casă, noaptea.

Pe măsură ce ochii i s-au mai obișnuit cu întunericul, a surprins o mișcare, chiar o umbră care ieșea din hol. Se ridică brusc, căutînd disperat pe noptieră mobilul.

Simți cum o palmă puternică îi acoperă gura și-l ține lipit de saltea.

- Nici o vorbă sau ești mort.

O a doua siluetă se afla lîngă pat, cu arma îndreptată spre capul lui Jonathan. Omul avea o față lată, era tuns scurt, avea niște mîini butucănoase, mari. Buze groase și nasul turtit. Avea o constituție de halterofil, dar arăta mai mult ca un boxer.

Jonathan simțea cum îi transpiră fruntea, deși în cameră era răcoare. Dădu din cap, iar bărbatul îl mai slăbi, dar tot îl amenința cu arma.

Primul bărbat veni și el. Era mai înalt, solid, cu o față zbîrcită și tenul unei persoane care fumează mult.

- Ridică-te, zise bărbatul pe un ton scăzut, gutural. Chiar și hainele îi miroseau a tutun.

Jonathan se strecură pe sub pătură și rămase în poziție șezînd, apoi întrebă:

- Ce vreți?

- Sîntem aici ca să-ţi transmitem un mesaj, zise boxerul.

Jonathan se ridică, asta doar ca să-şi facă singur curaj.

- Despre ce vorbiţi? Ce mesaj? Se gîndi să strige, dar era singur în casă. Menajera venea doar trei zile pe săptămînă, iar vecinii erau mult prea departe.

- Mesajul este de la Moore, zise cel cu faţa zbîrcită, care părea şeful. Thomas Moore. Spunea că îl vei înţelege, odată ce ţi-l vom livra.

Thomas Moore – Thomas Calvin. Un fior rece i se strecură pe şira spinării. Mesajul era de la Otto Gertsman.

Începu să spună ceva, dar boxerul îi lipi imediat gura cu bandă adezivă, îl întoarse şi-l trînti cu faţa la perete. Braţele i-au fost întoarse la spate, apoi legate cu aceeaşi bandă adezivă, după care a fost aşezat pe un scaun.

Îi venea să vomite. Gertsman îşi voia cele şase milioane de dolari. Poate că acum suma se mărise. O clipă se temu că va vomita şi se va îneca înghiţindu-şi propria vomă.

- Domnul Moore spune că ai ceva care aparţine altcuiva, zise cel cu faţa brăzdată. Jonathan încerca să nu se mai gîndească la greaţa care-l tortura, în timp ce boxerul se aplecă şi îi legă gleznele. Spunea că trebuie să ai grijă ca acel ceva să ajungă la dînsul.

Doamne sfinte! Gertsman o voia în continuare pe Meg.

- Pînă acum ai înţeles mesajul? zise boxerul.

El dădu din cap, ca să confirme.

- Din păcate, mai urmează o parte a mesajului, zise omul cu faţa zbîrcită. Poţi să-i spui asigurare că mesajul a fost înţeles pe deplin.

Boxerul scoase ceva din buzunar şi îngenunchie în faţa scaunului. Apoi îi apucă piciorul desculţ şi, înainte ca

Jonathan să-şi dea seama ce se întîmplă, lamele reci şi ascuţite ale unui cleşte îi muşcau din degetul mic. Jonathan urlă de durere, chiar şi cu gura acoperită, exact cînd falanga era îndepărtată.

Boxerul ridică puţin bucata de carne însîngerată, pentru ca Jonathan să o vadă, apoi i-o azvîrli în poală. Jonathan începu să scîncească.

Cînd bărbatul întinse mîna spre celălalt picior, Jonathan urlă şi mai tare, se zvîrcoli, dădu din picioare, însă în zadar. Celălalt deget mic i-a fost tăiat în acelaşi mod, iar bărbatul se ridică şi i-l aruncă în poală.

- Dacă le lipeşti bine, o să poţi merge perfect, zise omul cu faţa ridată. Ai multă treabă, de aceeea nu vrem să te facem invalid complet.

- O să-ţi tăiem şi altceva, în afara degetelor, dacă vom fi nevoiţi să ne întoarcem, îl avertiză boxerul. Apoi te vom omorî.

Lui Jonathan îi şiroiau lacrimile pe obraji. Se întreba cît sînge va curge pe covorul lui alb, gros. Se întreba dacă va mai putea merge altfel decît şchiopătînd.

La fel cum se întreba cum va explica această rănire, fără să-l implice pe Gertsman sau fără să-şi recunoască rolul în încercarea de a-şi răpi propriul copil. Şi fără să mărturisească despre cele trei milioane de dolari, pe care le sustrăsese din bancă şi pe care le pierduse la bursa de mărfuri. Aceşti bani au fost împrumutaţi de la Otto Gertsman. Bani pe care încă îi datora.

- Încă un lucru, se auzi vocea aspră a fumătorului. Moore spunea că se va întoarce pentru ca să te ajute să rezolvi problema. Cînd va ajunge aici, se aşteaptă să cooperezi fără

ezitare. S-a înțeles acest mesaj?

Jonathan reuși cu greu să dea din cap.

- Dezleagă-l, zise fumătorul.

Cînd boxerul desfăcu briceagul scos din buzunar, Jonathan se îngrozi cumplit. Bărbatul a tăiat legătura dintr-o singură mișcare rapidă, eliberîndu-i mîinile, apoi a strîns arma și a pus-o calm la loc, în buzunar. Cei doi au ieșit pe ușă la fel de silențios cum au intrat.

Jonathan rămase nemișcat, îndurerat, cu sîngele șiroindu-i din picioare, formînd două băltoace rotunde pe covor. Cînd auzi un motor demarînd aproape de casa lui, atunci își dezlipi banda de pe gură și rupse legăturile de la picioare.

Merse cu greu pînă la baie și scotoci prin dulapul de perete, pînă ce găsi niște bandaje, puțin alcool și plasture, cu care își obloji degetele care pulsau de durere.

Avea un prieten doctor, care-i era dator cu o favoare. Știa că medicii de obicei nu vorbesc aiurea, datorită legămîntului de confidențialitate între pacient și doctor. Va trebui să inventeze o poveste credibilă și gata. Mîine își va lua liber de la birou și se va îngriji de picioare. Îi trebuiau și niște pantofi suficient de largi, ca să-l încapă cu tot cu bandaje.

Doamne, cel mai greu îi va fi să găsească un motiv cu care să o convingă pe Meg să se urce într-un avion cu destinația America de Sud.

Capitolul douăzeci și șase

Dirk îi lăsă lui Meg un bilețel, prin care o anunța că o va suna mai tîrziu, apoi plecă de la ea. Voia să plece înainte de venirea Rosei Wills. Nu avea rost să complice lucrurile mai mult decît erau ele și așa.

Se gîndi la Charlie, sperînd că se simte bine. Era bine că mama lui îl ducea la psiholog.

El însuși a petrecut cîteva săptămîni stînd de vorbă cu un amic doctor, după ce s-a retras de la Șerifi, iar tipul lucra cu veterinari. A avut noroc că nu a suferit de Sindrom Post Traumatic, dar erau anumite lucruri pe care trebuia să și le ia de pe suflet, așa că l-a ajutat foarte mult să discute cu doctorul.

De la Meg merse acasă, își făcu un duș, își schimbă hainele, apoi merse direct spre casa pe care o reconstruia pe Lakehurst Drive. Vorbi cu Rollo Davis, un meseriaș bătrîn care conducea lucrările de reconstrucție și păru mulțumit de cît de avansate erau lucrările.

Pe urmă se opri la cîteva străzi distanță, unde cumpărase ieftin o căsuță care fusese afectată de un incendiu. Aici era vorba mai mult de lucrări de cosmetizare și putea fi revîndută rapid. Era deja gata, agentul imobiliar chiar pusese o plăcuță cu "De vînzare" în curte. Cu puțin noroc, va scoate cel puțin o sută de mii din vînzare.

Destinația următoare era biroul. O sunase pe Sadie, ca să o întrebe de noutăți despre Bremmer, dar ea nu găsise nimic interesant. Parcă Viper-ul și intră pe ușa din spate. Luke se apropie de el.

- Te-am văzut cînd ai parcat, frate. Tocmai voiam să te sun. Am ceva pentru tine.

- Sper să fie o pistă către Raymond Neville, zise Dirk.

- Nu chiar. Despre Max Nebunul Bremmer.

- Aproape la fel de bine. Stai să-mi iau o cafea și poți să-mi spui.

- Ai avut o noapte grea? îl întrebă Luke, zîmbind din colțul gurii.

Dirk zîmbi și el.

- Da, dar nu așa cum ți-o imaginezi tu. Puștiul lui Meg a avut un coșmar, a început să strige de se zguduiau pereții și m-a speriat de moarte. Chestia asta m-a lăsat în așteptare cu promisiunea unei nopți de sex fierbinte.

- Nu-i de mirare că ai nevoie de cafea. Și mie mi-ar prinde bine încă una. Luke se îndreptă spre chicinetă, urmat de Dirk.

În afară de ei doi, la birou mai era Nick Brodie, vărul lui Luke, brunetul cu ochi albaștri, care stătea pe scaun liniștit și schimba mesaje, probabil cu drăguța lui soție.

Ethan discuta cu Diego Montoya, unul din tipii care făcea de pază acasă la Meg, iar acum nu era de tură. El le fău semn cu mîna celor doi. Nick le făcu și el cu mîna. Ethan era atît de preocupat la un caz, încît de-abia ridică bărbia în semn de salut.

Ceva mai devreme, în drum spre birou, Dirk primise un telefon de la un fost client, un interpret de rap, care era

deranjat de un fan care-l tot urmărea. În mod normal, Dirk ar fi colaborat cu acest M-Jazz, cum își spunea el însuși, dar ar fi trebuit să călătorească, iar în aceste momente nu se simțea în stare să plece din oraș. Adică să-i lase baltă pe Meg și Charlie, ca să fim sinceri.

Intră cu Luke în sala de repaus.

- Așadar, care dintre gagici te-a ținut treaz toată noaptea? îl întrebă Dirk pe Luke, care-și turna cafea într-un pahar de plastic. Jennifer sau Shannon? Sau pînă la urmă ai cedat și ai sunat-o pe Stella?

Luke îi aruncă o privire sfidătoare.

- Nu-mi place deloc să împart, frate.

- Da. Nici mie. Atunci care a fost?

- Se numește Devon și am cunoscut-o la Mulkey's Tavern. E un local pe malul lacului, aproape de birou. Tucker Mulkey a fost veterinar și prieten comun. Iar doamna a fost o adevărată bombă, zise Luke. Problema e că, atunci cînd am ajuns acasă la ea, tipa voia să mă lege.

- Și tu nici nu ai vrut să auzi de asta, spuse Dirk rîzînd.

- Desigur. Adică nici nu o cunosc pe tipă. Așa că am refuzat și mi-a tras un șut în fund. Spunea că sexul vanilat nu e genul ei.

- Păi eu am crezut că și ție îți place puțintel mai dur, rîse Dirk.

- Să știi că nu m-ar fi deranjat să-i leg poponețul acela dulce, dar cum spuneam, nu mi s-a părut prea sigur. Cred că am început să obosesc, nu știu.

- Da, probabil. După cît de tare joci, e o posibilitate. S-au așezat la masa rotundă și au sorbit liniștiți din cafeaua fierbinte, așa cum îi plăcea lui Dirk.

- Poate că vei cunoaşte pe cineva cu advărat potrivit pentru tine, zise Dirk. Cineva care să merite mai mult decît o noapte.

- Ar fi frumos, măcar pentru o vreme. Atîta timp cît nu ne legăm la mîini.

Luke era un burlac convins. Exact cum fusese Dirk, înainte să o cunoască pe Meg. Rămînea de văzut ce va ieşi în cale.

- Spuneai că ai ceva pentru mine? întrebă Luke.

- Ieri, după ce am vorbit, am sunat un fost camarad din armată. Se numeşte Morgan Flynn. Un irlandez mătăhălos, din Boston. I-am dat toate informaţiile pe care le avem despre Bremmer, adică nu prea mult şi l-am rugat să facă nişte săpături. M-a sunat azi dimineaţă la patru – nemernicul. La el era şapte dimineaţa, pe fusul lor. Cred că s-a gîndit că îmi trebuie mai mult informaţia, decît să dorm.

- Bine că nu erai cu doamna ta, legat fedeleş.

- Mda, mormăi Luke.

- Tipul e fost militar?

- Da, am fost trimişi împreună. El a plecat mai devreme, s-a întors în America de Sud şi s-a angajat ca agent de pază în Buenos Aires.

- Şi?

- Flynn a dat cîteva telefoane şi a dat peste un tip care l-a cunoscut pe Bremmer, pe vremea cînd a lucrat ca mercenar. După spusele tipului. Bremmer a crescut în Argentina. A încercat să se înroleze în armata argentiniană, dar l-au refuzat pentru instabilitate mintală. Bremmer s-a apucat de escrocherii. Iată partea interesantă, zise Luke, apropiindu-se de el. Se pare că Bremmer este nume german. Amicul lui

Flynn spunea că bunicul omului a fost nazist. Zicea şi că Max Nebunul a fost el însuşi neo-nazist.

- Doamne, dar omul chiar e nebun.

- Am făcut şi eu cîteva investigaţii cînd am venit la birou. Nouă mii de naziști au fugit în Argentina după război. Mulţi s-au mutat într-o regiune aşa-zis alpină. Probabil că le amintea de acasă. Acolo este un oraş, Bariloche. Anul trecut au avut o petrecere exclusivistă, care a durat toată noaptea, pe douăzeci aprilie – asta era ziua de naştere a lui Hitler, frate. Trebuia să fii înscris pe o listă secretă, ca să poţi intra.

- Omule, dar ce nebunie.

- Da, bine, Bariloche este un renumit sat nazist şi acolo s-a născut Max Bremmer Nebunul.

Dirk procesa informaţiile. Neville fusese văzut în Argentina. Bremmer era în Argentina. Faptul că a fost nazist face sau nu parte din ecuaţie. Mai erau necesare multe.

- Ce făcea Bremmer în State?

- Flynn zicea că este aici doar de vreo doi ani, lucrează ca recuperator/gorilă pentru o persoană importantă din comunitatea internaţională.

- Presupun că Flyn nu ştie cine este persoana.

- Din păcate nu.

- Trebuie să discut cu tatăl lui Meg. El joacă doar în liga întîi. Poate că el a călcat pe coadă vreun mahăr mai puternic decît ne-am închipui noi.

- Este posibil. Între timp vreau să o rog pe Sadie să se grăbească.

Dirk îşi termină de băut cafeaua şi se ridică.

- Mersi, frate. E o informaţie valoroasă. Îţi rămîn dator.

- Ce să spun, da. Spune-i lui Meg să-mi facă lipeala cu

una din dulceţile alea de la La Belle şi atunci vom spune că sîntem chit.

- În visele tale, doar. Dirk îi strînse mîna şi plecă.

Meg era la masă, cu laptopul în faţă, lucra ceva online. Făcea o cerere pentru un ID pentru impozitare, permise de vînzare, nume de registru, permise şi tot felul de detalii tehnice.

De dimineaţă s-a dus la bancă, unde a deschis un cont pentru buticul ei, căruia i-a dat un nume simplu: Ea.

Auzi mobilul sunînd şi luă o pauză. Găsise biletul de la Dirk şi nu ştia ce însemna acest *Vorbim mai tîrziu*. Ultima dată trecuseră cinci luni. Văzu numărul lui pe ecran şi răsuflă uşurată. Mai lăsă să sune o dată, ca să nu pară nerăbdătoare, apoi răspunse.

- Hei...zise ea, trimiţînd şi un zîmbet odată cu cuvîntul.

- Cum a mers la doctor? întrebă el.

- Doctoriţa Murphy a fost grozavă. Charlie s-a simţit în largul lui imediat.

- I-a spus despre ce s-a întîmplat la lac?

- I-a spus cum s-a trezit într-un loc străin şi că l-a durut capul. Spunea că a fost foarte speriat. Charlie...a vorbit mult despre tine.

- Despre mine?

- Da. A spus că poliţistul care e prietenul mamei a venit la lac şi ne-a salvat pe amîndoi. I-a spus şi despre maşina şi motocicleta ta.

- Poate că măcar pe viitor să nu mai aibă coşmaruri.

- Vei fi prin zonă, ca să afli?

Dirk ezită, apoi spuse:

- Chiar voiam să vin după amiază, fiindcă vreau să-l întreb cîteva lucruri pe tatăl tău. Aş prefera să o fac personal. Mă gîndeam că poate vii cu mine. Ar fi mai bine să fii şi tu de faţă.

- Sigur că vin şi eu. Era curioasă ce întrebări voia să-i pună Dirk tatălui ei, dar va afla curînd. La ce oră crezi că ajungi?

- L-am sunat mai devreme pe tatăl tău. Spunea că oricînd, după amiază e bine. Azi lucrează acasă. Deja sînt pe drum. În vreo cinci minute ajung la tine. Dacă e bine şi pentru tine.

- Sigur, zise ea. Ne vedem curînd. Chiar că era bine pentru ea.

Puse mobilul pe masă şi dădu fuga să se îmbrace în nişte pantaloni mulaţi şi o bluză albă, cu guler răsfrînt, care-i complimenta formele, iar în picioare alese nişte cizmuliţe cafenii, din piele, înalte.

Vremea se schimba; dinspre nord venea un front rece. Norii vineţii fierbeau la înălţime şi păreau că vor aduce furtună.

Meg îşi luă şi geanta uriaşă, din piele, în care încăpeau toate cele necesare şi ieşi pe hol.

- Eu voi ieşi puţin, îi spuse doamnei Wills. Cînd femeia corpolentă îşi făcu apariţia în uşa dormitorului băiatului, Meg adăugă şoptit, doar pentru urechile Rosei, cuvîntul *"La bunici"*, iar aceasta zîmbi.

Amîndouă ştiau că, dacă auzea acest cuvînt, Charlie ar fi făcu scandal să meargă cu ea.

- Nu trebuie să stai peste program, zise Meg. Nu vin prea tîrziu.

- Charlie vrea la cină Sloppy Joes, spuse Rose. Dacă nu vă deranjează, eu pregătesc totul și las în tavă, lîngă aragaz. Ca să îl puneți doar la cuptor.

- E minunat. Mulțumesc, Rose. Ai grijă să armezi alarma și să încui după ce ies. Mai bine să fim precauți.

Meg ieși, iar cînd ajunse pe verandă, ca să-l aștepte pe Dirk, se gîndi de ce nu i-a menționat lui Charlie numele lui. Din același motiv. Charlie ar fi vrut să vină și el. Nu conta unde, atîta timp cît era acolo Dirk. Îi zări mașina de culoarea portocalei, care se apropia încet.

Charlie se atașase deja de Dirk. El nu avea un tată. Dirk era supereroul lui Charlie. Sigur că-l idolatriza.

Sigur că tatăl ei era foarte apropiat de Charlie, dar bunicii nu contează, oricît de atletici și plini de viață ar fi ei. Copiii știu să facă diferența; ea nu-și dădea seama cum.

O îngrijora totuși să se gîndească la cum ar suferi Charlie, dacă lucrurile nu ar merge bine cu Dirk. Acesta fusese și motivul pentru care mai demult a pus capăt relației cu el.

Acum alungă gîndurile negre și se apropie de mașină. Se urcă, iar mirosul pe care-l emana Dirk, un amestec de piele, bărbat și aroma lemnoasă a coloniei bărbătești folosită de el o făcură să se înfioare puțin.

Pe cînd își fixa centura, îi simți degetele pe bărbie, apoi o sărută tandru, de bun venit și inima începu să-i bată furtunos, iar furnicături ușoare începură să se adune toate într-un singur punct.

- Ce dor mi-a fost de tine, zise el, mîngîindu-i ușor obrazul.

- Și mie mi-a fost dor de tine.

Dirk o mai sărută o dată, apoi porni motorul și accelera

Tensiunea sexuală rămăsese la cote maxime, după noaptea întreruptă, iar Dirk se simțea la fel de frustrat. Poate că diseară va fi altfel, doar că el nu a spus nimic despre ce planuri are.

- Ce noutăți mai avem? spuse ea.

El o privi cu coada ochiului și continuă traseul.

- Azi dimineață am vorbit cu Luke. Are un amic în America de Sud, tipul se numește Morgan Flynn. Fost militar. Lucrează pe cont propriu. Ca să scurtez povestea, Flynn spune că Bremmer este un neo-nazist, venit dintr-un orășel, Bariloche, din Argentina.

- Argentina. Acolo a fost văzut Neville.

- Exact. Înainte de asta, Bremmer a lucrat în State pentru un mare mahăr din comunitatea internațională. Neville e genul de om a cărui experiență costă mult. Asta înseamnă că lucrează tot pentru cineva mare. De vreme ce nu a mai fost văzut în Buenos Aires, presupun că Argentina este locul unde am putea să-l găsim pe cel care i-a angajat.

- Bremmer a fost nazist? repetă Meg, foarte tulburată de informație.

- Asta spune Flynn. Se pare că au fugit cu miile din Germania în Argentina, după cel de-al doilea război mondial.

- Acum, că mi-ai spus, țin minte că am văzut ceva pe History Channel despre asta. Cînd naziștii au plecat din țară, exact înainte de căderea celui de-al treilea Reich, au încărcat cu ei tone de lucrări de artă. Au luat bani, diamante, aur și toate bogățiile furate de la evrei și de la oamenii ale căror țări le-au ocupat. Unii dintre ei s-au îmbogățit.

- Se poate să fie și cazul lui. Nu știi care sînt legăturile cu nazismul. Poate că nici nu este așa.

Ea întinse mîna și-l strînse de antebraț. Cînd roti de

volan, ca să ia o curbă, muşchiul se încordă ca betonul, iar Meg se topi. Doamne, bărbatul acesta are tot echipamentul ca să-i apese exact pe butonul cel mai fierbinte.

- Acum ştim ceva mai mult ca înainte, doar să mai căutăm puţin, zise ea.

- Ai dreptate. Poate ne va ajuta şi tatăl tău.

- Despre asta voiai să-l întrebi? Crezi că el ştie ceva despre naziştii din Argentina? Eu nu cred că ştie.

- Vreau să ştiu doar dacă nu a călcat pe coadă vreun multi-milionar, care e al naibii de dornic să se răzbune pe el.

Capitolul douăzeci şi şapte

Dirk trase maşina pe aleea şerpuită din faţa casei luxoase a lui Edwin şi a lui Patsy O'Brien, aflată într-o zonă exclusivistă şi muntoasă din Seattle. Trecuse pe lîngă multe case care arătau ca nişte adevărate palate, întinse pe suprafeţe de peste patru sute cincizeci de metri pătraţi şi cu vedere la coasta stîncoasă Puget Sound.

Dirk cunoştea cît valorează aceste case. Cumpărarea, renovarea, apoi revînzarea caselor constituiau o mare parte din veniturile lui. În timp ce parca pe aleea din faţa intrării somptuoase a reşedinţei construită în stil colonial, zugrăvită în alb şi întinsă chiar în mijlocul unei suprafeţe generoase de peluză, Dirk îşi făcu socoteala că ea valora în jur de trei, patru milioane, în funcţie de piaţă.

Scumpă, dar nu exagerat de scumpă pentru un om care putea să adune în doar trei zile zece milioane bani gheaţă. Respectul său faţă de O'Brien atinse pragul de sus.

Dirk opri motorul, iar Edwin tocmai cobora scările de la intrare. Purta nişte pantaloni comozi din bumbac kaki, un pulover verde-brad şi nişte mocasini maro.

Dirk şi Meg au coborît. Meg a aşteptat pînă ce Dirk a ocolit botul maşinii şi amîndoi au parcus scurta alee din cărămidă romană spre scări.

- Intraţi, îi întîmpină vesel Edwin, care imediat îi strînse cordial mîna lui Dirk. Speram să vii cu Meg. Nu prea ne-am văzut cu ea în ultima vreme.

Ea îl sărută pe obraz.

- Dacă eu şi Charlie am fi aici în fiecare zi, tot nu ţi-ar fi de ajuns.

Edwin rîse, iar Meg zîmbi. Dirk ştia că se poate considera foarte norocoasă pentru că avea o familie ai cărei membri se iubesc atît de mult. Cînd era copil, şi-a dorit adeseori să aibă măcar un părinte care să-l iubească.

- Unde este mama? îl întrebă Meg pe tatăl ei, în timp ce intrau în casă.

- Este la o întrunire a comitetului Asociaţiei de Cardiologie. O să-i pară rău că nu v-aţi întîlnit. Vestea bună este că a pregătit fursecurile acelea cu nucă de cocos, care-ţi plac ţie.

- Mmm, făcu Meg, zîmbind. Cît le ador.

Dirk simţea aroma fursecurilor, strecurîndu-se pe sub uşa bucătăriei şi stomacul îl avertiză că nu mîncase nimic toată ziua.

- Miros delicios, zise el.

Edwin îi conduse prin sufrageria decorată în stil tradiţional, cu ferestre mari, înalte, podele parchetate cu lemn masiv, pereţi zugrăviţi în alb şi tavane cu panouri decorate în relief.

O canapea din piele de culoarea untului şi cîteva fotolii asortate, care încojurau un covor, cîteva lampadare de alamă în dreptul fotoliilor, precum şi măsuţe laterale rotunde, din lemn de nuc, dădeau o senzaţie plăcută locului.

Cîteva reviste *Architectural Digest* se vedeau pe două măsuţe.

Edwin îi conduse în biroul lui, iar Dirk zări în treacăt o bucătărie utilată modern, cu dulapuri albe şi blaturi din granit marmorat alb-negru.

- Frumoasă casă, zise el.

- Mulţumesc. A fost construită în o mie nouă sute doisprezece, dar după ce am cumpărat-o, am redecorat-o. Cea mai mare parte a lucrării am făcut-o chiar noi.

- Bună treabă. Totul arată absolut nou.

Au mers în birou, unde tavanele erau în acelaşi stil. Pe un perete piesa de rezistenţă era un şemineu cu o ancadratură superbă. Tot aici se aflau un birou din lemn de stejar şi foarte multe rafturi cu cărţi. Pe o măsuţă de cafea, aşezată în faţa unei canapele cu tapiţerie bleumarin şi a unui fotoliu asortat se afla o tavă de argint ticsită cu prăjiturele, o carafă cu cafea şi căni din porţelan alb.

- Vă rog să vă serviţi.

Amîndoi s-au înfruptat din delicatese, Dirk era mulţumit că avea cu ce să-şi ameţească stomacul, iar Meg încîntată de trataţie. Edwin se aşeză pe fotoliul preferat, din cîte se vedea.

- Aşadar, Dirk, cu ce pot să-ţi fiu de folos?

Dirk puse cana goală acum pe masă.

- Ştiţi că Raymond Neville a părăsit ţara?

- Da, cei de la FBI m-au informat permanent. Presupun că tot mai lucrezi la caz.

- Exact. Pentru moment, urmez două piste, încercînd să-l găsesc pe omul pentru care a lucrat Neville.

- Credeam că Raymond Neville era cel din spatele răpirii. Crezi că lucra pentru altcineva?

- Neville era cunoscut ca Reparatorul. Era foarte bine

plătit pentru misiunile îndeplinite. Aşa că, da, cred că lucra pentru cineva cu destui bani, cît să-şi permită serviciile lui.

Edwin procesa informaţiile.

- Continuă.

- Compania dumneavoastră face afaceri mai mult în Statele Unite, nu-i aşa?

- Da, corect.

- Neville a aterizat la Buenos Aires, apoi a dispărut. Unul dintre bărbaţii ucişi în schimbul de focuri era născut în Argentina şi a muncit acolo pînă de curînd. Trebuie să ştiu ce legături aveţi în acel colţ al lumii.

- Proprietăţile noastre sînt aproape în totalitate americane. Deţinem o firmă care oferă servicii prin cîteva avioane particulare, care asigură călătorii internaţionale între canada, Statele Unite şi America latină, dar cam atît.

- Aşadar nu există nici o persoană acolo care ar avea un motiv să se răzbune? Nu există nimeni care să aibă o vendetă personală împotriva dumneavoastră?

- Nu, zise Edwin oftînd. Aş vrea să te pot ajuta – nici nu-ţi imaginezi cît aş vrea – dar încă nu sînt convins că răpitorul are vreo legătură cu mine, în afara faptului că răpitorii au ştiut că eu am banii pentru a plăti recompensa.

- Bine, atunci, să lăsăm răzbunarea, zise Dirk gînditor. Cunoaşteţi anumiţi oameni potenţi financiar în Argentina sau pe undeva, prin America de Sud? Cineva cu care v-aţi cunoscut întîmplător? Cineva care a venit aici şi cu care aţi jucat golf? Sau aţi luat cina împreună?

- Niciodată nu am făcut afaceri cu cineva din America Latină, zise Edwin. În afară de interesul nostru în Fly Private Jets, nu am nici o legătură cu nimeni. Iar compania Burton-

Reasoner deţine doar treizeci la sută din capital. Noi nu sîntem chiar atît de implicaţi.

Dirk se rezemă pe spătarul canapelei. Fusese atît de sigur că exista un fel de legătură. Acum i se părea că iar a ajuns într-un punct mort. Se mai uită o dată spre O'Brien şi-l văzu că priveşte în gol, încruntat.

- Ce este? îl întrebă el.

Edwin îi întîlni privirea.

- Nu cunosc pe nimeni din zona aceea, dar dacă stau şi mă gîndesc mai bine, îmi amintesc de Jonathan, care mi-a spus ceva despre o tranzacţie bancară la care lucra acum cîţiva ani şi în care era implicat un miliardar din America de Sud.

- Da, şi eu îmi amintesc de asta, zise Meg. Era foarte încîntat de idee. A văzut-o ca pe o oportunitate pentru a extinde baza de clienţi ai băncii.

- Pe Hollander nu l-am verificat deloc, zise Dirk destul de preocupat. Am tot urmat piste care ne-au dus în direcţii diferite. Poate că a fost o greşeală capitală.

- Nu cred că Jonathan a menţionat vreodată numele acestui om, zise Edwin, sau, dacă a făcut-o, eu am uitat. O întrebă pe Meg: scumpo, tu îţi aminteşti? Cred că la vremea aceea voi doi eraţi căsătoriţi încă.

- Doar nu crezi că Jonathan a fost implicat în răpirea propriului său fiu? Nu a fost niciodată un tată adevărat, dar nu-mi vine să cred că ar face un lucru care să-i pună în pericol viaţa fiului său.

Dirk se confrunta acum cu un acces de gelozie, pe care-l repirmă.

- Dar ai fost căsătorită cu omul acesta doar cîţiva ani. De unde poţi să ştii sigur ce ar putea să facă sau nu?

Meg păru lovită de trăsnet. Înghiți cu greu.

- Poate că ai dreptate, recunoscu ea. Nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat.

Dirk se simțea acum vinovat, așa că îi luă mîna într-a sa și o liniști:

- Hei...chiar dacă Jonathan ar fi implicat – deși deocamdată nu am motive să cred – asta nu are nici o legătură cu tine. Iubito, nimic din ce s-a întîmplat nu are vreo legătură cu tine. Nimic. Bine?

- Bine, zise ea, privindu-l cu candoare.

Tatăl ei îl privi aprobator, după care se concentră asupra lui Meg.

- Draga mea, ții minte ca Jonathan să fi spus ce fel de afacere făcea banca pentru bărbatul din America de Sud? Uneori vorbea despre munca lui Mai ales cînd jucam golf discutam despre bănci. Precis vorbea și acasă.

- Îi plăcea să discute despre munca lui. Credea că mă impresionează fiindcă era președinte de bancă.

- Ți-a menționat vreodată cu cine avea afaceri în America de Sud? întrebă Dirk foarte direct.

- Aș vrea să-mi amintesc. Eram pe punctul să solicit divorțul, așa că nu mai eram atentă la el. Parcă era vorba despre transporturi de mărfuri. Bunuri venite în Seattle din afara țării.

- Poate să fi fost ceva legat de o scrisoare de credit, sugeră Edwin. Pentru genul acesta de tranzacții este necesar documentul unei bănci, prin care se garantează complet plata pe care o va face un cumpărător.

- Parcă-mi amintesc de el spunîndu-mi că omul acela este multimiliardar. Pe Jonathan l-au impresionat întotdeauna

oamenii cu averi fabuloase.

- Trebuie să stau de vorbă cu el, zise Dirk după ce se ridică brusc. Meg se ridică şi ea.

- Vreau să merg cu tine.

- Bine, zise Dirk, făcîndu-şi deja un plan de atac. Poate că e mai bine dacă eşti şi tu acolo. Vom discuta cu el amîndoi, dar nu încă. Mai întîi vreau să aflu tot ce se poate despre Jonathan Hollander.

După amiaza trecea rapid. Norii se adunau ameninţător deasupra oraşului, iar Dirk se apropia de clădirea în care BOSS, Inc. îşi avea birourile, pe Bellevue, colţ cu Strada 8. Meg nu venise aici niciodată, deşi Val i-a spus că biroul era un loc plăcut, foarte masculin, cu mult negru şi crom, absolut deloc asemănător cu birourile detectivilor particulari, pe care le vedem în filmele de epocă.

- Chiar crezi că Jonathan este implicat în răpire? îl întrebă ea imediat ce a oprit motorul.

- Ne trebuie informaţii, zise el privind-o grav. Jonathan Hollander ne-ar putea oferi ceva de care noi să ne folosim apoi.

Meg spera – pentru binele fiului ei, dar şi al lui Jonathan – ca fostul ei soţ să nu fie implicat.

Ajunşi în biroul lui Dirk, pe care se aflau cîteva teancuri de dosare şi multe alte documente, el s-a aşezat în faţa computerului şi a verificat mailurile. După ce şi-a notat ceva pe un bileţel, a luat-o cu el spre un birou cu pereţi din sticlă, unde lucra de zor o femeie corpolentă, blondă, cu păr ondulat, ascunsă în spatele unui monitor uriaş.

Chiar înainte să-i vadă, ea se ridicase, îşi luase poşeta de pe scaun, iar acum voia să plece.

- Nepotrivit momentul, dragoste, zise Sadie. Tocmai plecam. Îi zîmbi sarcastic lui Dirk. Să nu încerci să mă oprești, altfel îți voi face rău.

Dirk zîmbi și făcu prezentările.

- Sadie Gunderson, ea este Megan O'Brien.

- Mă bucur să te cunosc, zise Meg.

Sadie o studie cu invidie.

- Roșcata. Știu cine ești. Mă bucur că fiul tău e bine acum. Într-un fel era cea mai bună urare de bun venit pe care această femeie era capabilă să i-o facă.

- Îți mulțumesc pentru tot ajutorul pe care ni l-ai dat ca să-l găsim.

Sadie dădu din cap, plictisită, ba chiar puțin amenințătoare. Era clar că grija ei se concentra asupra lui Dirk. *Să nu-l mai faci să sufere pe băiatul meu vreodată*, parcă ar fi spus cu privirea.

Meg ar fi vrut să o asigure că va avea multă grijă de el, dar nu era momentul acum.

- A mai intrat cineva în jocul nostru, zise Dirk. Jonathan Hollander, fostul soț al lui Meg. Mă gîndeam că poate îl studiezi puțin, să vedem ce putem afla.

- Crezi că are legătură cu răpirea? îl întrebă Sadie.

- Se poate. S-ar părea că a avut ceva afaceri cu o persoană din America de Sud. Poate că aceasta e legătura lui cu Neville și Bremmer.

- Seattle este o comunitate internațională, interveni Meg. Jonathan lucrează cu oameni din toată lumea.

- Recunosc, e cam exagerat, zise Dirk. Hollander este președintele Seattle State Bank. E puțin probabil să fie implicat în răpirea propriului său fiu, dar...

- Dar ar fi convenabil să-i cunoaştem situaţia financiară mai în detaliu, încheie Sadie.

- Exact, zise Dirk.

Meg voia să întrebe dacă Sadie chiar putea avea acces la situaţia financiară a lui Jonathan, dar nu făcu greşeala să întrebe.

- Ar fi trebuit să-l verifici mai demult, îi zise Sadie lui Dirk, rămînînd în picioare, apoi aruncă din nou o privire malefică spre Meg, ca şi cînd ea ar fi fost motivul pentru această scăpare a lui. Întotdeauna soţul este primul suspect în cazul infracţiunilor domestice.

Dirk dădea din cap, deşi nu era încîntat că tocmai el a omis acest fapt important.

- Ai dreptate. Am mers pe pistele avute, însă Neville a scăpat. Acum încercăm să aflăm cine l-a angajat. Apare în tablou America de Sud. Se pare că Hollander a avut de lucru cu un afacerist multimilionar de acolo. Trebuie să discut cu el, dar vreau să ştiu cît mai mult înainte de asta.

- Mă bucur să te ajut – ştii foarte bine. Din păcate, plec din oraş în zilele următoare. Mergem într-o staţiune superbă din San Juan, unde nu există semnal pentru mobil – îmi iau o pauză binemeritată.

- Fără îndoială, zise Dirk dezamăgit. Cu ce ocazie?

- Este aniversarea a zece ani de căsătorie a fiicei mele. Mergem cu toată familia.

- Va fi distractiv, zise Dirk. Promiţi că-l verifici pe Hollander de îndată ce revii?

- Este primul lucru pe care-l voi face. Poate va dura mai mult, dar voi insista pînă ce voi afla ceva.

- Mersi, Sadie. Distracţie plăcută în vacanţă.

- Mă bucur că te-am cunoscut, zise Meg, Sadie dădu din cap şi ieşi.

- Sadie poate face treaba asta? îl întrebă Meg, imediat ce au ajuns într-o zonă unde nu puteau fi auziţi. Adică poate intra în conturile bancare ale lui Jonathan?

- Sadie...este talentată. Noi nu ne punem întrebări despre cum reuşeşte. Aş aprecia, dacă nu ai pune nici tu întrebări.

Meg înţelese. Nici nu o interesau astfel de informaţii. Cît timp ei au mai rămas în birou, au apărut nişte băieţi. Îl recunoscu pe Nick Brodie – greu de trecut cu vederea, datorită părului brunet, tenului măsliniu şi ochilor albaştri, superbi. Aşa cum Ethan şi Val, Nick şi soţia lui, Samantha erau de asemenea prieteni buni.

Nick veni la Dirk şi-l plesni pe spate.

- Hei, frate, zise el. O sărută pe Meg pe obraz. Mă bucur să te văd, Meg. Ce mai face micul Charlie?

- A avut cîteva zile mai dificile, dar va fi bine. Ce fac Samantha şi micul Travis?

- Perfect. Travis a spus şi el primul cuvînt.

- Ta-ta, presupun? zise ea.

- Da, de unde ştii?

Meg rîse. Nick era un tată mîndru, cum ea nu mai văzuse. O invidia pe Samantha pentru asta. Se tot întreba dacă şi Dirk ar putea să fie un tată generos şi iubitor, cum şi-l imagina ea.

- Eu am să plec, zise Nick. Samantha pregăteşte la cină coq au vin. Coq au vin, omule. Este ceva franţuzesc. Îţi dai seama? Nu vreau să ratez momentul.

- Te înţeleg, comentă Meg. Samantha era foarte

pricepută la bucătărie. Meg de-abia putea să coacă o pizza congelată.

Meg se gîndea că şi ea l-ar putea surprinde pe Dirk cu bucate gustoase. Asta dacă totul va merge bine între ei. Dacă şi el se va dovedi a fi un tată bun.

Erau deja prea mulţi dacă, aşa că Meg alungă acum gîndurile pesimiste şi ieşi împreună cu Dirk.

În parcare, tocmai cînd se îndreptau spre maşina lui Dirk, au văzut venind un Corvette Stingray. Se opri motorul, se deschise portiera şi din maşină îşi făcu apariţia o siluetă perfectă, blondă, răvăşitoare, cu o fustă scurtă şi strîmtă, aspecte cu care ar fi putut foarte bine să facă parte din trupa de modele ale companiei La Belle.

Îl simţi pe Dirk cam încordat.

- Hei, Dirk! strigă blonda, apoi se apropie cu paşi leneşi, studiaţi şi cu un aplomb pe care i-l permitea înfăţişarea răpitoare. Speram să te găsesc aici. Se uită spre Meg, ca şi cînd de-abia acum o văzuse alături de el. Sînt Stella, zise ea exuberantă.

Evident că Meg se simţea roasă de gelozie.

- Stella...ea este Meg, spuse Dirk încurcat.

- Încîntată de cunoştinţă, Meg.

- Şi eu, rosti automat Meg. Acum chiar procesa existenţa unei anume Stella, femeia pe care Dirk a iubit-o suficient de mult încît să-şi tatueze o inimă frîntă pe piept, atunci cînd s-au despărţit.

- Aşadar, zise blonda, studiindu-l atent pe Dirk...cred că ai fost foarte ocupat în ultima vreme. Altfel, aş fi primit un semn de la tine.

- Voiam să te sun...eu...ştii, Stella, lucrez la un caz. Ai

dreptate, chiar sînt foarte ocupat. Te voi suna imediat ce voi avea ocazia.

- Bine, am înţeles. Tu trebuie să fii clienta, zise ea, uitîndu-se lung la Meg. Mă bucur că te-am cunoscut. Se întoarse şi plecă, folosindu-se de acelaşi mers languros, lasciv şi legănat, menit parcă să-l ţină prizonier pe Dirk.

Se urcă în maşină, apoi porni motorul.

Meg era fost model. Fiind într-o formă perfectă chiar şi în prezent, ştia că este frumoasă. Dar şi Stella era. Era strălucitoare.

Meg nici nu-l putea privi în ochi.

- Trebuie să ajung acasă. Rose va pleca foarte curînd.

- Ştii, Meg, ţi-am zis că au fost alte femei. Nu te-am minţit.

- Ştiu. Doar că...Meg se chinui să nu plîngă. Era o prostie. Nu-i putea cere nimic lui Dirk. Mai ales că ea l-a alungat din viaţa ei. Ai dreptate. Iartă-mă. Dar eu...chiar trebuie să ajung acasă.

Meg se îndreptă spre Viper şi încercă să deschidă portiera, dar era încuiată. Dirk veni în spatele ei şi o întoarse ca să o îmbrăţişeze. Văzînd-o că îşi fereşte privirea, îi puse uşor mîna pe bărbie şi se uită fix în ochii ei.

- La naiba, te-am minţit în legătură cu inima, înţelegi? Nu a fost vorba de Stella. Nu-mi pasă deloc de Stella. Era vorba de tine. Mereu ai fost tu. Dirk o sărută apăsat.

Meg îi răspunse cu aceeaşi pasiune. Începu să plouă, dar ei au rămas îmbrăţişaţi, pierduţi în sărutarea pătimaşă. Cînd au reuşit să-şi dezlipească trupurile, deja erau uzi-leoarcă, aşa că au început să rîdă ca doi copii.

- Aşadar, acum ţi-e mai bine?

- Da, îmi este mai bine.

- Atunci totul e în regulă. Hai să te duc acasă.

Ea îl mai sărută o dată, după care urcă pe locul din dreapta.

Dirk îşi tatuase inima aceea pe piept din cauza ei. Surîse, apoi îşi aminti că inima era acolo pentru ca el să nu uite că nu trebuie să mai iubească o femeie niciodată.

De data aceasta zîmbetul i se stinse de pe buze.

Capitolul douăzeci şi opt

În timp ce se îndreptau spre casa lui Meg, ploaia se înteţise bine, drumul era alunecos şi băltoacele de pe asfalt reflectau luminile farurilor de la maşinile care veneau, sau mergeau în aceeaşi direcţie cu ei.

Mobilul lui Dirk sună, iar el atinse butonul de hands-free şi în difuzor se auzi vocea lui M-Jazz, raperul, aparent speriat.

- Dirk, eu sînt, M. Omule, am nevoie de tine. Am un mare necaz şi nu ştiu cum să mă descurc. Crezi că poţi să treci pe la mine?

- Ce s-a întîmplat? întrebă Dirk.

- E vorba de nebunul despre care ţi-am vorbit. A încercat să pătrundă la mine în casă. Era înarmat, omule. Am văzut arma la el, cînd a fugit. Vreau să-l găseşti pe nenorocit şi să-l iei de pe capul meu.

- Ai sunat la poliţie?

- Da. Vor să mai trimită o maşină pe strada mea, dar nu e suficient, omule.

- Ai dreptate. Deja ai avea nevoie de o persoană pentru protecţie. Îţi trebuie o gardă de corp, omule. Aş vrea să te pot ajuta, dar...

- Ştiu. O să angajez pe cineva, doar că mă tem pentru

noaptea care vine. Chiar am nevoie de ajutorul tău.

Dirk se uita lung la Meg. După sărutul fierbinte din parcare, avea planuri mari cu ea pentru diseară. Totuşi, nu putea să spună că s-ar bucura dacă din pricina unei partide de sex fierbinte, unul din clienţii lui ar fi ucis.

- Cred că pot să ajung la tine cam într-o oră, zise el. Mă uit, dau o raită, să văd dacă tipul a lăsat vreo amprentă şi discutăm, să vedem ce putem aranja pentru protecţia ta începînd de mîine.

- Este grozav, omule. Ne vedem peste o oră. M închise, iar Dirk îi zise lui Meg:

- Se pare că seara pe care o aveam în plan va suferi o mică amînare.

- Nu e nici o problemă. Poţi veni la noi după ce termini.

- M era înspăimîntat. O să rog pe cineva să-i supravegheze casa, dar chiar şi aşa o să termin la el destul de tîrziu.

Atît de plin de promisiuni era zîmbetul ei, încît Dirk simţea deja sîngele acumulîndu-se într-un loc sensibil şi parcă pantalonii deveniseră prea strîmţi.

- Nu mă deranjează, zise ea calm.

Dirk îşi făcea deja planuri pentru ce va urma din clipa cînd i se va alătura în pat.

- Bine, atunci o să vin cînd se va termina treaba cu M.

- Ai cheia de la intrare şi ştii codul pentru întreruperea alarmei, da?

- Da, îl ştiu. După ce parcă maşina în faţa casei, o conduse pe Meg pînă la uşă, iar tocmai cînd intrau în hol, Rose Wills se pregătea şi ea de plecare.

- Charlie a luat cina, spuse menajera, în timp ce-şi

îmbrăca pardesiul şi scotea umbrela din suportul de alamă aflat în colţ, lîngă uşă. I-a plăcut foarte mult mîncarea. Se uită spre Dirk şi zîmbi. A mai rămas şi pentru voi doi pe aragaz.

- Mulţumesc, Rose, zise Meg. Ne vedem mîine dimineaţă.

Menajera plecă, iar Meg îl întrebă pe Dirk:

- Îţi este foame? Pot să-ţi pregătesc repede un sandviş, ca să-l iei cu tine.

Simţindu-şi stomacul protestînd, el acceptă.

- Sună perfect. Chiar mor de foame.

Meg îi pregăti un sandviş cu de toate, pe care i-l înfăşură în folie, apoi îl puse într-o pungă, unde adăugă şi o cutie de Cola şi îl conduse la uşă.

- Să nu stai trează pentru mine, zise el şi o sărută delicat pe buze.

- Bine. Atunci să mă trezeşti tu, cînd vii la culcare.

Oh, sigur că da. Dirk o mai sărută o dată.

- Ne vedem mai tîrziu. Încuie uşa şi armează alarma.

Meg dădu din cap, iar Dirk se îndreptă spre maşină şi cum se urcă, desfăcu ambalajul sandvişului şi începu să se înfrupte din el. Delicios. Încerca să se gîndească la modul în care îi putea asigura securitatea lui M, ca să mai reprime puţin dorinţa puternică pentru Meg.

Meg a dormit cu intermitenţă. Charlie a stat cu ea un timp, cît s-au uitat la televizor împreună, în patul ei uriaş. În cele din urmă somnul l-a cuprins, iar ea l-a dus în patul lui. Era obişnuit să doarmă singur, în camera lui.

Spre deosebire de Charlie, care a îmbrăţişat strîns perna şi a adormit buşean, Meg nu punea geană peste geană. Ciulea

urechile, ca să audă cînd vine Dirk, însă orele treceau şi el tot nu venea. Oare atît de mult va întîrzia? Dacă a păţit ceva? Sau dacă s-a răzgîndit?

În cele din urmă îl auzi intrînd în holul de jos şi aţipi, ghemuită, pînă ce ajunse şi în dormitor.

El se dezbrăcă în linişte şi se cuibări în spatele ei.

- Iartă-mă că am venit atît de tîrziu. Dormi, iubito, zise el şi o sărută pe gît, iar ea deja simţi un fior fierbinte.

Nu voia să doarmă. Nu cînd Dirk Reynolds era în patul ei. Cînd îi simţi braţul odihnind peste mijlocul ei, îi ridică mîna, pînă ce palma lui îi atinse un sîn. Apoi se cambră, iar fesele i se lipiră de pulpele lui, pînă ce erecţia pulsa uriaşă.

Dirk o mai sărută, după ureche, iar ea dădu să se răsucească pe spate, însă el o opri. Cu degetele pricepute începu să o maseze între faldurile înfierbîntate, dezmierdînd-o cu ardoare. Era pregătită în cîteva secunde şi atunci o ridică să stea sprijinită pe genunchi, iar el veni pe la spate.

Doamne, ce plăcut era să-i simtă penisul alunecînd uşor, dar sigur, exact în centrul primitor. Începu să se mişte încet, apoi din ce în ce mai apăsat. Ah, cît de mult îi plăcea lui Meg să fie abordată astfel, să-l lase pe el să conducă, să-i admire masculinitatea şi puterea.

O apucă de şolduri, ca să păstreze o direcţie fixă, apoi mişcările se accelerară. O făcu să pulseze de dorinţă pătimaşă, iar foarte curînd atinse orgasmul, Se arcui pe spate, scoase un geamăt adînc şi valurile de plăcere o inundau agresiv. Îl strigă pe nume, apoi continuă balansul, pînă la un nou reflux orgasmic.

Dirk ejaculă şi el, cu capul lăsat spre spate şi scoţînd un fel de răcnet animalic descătuşat.

Cîteva minute au rămas aşa, înlănţuiţi, după care s-au relaxat pe pat, dar tot împreună.

- Acum îţi este somn? o întrebă el.

Ea zîmbi somnoroasă, dădu din cap şi confirmă printr-un căscat.

- Noapte bună.

Dirk îşi îndepărtă prezervativul pe care Meg nici nu l-a simţit. Meg nu i-a spus că atunci cînd a fost spitalizată, a făcut o injecţie specială pentru prevenirea sarcinii, Aşa că ea s-a gîndit cum peste cîteva zile nici nu va mai fi nevoie de prezervativ. Cu acest gînd adormi Meg.

Au trecut două zile. Meg a găsit o locaţie perfectă pentru buticul ei. Interiorul mai trebuia amenajat, aşa că Dirk a început să-i dea o mînă de ajutor serile, fiindcă el avea destulă experienţă cu renovările, după atîtea case pe care le-a vîndut.

Pe timpul zilei Dirk mergea la birou, unde tot căuta informaţii care să-i ajute la rezolvarea răpirii. Deocamdată nu găsise nimic legat de activităţile lui Jonathan.

În rest, îl mai ajuta pe amicul lui, raperul, să-şi găsească o gardă de corp pentru următorul turneu.

A rămas la Meg în fiecare noapte şi a fost ca în paradis. Cu o seară în urmă au mers la pizzeria Chuck E. Cheese. Dirk şi Charlie s-au jucat la întoarcere jocul arcadelor pînă cînd Charlie a cerut să se culce. Meg îi privea pe amîndoi şi i se părea că băieţii se distrează bine. Zîmbea, gîndindu-se că toţi bărbaţii au suflete de copii.

În această dimineaţă, după o noapte de sex fierbinte. Meg a dormit pînă mai tîrziu. Dirk a sărutat-o la plecare, apoi

i-a pregătit lui Charlie bolul cu cereale și a plecat exact cînd venea Rose, pusă pe treabă.

Meg era acum așezată la masă și căuta pe laptopul ei diferite site-uri cu îmbrăcăminte sport pentru femei. Mărci precum Stella McCartney, Kelly Dooley, Lucas Hugh, Bogner și Gorsuch, toate îi făceau cu ochiul, prezentînd produse frumoase. Erau mărfuri de calitate, scumpe, cu croială deosebită, însă Meg voia să aducă în magazinul ei și produse mai convenabile, cum erau cele ale firmelor Adidas și Juicy Couture.

Îi sună mobilul, dar nu recunoștea apelantul.

- Alo?

- Megan. Ce mai faci? Jonathan la telefon.

O suna foarte rar, iar acum ea se întreba ce dorește.

- Sînt foarte bine. Privi spre ecran și zîmbi. Am decis să deschid acel butic, despre care am vorbit, cînd ne-am căsătorit.

- Da, mă bucur pentru tine.

Meg era surprinsă și curioasă. La început el a dorit ca ea să stea acasă, unde să se ocupe de clienții lui, cînd îl vizitau. A fost de acord cu activitatea ei ca model doar fiindcă producea bani mulți, iar tatăl ei aprobase acest job. Jonathan nu a îndrăznit vreodată să treacă peste tatăl ei.

- Sînt foarte entuziasmată, zise ea.

- Așadar, ai găsit o locație?

- Da, un spațiu de închiriat în Rainier Square. Este locul perfect pentru mărfuri de calitate, fiindcă asta vom vinde, iar în plus, e foarte aproape de casă.

- Atunci ai ales bine. Cum Fairmont este peste drum, vor fi mulți oameni cu bani. Ce mai face Charlie? Spuneai că-

l duci la terapie, cînd ne-am văzut la spital.

Era uluitor că îşi mai vorbeau. După divorţ conversaţiile lor au fost extrem de scurte şi aveau loc doar în cazuri de strictă necesitate.

- L-am dus la o doctoriţă bună, Sharon Murphy. E specializată în psihologia copilului.

- De aceea te-am şi sunat, pentru Charlie. Aş vrea să stăm de vorbă despre el. Ştiu că nu am fost un tată prea bun, dar, după cîte s-au întîmplat la lac...asta mi-a deschis ochii. Charlie este fiul meu. Ar fi putut să moară, iar eu nu l-aş mai fi cunoscut deloc. Vreau să ne cunoaştem mai bine.

Lui Meg nu-i venea să creadă ce aude. Jonathan nu demonstrase nici un fel de interes faţă de copilul lor. Poate că s-a schimbat atît de mult acum, cînd era să-şi piardă fiul.

- Ascult.

- Speram că ne putem întîlni, ca să stăm de vorbă. Mai tîrziu am puţin timp liber.

De cîteva zile Dirk tot scotocea printre activităţile lui Jonathan, dar nu a dat de nimic. O aştepta pe Sadie să se întoarcă, însă Meg avea toate motivele să creadă că fostul ei soţ nu ar fi capabil să-i facă un rău intenţionat fiului său.

- De ce nu vii tu aici? îl întrebă ea. Rose putea să stea cu băiatul în camera lui, iar Dirk ar fi şi el de faţă.

- Dacă e doamna Wills acolo, va fi şi Charlie. Nu ar fi chiar o întîlnire privată. Ne putem vedea la Starbucks, la o cafea, apoi dicutăm. După cîte s-au întîmplat, nu cred că-ţi cer prea mult.

Meg se gîndi, că divorţul lor nu schimba cu nimic faptul că Jonathan era tatăl lui Charlie. Ea ştia cît de mult îşi dorea micuţul un tată, care să-l iubească şi să-şi petreacă timpul cu

el. Dacă Jonathan era serios, poate că şi-ar putea face împreună un plan.

Totuşi, nu voia nici să facă o prostie.

- E bine la Starbucks. Acolo era multă lume şi atunci nu va fi obligată să stea prea mult.

- Am cîteva întruniri mai tîrziu, zise Jonathan. Putem să ne întîlnim peste o oră, dacă eşti de acord.

Meg oricum avea drum prin centru. Trebuia să se vadă cu un agent pentru un alt spaţiu de închiriat, apoi mergea la avocat, să semneze nişte documente, aşa că momentul era bun.

- E bine peste o oră.

- Ce zici de Starbucks de pe East Madison? Nu e departe de casa ta şi au parcare afară.

- E grozav acolo.

- Te voi aştepta cu un cappuccino, degresat. Tot preferatul tău, nu-i aşa?

Ea zîmbi. Redevenea acel Jonathan pe care l-a cunoscut înainte de a se căsători.

- Da, aşa este.

- Atunci ne vedem într-o oră. Jonathan închise. Meg lăsă mobilul lîngă computer. Mai avea puţin de lucru pînă să plece de acasă.

Lui Jonathan îi tremura mîna cînd puse mobilul lui Thomas Moore (sau cum se chema el azi)pe masă, în faţa lui. Azi avea ochi căprui, nu albaştri – evident, purta lentile de contact – iar în locul părului blond, tuns scurt, avea o perucă brunetă, evident foarte scumpă, fiindcă nici nu se cunoştea.

Alături de el stătea bărbatul cu figură de boxer, iar puţin

mai departe se afla bărbatul cu tenul stafidit, care scoase o țigară de foi, o introduse între buzele dezgustătoare, dar nu o aprinse.

- Megan a consimțit să ne întîlnim la Starbucks, peste o oră, spuse Jonathan destul de sec, fiindcă avea gîtul uscat. Se aflau într-un depozit părăsit, din Harbor Island.

Jonathan cunoștea locația, fiindcă aici îl cunoscuse pe Otto Gertsman, cînd acesta călătorea de la Buenos Aires la Seattle, ca să-și extindă operațiunile de transporturi containere.

Printr-un prieten al tatălui lui Jonathan, care lucra în industria oțelurilor, una dintre numeroasele activități ale lui Gertsman, neamțul apelase la Jonathan cu nişte nevoi din domeniul bancar. Jonathan a fost foarte încîntat să-l ajute. Era mare lucru să aducă în portofoliu un mega-client ca Otto Gertsman.

Moore zîmbi condescendent, figură pe care Jonathan o detesta deja.

- Bravo, zise acesta. Ești un mincinos priceput, cînd îți pui mintea.

- Nu mi-ai dat de ales. Moore îl sunase la birou, i-a dat adresa de aici, insistînd ca Jonathan să vină aici. Cînd a ajuns în depozitul părăsit, acolo îl așteptau Moore și cei doi gealați.

Se uita la telefonul cu cartelă, de pe care o sunase pe Meg.

- Dacă va spune cuiva că se întîlnește cu mine?

- Îi vei spune că nu a mai ajuns. Nu va exista nici o dovadă.

El o apelase, ca să stabilească întîlnirea, exact cum i-a cerut Moore. Cum nu mai voia să rateze etape importante, nu

i-a fost greu să joace rolul tatălui pocăit, așa cum își imaginase.

- Am făcut cum mi-ai cerut, zise el. Nu mai vreau să fiu amestecat în afacere. Mergeți și faceți ce faptă oribilă ați pus la cale și pe mine lăsați-mă în pace.

Moore rîse înfundat.

- Din nefericire pentru tine, nu ești în măsură să alegi. Vei pleca de aici cu acești doi domni – într-un fel sau altul. Ne vedem la aeroport, îi zise unuia dintre ei.

Jonathan simți că-i vine să vomite. Cunoștea planurile lui Moore, adică existența unui avion particular, în așteptare la Boeing Field, în care o va urca pe Meg, ca să o scoată din țară. OGAR International, compania lui Gertsman, avea sediul în Buenos Aires. Jonathan habar nu avea unde va fi dusă Meg și nici nu voia să știe.

Ea va fi bine oricum, își spunea el. Otto era un om de afaceri, nu un criminal. Voia doar să petreacă puțin timp în compania unei femei frumoase, pentru care făcuse o obsesie. De asemenea, voia să-l facă pe Jonathan să sufere într-un fel, pentru banii pe care-i împrumutase și pe care nu putea să-i ramburseze.

În cele din urmă o va elibera pe Meg. Sau cel puțin el așa credea.

Se întrebă oare ce se va întîmpla cînd Meg se va întoarce și va arăta cu degetul, acuzîndu-l pe el. Oricum nu putea să-și lase mintea să rătăcească atît de departe, fiindcă nu va rezista acestei zile.

- E timpul să plecăm, zise boxerul, făcîndu-i semn spre ușa metalică pe unde au intrat. O dubiță albă îi aștepta parcată lîngă Cadillacul lui roșu, chiar lîngă intrare. Boxerul îl

înghionti spre dubiţă, apoi deschise uşa culisantă şi-l îndemnă să urce.

Deja începu să se teamă şi îi vîjîiau urechile. Dacă nu-l vor elibera? dacă îl vor ucide?

- Nu face pipi pe tine, zise boxerul, urcînd în spatele lui, probabil fiindcă îi ghicise gîndurile, sau îl văzuse alb ca varul. Şeful a spus să te duc înapoi şi să-ţi dau drumul de îndată ce vom livra coletul la aeroport. Spunea că ştii că eşti mort, dacă nu ţii gura închisă.

Fumătorul urcă la volan şi aprinse ţigara dintre buze. Scoase mult fum pe gură, iar Jonathan de-abia îşi putea controla greaţa. Motorul porni, uşa metalică se închise cu zgomot şi dubiţa o porni la drum.

Jonathan închise ochii. Poate că boxerul spnea adevărul. Nu-l vor ucide. Era mai valoros pentru Gertsman viu, decît mort. Era preşedintele Seattle State Bank . Cunoştea mulţi oameni şi putea să influenţeze decizii, din poziţia lui puternică.

Germanul îl strîngea de testicule, iar amîndoi ştiau asta. De acum încolo va face orice i se va spune.

Nu-i plăcea, dar nu era suficient de bărbat ca să poată face o mişcare. Ştia asta. Otto Gertsman ştia de asemenea.

Capitolul douăzeci și nouă

Vremea se schimbase. Norii mai bîntuiau orașul, însă aerul se încălzise. Peste noapte se oprise și ploaia. Meg trase mașina în parcarea din fața firmei Starbucks, chiar lîngă niște muncitori care lucrau de zor.

Erau multe locuri libere în parcare. Își luă jacheta și geanta, apoi coborî din BMW-ul ei. Nu văzu Cadillac-ul lui Jonathan parcat la o oarecare distanță, fiindcă o dubiță albă îi obstrucționa vederea spre vitrina cafenelei. Trecu pe lîngă dubiță și chiar atunci se deschise brusc ușa metalică. În cîteva secunde groaznice doi bărbați au sărit din dubiță, au apucat-o de mîini, a simțit o cîrpă lipită de gură exact cînd intenționa să țipe, după care bărbații au tîrît-o spre interiorul întunecat al vehiculului.

Degeaba s-a zbătut și a lovit cu picioarele, fiindcă mîinile puternice au țintuit-o. Recunoscu un miros dulce-înțepător, același pe care l-a perceput în dormitorul lui Charlie – cloroform – și adrenalina îi invadă tot corpul.

Dădea din mîini și din picioare, luptîndu-se cu curaj fantastic, ca să se ferească de cîrpa îmbibată în cloroform, dar un bărbat o ținea bine și dintr-o dată se trezi trasă și practic îmbarcată brutal pe podeaua dubiței.

Ateriză cu o bufnitură, iar capul atinse dureros podeaua.

Bărbatul solid urcă după ea, îi lipi o bucată de bandă adezivă peste gură şi îi legă şi mîinile în faţă.

Ştia ce se întîmplă, deşi membrele refuzau să o asculte, iar muşchii i se tot muiau. Cu greu conştientiza nişte glasuri, în timp ce unul dintre cei doi a urcat la volan.

- Îmi pare rău, zise Jonathan, aproape plîngînd. Ei m-au obligat. Vei fi bine. Doar...să faci tot ce-ţi spun ei.

Meg închise ochii. Se gîndea la Dirk, îşi aminti de mesajul pe care i l-a lăsat pe mobil. El o va găsi. Doar i-a spus că se va întîlni cu Jonathan. Dirk îşi va da seama că Jonathan este implicat în dispariţia ei şi va veni după el.

Doamne, blestemat fie sufletului acestui bărbat, care i-a fost soţ. Meg se gîndea ce-i va face Dirk cînd va pune mîna pe el.

Dirk plecă devreme de la casa lui M, aflată pe malul lacului, după ce a pus la punct toate detaliile care aveau să-i confere siguranţă cîteva zile, pe perioada turneului cîntăreţului. Dee Montoya şi încă un tip care luca ca gardă de corp la BOSS, Inc au acceptat să-l însoţească pe M.

De aici porni spre birou. Sadie îl sunase, slavă cerului şi i-a comunicat că revenise la birou. L-a asigurat că nu a uitat ce i-a promis şi că-l va cerceta atent pe Jonathan Hollander.

Din clipa aceea se abţinu şi nu o mai deranjă. Se uită la ceas şi parcă trecuse destul timp. Urcă la etaj, îi făcu semn cu mîna lui Ian, care tasta de zor pe computerul său, iar Sadie îl întîmpină cu o privire îngrijorată.

- Mă bucur că ai venit, zise ea. Ţi-am dat telefon, dar a intrat căsuţa vocală.

- Eram cu un client. Pentru cît mă plăteşte, i-am acordat

tipului puțină atenție. Telefonul era oprit. Am uitat să-l repornesc.

O făcu acum, dar după fața lui Sadie, cuvintele ei erau mai importante decît verificarea mesajelor.

- Ce noutăți ai? întrebă el și se așează pe scaun, lîngă ea.

- Voiai să afli despre Hollander. Am atîtea cît să scriu o carte.

- Să auzim.

- În primul rînd, trecutul e curat, fără dosare din adolescență, nimic. Părinții l-au ținut la Harvard, unde s-au asigurat că va avea de toate și că se va asocia cu cine trebuie.

- Da, cam asta știam și eu de pe Facebook-ul lui.

- Dar ce nu știi este că tipul are necazuri cu banii. Părinții lui au fost proprietarii companiei Hollander Steel. Au pierdut totul la sfîrșitul anilor nouăzeci și au declarat falimentul în 2002.

- Am citit asta pe Net. După cum spunea Meg, pe tatăl ei nu l-a deranjat că Jonathan nu moștenește bani din familie. Cu farmecul lui și numele Hollander, se descurca.

- Da, doar că în trecut. Acum, pregătește-te, că lucrurile s-au schimbat. Cu cîțiva ani în urmă Hollander a deschis un cont offshore, în insulele Cayman și a început să care bani în el. Habar nu am de unde a făcut rost de ei, dar s-au adunat mulți și repede, o mare parte mergînd în investiții la bursă.

- Despre ce sume vorbim?

- Puțin peste două milioane. Am reușit să urmăresc cîteva tranzacții. A pierdut aproape totul. O vreme nu au mai apărut depuneri, apoi, acum șase luni, contul din Cayman dă iar lovitura, de data asta una grasă, în valoare de trei milioane dintr-o singură depunere. Și chici ce? Banii au fost retrași

imediat.

- Ce a făcut cu ei?

- Încerc să presupun, dar cred că a plătit datoria inițială, sau ce o fi fost, iar cît a rămas i-a investit. Tipul are nevoie de un broker bun, fiindcă a tras apa și după acțiunile cumpărate.

- Așadar este falit.

- Exact. Iar dacă partea a doua de bani a fost împrumutată, atunci datorează cuiva cel puțin trei milioane de dolari.

- Plus dobînda.

- Nu prea mai merge fără, în zilele noastre.

Toate datele i s-au așezat rapid în minte.

- Așadar Jonathan Hollander avea toate motivele să pună la cale răpirea fiului său, zise Dirk.

- Zece milioane răscumpărare. Bani suficienți cît să-și achite datoria și să-i rămînă și lui o parte bună. Sadie își scoase ochelarii de pe nas și se uită spre el cu subînțeles. Acesta este omul tău. Nu am nici o îndoială.

Dirk strînse pumnii. Nici el nu se mai îndoia.

- Trebuie să o sun pe Meg. Hollander are încă nevoie de bani, nu?

- Mda.

Scoase mobilul, văzu că are un mesaj vocal de la Meg și se miră, fiindcă ea nu-l suna niciodată cînd știa că este la muncă. Ascultă mesajul cu sufletul la gură.

- Bună, iubitule, sper să ai o zi bună, zise ea. Glasul ei cald și tonul afectuos îl făcură să zîmbească. Știu ce părere ai despre Jonathan, dar voiam să te anunț că mă întîlnesc cu el la o cafea. Dirk simți un cuțit în stomac. Mergem la Starbucks, de pe East Madison. E multă lume acolo, așa că nu-ți face

griji. Vrea să dicutăm despre Charlie. Ştii, este tatăl lui, totuşi, aşa că e de datoria mea să-l văd. Ne vedem diseară. Apelul se încheie aici.

Dirk tastă imediat pentru reapelarea numărului care a lăsat mesajul, dar răspunse şi la ea căsuţa vocală. Mai încercă o dată, dar degeaba.

- Trebuie să plec, spuse şi ieşi ca furtuna, trîntind uşa de la biroul lui Sadie, apoi coborî ca fulgerul, deschise portiera, urcă şi demară grăbit.

Pe tot drumul spre strada East Madison formă în continuu numărul lui Meg, dar în zadar. Nu răspunse nimeni.

Doamne, Dumnezeule, nu răspundea nimeni.

Capitolul treizeci

Dirk găsi maşina lui Meg în parcare, la Starbucks, dar nici urmă de ea. O sună pe Sadie şi o rugă să localizeze mobilul lui Meg, dar Sadie îi spuse că avea telefonul închis.

Nimeni din personalul sau clienţii de la Starbucks nu o văzuse, deşi Dirk a făcut o descriere amănunţită, iar o femeie ca ea era imposibil de ignorat, din pricina părului lung, de culoarea focului. Una dintre chelneriţe spunea că parcă a văzut o dubiţă albă în parcare, dar nu a reţinut numărul. Fata spunea că dubiţa blocase o vreme geamul dinspre uşă, după care a dispărut. Nimeni nu a văzut nimic neobişnuit la momentul cînd dubiţa se afla în parcare.

O sună pe Rose Wills, ca să fie sigur că Meg nu a revenit acasă. Rose spunea că Meg i-a menţionat cîteva locuri unde trebuia să ajungă şi că se va vedea cu Jonathan. Mai spunea şi de întîlnirea cu agentul imobiliar din Rainier Square, dar agentul sunase mai devreme şi întrebase de Meg, fiindcă aceasta nu venise la întîlnire.

- Nu e genul care să rateze o întîlnire, spuse Rose. Sper că nu i s-a întîmplat nimic rău.

- O voi căuta pînă ce o voi găsi, Rose, zise Dirk, încercînd să pară calm. Poţi să rămîi mai mult, dacă ea nu vine pînă cînd ţi se termină programul?

- Sigur că da. Nici nu trebuie să mai întrebi. O să ne suni, da? Cînd vei şti că este bine?

- Te sun, Rose. Promit.

Acum se îndreptă spre Seattle State Bank, unde ceru să intre la Jonathan Hollander. Secretara lui îi spuse că şeful ei a venit dis de dimineaţă, dar a plecat o oră mai tîrziu şi a spus că-şi ia liber restul zilei.

Dirk avea adresa lui Hollander, din dosarul acestuia. Merse acasă la el. Cu traficul aglomerat şi cu obţinerea altor informaţii, deja au trecut trei ore, iar Meg tot nu răspundea la telefon. Îi luase mintea foc, la gîndul că Jonathan a atras-o într-o capcană. Individul era disperat după bani. Aceasta era clar a doua încercare de a pune mîna pe o răscumpărare.

Dirk ar fi sunat imediat la FBI, dar avea nevoie de mai mult, în afara maşinii lui Meg, lăsată în parcarea Starbucks şi un mesaj de pe mobil.

Trebuia să discute cu Hollander.

Bătu la uşa lui cu pumnul. Nu răspunse nimeni. Trebuia să-l găsească. Instinctul îi spunea că Hollander ştie exact unde să o găsească pe Meg.

Nu suporta aşteptarea. Nu a fost niciodată un om răbdător. Momentan nu avea de ales.

Parcă Viper-ul după colţul străzii, ca să nu fie observat, îi mai telefonă o dată lui Sadie, îi spuse unde se află şi o mai rugă o dată să localizeze mobilul lui Meg. Sadie veni cu acelaşi rezultat.

Cum nu mai avea opţiuni, îl sună pe agentul Ron Nolan şi îi spuse totul.

- Meg a dispărut, zise Dirk. Cred că a fost răpită. Trebuia să se întîlnească la o cafea cu fostul ei soţ, dar i-am

găsit mașina în parcare. După amiază avea o întîlnire cu agentul imobiliar, însă nu a mai ajuns.

- De unde știi că nu e plecată la cumpărături, cu una dintre prietenele ei?

- Hollander a fost în spatele răpirii fiului ei, sau cel puțin este profund implicat. Are o mare problemă cu banii. Va trebui să găsești o cale de a afla singur această informație, dar, neoficial, are datorii de milioane. Prima răpire a eșuat; acum o are pe Meg. Cred că vom primi un alt bilet pentru răscumpărare, poate chiar azi.

- Ești sigur de asta?

- Sînt sigur, zise el, fiindcă nu-i plăcea să pară un nebun.

- În regulă. O să-l localizez și îl voi aduce la un interogatoriu. Deocamdată nu pot să fac mai mult de atît.

Interogatoriu. În care Hollander să nu spună nimic, fiindcă va fi cu el un avocat.

Nu-i de ajuns, amice, se gîndea el, dar spuse doar atît:

- Mersi, Ron, ține-mă la curent. Dirk închise și coborî din Viper. Își puse Browning-ul de nouă milimetri la spate, în curea, își îmbrăcă geaca de piele, ca să nu se vadă nimic, luă din spate trusa cu scule și porni spre casă.

Hollander nu știa că Dirk e cu ochii pe el. Exista posibilitatea să joace după același scenariu ca mai înainte. Să-și vadă de viață, ca și cînd nu știa nimic. Nici despre răpirea lui Charlie, nici despre dispariția lui Meg, dar nici despre suma cerută pentru răscumpărare.

Nu avea rost să-l sune pe mobil, ca să-l pună în gardă. Dirk putea să pună pariu că, mai devreme sau mai tîrziu, va veni acasă. Iar atunci el îl va aștepta.

Se strecură pînă la poarta laterală, apoi merse spre spate.

Peluze tunse, o grădină cu flori, îngrijită. Frumoase împrejurimi. Scumpe. Hollander a fost crescut cu bani. Avea gusturi scumpe.

Aruncă o privire spre panoul de alarmă de la uşa din spate. Cu telecomandă. Cunoştea sistemul. Îşi programă iPhone-ul ca să bruieze semnalul, apoi cu ajutorul sculelor îşi croi drum dincolo de încuietoare.

În casă nici urmă de Hollander. Nici o maşină în garaj. Înăuntru domnea o curăţenie desăvîrşită, totul era decorat cu gust şi evident prin contribuţia unui specialist ambiental. Mobila era din lemn de culoare închisă, canapelele şi fotoliile din piele alb-crem. Singura încăpere unde se vedea că mai umblă cineva era biroul, cu o canapea maro, confortabilă şi un ecran TV uriaş pe perete.

Scotoci prin toate sertarele. Nimic.

Dirk merse în dormitorul matrimonial. Zîmbi cînd văzu oglinda enormă de deasupra patului, ambele de formă rotundă. Domnul Cassanova. Isuse, nu-i de mirare că Meg a divorţat de el. Nu găsi nimic nici în sertarele de aici. Doar lenjerie din mătase.

Cînd începuse să înnebunească de ciudă că nu găseşte nimic, auzi un zgomot metalic; era uşa garajului, care se deschidea automat. Se adăposti în spatele uşii de la bucătărie, care ducea spre spălătorie şi garaj.

Cînd intră Hollander, Dirk îl recunoscu din fotografiile de pe Internet. Înalt, brunet, era îmbrăcat într-un costum cu vestă cenuşiu, de firmă, dar acum foarte şifonat şi plin de noroi, iar părul ciufulit se vedea că era tuns la salon.

Costumul şi părul erau într-o totală incompatibilitate cu aspectul casei şi cu tot ceea ce Dirk ştia despre el. Dacă te

uitai la el acum, oriunde ar fi fost, era clar că nu venea de la un club, unde a băut coctailuri.

Dirk strînse pumnii de furie. Aşteptă pînă ce Hollander aprinse o lumină în bucătărie, apoi veni tiptil în spatele lui.

- Unde este Meg?

Jonathan scoase un urlet şi se întoarse cu faţa la el.

- Cine...cine eşti? Cum ai pătruns în casa mea?

- Spune-mi unde ai dus-o pe Meg şi plec. Dacă nu o faci, probabil că va trebui să te ucid.

Hollander se făcu alb ca varul la faţă. Bărbatul era mai mare decît Meg, avea în jur de patruzeci de ani şi vîrsta începea să se vadă.

- Nu ştiu la ce te referi.

Dirk îl prinse de cămaşa apretată şi-l ridică fără prea mult efort, pînă ce acesta se sprijinea pe vîrfuri.

- O să-mi spui. Totul. Unde este. Cine a luat-o. Cîţi bărbaţi o ţin prizonieră. Ce recompensă vor ca să o elibereze. Cît vor? Cincisprezece milioane de data aceasta? Douăzeci? Vei răspunde la toate întrebările mele – îţi garantez asta.

- Tu eşti...eşti Reynolds.

- Exact. Acum dă-i drumul; vorbeşte.

Jonathan clătina capul ca un nebun.

- Meg nu a venit la întîlnire. Nu ştiu de ce. Eram ocupat. Nu am aşteptat-o mult. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu ea.

Dirk îl apucă de gît şi-l forţă să meargă cu spatele pînă în sufragerie. Îl împinse pe un fotoliu capitonat. Trase draperiile, aprinse cîteva lumini, apoi veni lîngă Hollander, care amuţise şi era împietrit.

- Ştiu cîţi bani ai împrumutat. Ştiu că i-ai pierdut la bursă. Milioane. De aceea l-ai răpit pe Charlie. Ai fost în stare

să-ţi sacrifici propriul fiu, ca să pui mîna pe banii de care aveai nevoie.

- Nu-i adevărat! Nu i-aş face rău niciodată fiului meu!

- Unde. Este. Meg?

Jonathan începu să tremure ca varga.

Dirk scoase dintr-un buzunar un pistol mai mic, pe care-l lipi sub bărbia lui Hollander.

- Chiar vrei să mori, Jonathan? Fiindcă am o conştiinţă care nu dă doi bani pe unul ca tine, cînd te voi ucide.

Hollander se smuci.

- Ba nu ai să mă omori. Crezi că ştiu unde o poţi găsi pe Meg. Dacă mă omori, nu vei...nu vei afla niciodată.

Din nou Dirk se trezi cuprins de o furie oarbă. Îi venea să-l strîngă de gît pe Hollander pînă ce-i vor ieşi ochii din orbite.

Ticălosul avea dreptate. Dirk puse arma la loc, în buzunar. Trase aer în piept de cîteva ori, concentrîndu-se să rămînă calm. Avea nevoie de informaţii, deci Hollander trebuia să rămînă în viaţă. Îşi aminti că trebuie să o ia uşurel.

Apoi se gîndi la Meg, la ce i se putea întîmpla ei – acum nu mai rezistă, ci îi trase un pumn în faţă lui Hollander. Capul lui smuci brusc pe spate, iar dintre buze îi ţîşni sînge. Jonathan scoase un scîncet.

- Eşti un băiat frumuşel, Hollander. Vrei să rămîi aşa? Ai două variante. Poţi să-mi spui ce vreau să ştiu, sau pot să-ţi smintesc toţi dinţii din gura aia afurisită, unul cîte unul, pînă cînd ţi-or rămîne doar gingiile însîngerate. Dirk făcu un pas înapoi, cu pumnul ridicat, semn că se pregătea să-l lovească.

Ochii lui Jonathan s-au umplut de lacrimi.

- Nu mă lovi, te implor. Dacă aş şti ce să-ţi spun, ţi-aş

spune. Dacă spun, ei mă vor ucide. Deja mi-au tăiat din degetele de la picioare!

Glasul lui Luke răsună din spatele lui. Probabil că a discutat cu Sadie. Dirk nu l-a auzit cînd a intrat.

- Dacă nu ne spui ce vrem să ştim, să nu te mai gîndeşti la degetele de la picioare. Luke vorbi şi scoase cu un fîşîit un cuţit cu lama ascuţită şi strălucitoare, pe care-l flutură prin faţa ochilor lui Hollander, iar acesta încremeni. Îţi tai direct capul.

Cu aceste cuvinte, Luke se şi apropie de scaunul victimei, privindu-l cu ferocitate.

- Staţi! Vă spun! Vă spun tot ce ştiu! Doar...să nu-mi faceţi nici un rău.

Luke puse cuţitul la loc în teaca de la brîu, iar lui Dirk chiar i se făcu milă de bărbatul a cărui viaţă nu a fost altceva decît un şir lung de decizii proaste. Nu ştia pînă unde ar fi mers Luke, dacă Hollander nu ar fi cedat. Din fericire pentru el, această decizie a fos una bună.

Luke, pe de altă parte...

Luke ştia să ameninţe, astfel încît să fie crezut.

- Unde este Meg? întrebă Dirk.

- Într-un avion care va părăsi ţara. În direcţia Argentina. Nu ştiu unde.

Dirk se uită la Luke, iar acesta era la fel de perplex ca şi el.

- Despre ce naiba vorbeşti?

- Otto Gertsman. Îi datoram şase milioane de dolari. Nu i-am putut plăti. Gertsman o voia pe Meg, aşa că am bătut palma.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ai vîndut-o pe Meg

pentru şase milioane de dolari?

Luke se întristă cînd auzi toate acestea.

- Ce răscumpărare vrea să ceară pentru ea?

- Nu există nici o răscumpărare. Meg contra şase milioane de dolari. Asta era afacerea.

Dirk se aşeză pe canapea şi îşi cuprinse capul cu mîinile.

- Unde anume în Argentina o duce Gertsman? întrebă ameninţător Luke, clar fără să simtă nici pic de milă pentru acest individ, iar Dirk renunţă cu totul la acest sentiment în privinţa lui.

- Compania lui Gertsman se află în Buenos Aires. Atît ştiu eu.

Dirk respiră profund de cîteva ori, ca să se clameze, apoi se ridică în picioare.

- Dar Reparatorul? Ce legătură este între tine şi Raymond Neville?

- Nu cunosc pe nimeni cu numele acesta.

- Dar cunoşti pe cineva care lucrează pentru Gertsman, nu? Statură medie, constituţie atletică? Poate că şi-a schimbat înfăţişarea de cîteva ori de la prima voastră întîlnire?

Jonathan părea îngrozit.

- Thomas Moore. Thomas Calvin. Nu ştiu cine este cu adevărat. Este omul lui Gertsman. El a pus la cale amîndouă răpirile. Nu ştiu cine mai este implicat.

- Cînd l-ai văzut ultima dată?

- Azi dimineaţă. A zburat cu Meg, cu un avion care a decolat de pe Boeing Field. Nu ştiu alte detalii.

Dirk scoase mobilul şi o sună pe Sadie, comutînd pe speaker, ca să audă şi Luke.

- Avem nevoie de informații despre un individ, pe nume Otto Gertsman. Hollander i-a întins cursa lui Meg, însă Gertsman este omul din spatele răpirii. Compania lui are sediul în Buenos Aires. Se uită spre Hollander și îl întrebă: cum se numește?

- OGAR International. *Otto Gertsman Argentina*, se gîndi Dirk.

- Ai notat? o întrebă pe Sadie.

- Da. Presupun că nu l-ai omorît, zise Sadie sec.

Dirk zîmbi.

- Am fost pe aproape, dar nu. Sapă adînc, scumpete. Luke este și el aici. Mai avem de făcut cîte ceva; apoi plecăm.

- S-a făcut.

Dirk îl sună apoi pe agentul FBI Ron Nolan.

- Sînt cu Hollander, Ron, acasă la el. El i-a întins cursa lui Meg. Acum se află într-un avion spre America de Sud. Călătoria lui Raymond Neville în Argentina a fost o diversiune. S-a întors și a organizat a doua răpire. Acum este în avion, cu Meg. Tipul cu răpirea este unul pe nume Otto Gertsman. Buenos Aires. Știi ceva despre el?

Se lăsă tăcere la celălalt capăt al firului.

- Trebuie să vorbim, zise Nolan. Oamenii mei vor veni să-l ridice pe Hollander și-l vor aduce aici. Încotro vrei să mergi de acolo?

- Înapoi la birou. Mai am de făcut cîte ceva.

- Ne vedem acolo. Vom discuta despre Gertsman cînd ajung și eu.

Dirk avu un sentiment ciudat.

- Trebuie să ținem sub tăcere arestarea lui Hollander, pînă ce o vom recupera pe Meg.

- Asta nu va fi o problemă. Ne vedem acolo, zise Nolan și închise.

Capitolul treizeci şi unu

O zguduitură puternică o făcu pe Meg să deschidă ochii. Cîteva clipe i-au trebuit pînă şi-a revenit. Mintea îi era tulbure şi o durea capul îngrozitor. Îşi simţea şi gîtul înţepenit. Trebuia să-şi mişte membrele cumva. Era bolnavă? Poate că era în spital.

Îl văzu pe bărbatul aşezat în faţa ei, pe o banchetă din piele. Îmbrăcat elegant, în pantaloni bleumarin şi o cămaşă galbenă, încălţat cu o pereche de pantofi Dolce & Gabbana. Brunet, ochi negri, în jur de treizeci de ani. Nu-l cunoştea, însă chipul lui îi dăfea fiori înspăimîntători.

Fusese drogată şi răpită. Îşi aminti că l-a văzut pe Jonathan în duba cu care a fost dusă, apoi a fost luată pe sus şi ajutată să urce scările spre un avion, după care doi bărbaţi au aşezat-o pe banchetă.

I-au spus ceva pilotului sau copilotului, referitor la teama ei de a zbura, motivînd astfel faptul că ea consumase mult alcool, după care a fost acoperită cu o pătură, i s-a pus centura şi apoi avionul a decolat, însă ea nu mai putea să ţină ochii deschişi.

Acum, după ce a deschis ochii, şi-a dat seama că tocmai parcurgeau o zonă cu turbulenţe. Cu greu reuşi să stea ridicată, însă brunetul a venit imediat şi i-a pus peste gură o zdreanţă

îmbibată în substanța aceea dulce-înțepătoare, deși ea s-a zbătut din răsputeri să evite asta, numai că în cîteva minute se cufundă în abisul întunericos al inconștienței.

Cînd Dirk ajunse la birou, toată lumea forfotea. Sadie vorbise cu Ian, ca să-i sune pe Nick și Ethan, ca să-i zorească, iar cîțiva colaboratori ai firmei BOSS, Inc. au promis ajutorul, în caz de nevoie.

Ian și Nick erau așezați la biroul de mahon în sala de ședințe, iar Dirk intră și el. Luke i-o luase înainte – nu era de mirare, la cît de repede mergea cu vechiul lui Bronco.

Ethan intră în birou și derulă pe masă o hartă a Americii de Sud, peste care așează una mai mică a Argentinei.

- Am chemat niște topografi, spuse Ethan. Ar fi putut să folosească o hartă digitală, proiectată pe perete, însă Ethan era de modă veche, Lui îi plăcea să însemne locurile pe hartă, pentru ca apoi să revină cînd avea nevoie.

- O așteptăm pe Sadie, zise Ian. Brodie se apropie de hărți. A spus că vine și ea imediat.

Dirk se uită la bărbații adunați împreună cu el: erau cei mai buni pe care-i cunoștea. Nici nu s-ar fi îndoit că prietenii lui îi vor fi alături, deja pregătiți să acționeze după un plan bine pus la punct.

O va aduce înapoi pe Meg, cu orice preț. Nimeni de aici nu se îndoia de asta. Doar că fiind cu atîția prieteni, îi va fi mult mai ușor.

- Am vorbit cu agentul Nolan de la FBI, începu el. Sper că federalii vor putea să apeleze la ajutorul internațional, ca să o scoatem pe Meg din avion de îndată ce nava aterizează.

- După experiența mea, zise Luke foarte calm, într-o

asemenea situaţie, federalii sînt la fel de inutili ca o rolă de hîrtie igienică udă.

Toţi cei din sală au început să rîdă.

- Cred că vom afla foarte curînd, zise Dirk. Nolan vine la noi la birou.

Dirk se aşeză în capul mesei. Era operaţiunea lui, toţi ştiau asta şi o acceptau.

- După spusele barmaniţei de la Starbucks, dubiţa a fost în parcare în jurul orei unsprezece dimineaţa. Acesta va fi momentul nostru de referinţă pentru dispariţia lui Meg.

- Dar cu dubiţa ce facem? întrebă Nick.

- Nu avem nici măcar o cifră din numărul ei. În Seattle cred că sînt vreo mie de dubiţe albe.

- Cred că au drogat-o, sau au lovit-o, zise Luke. Din cîte o cunosc pe doamnă, e singurul mod prin care ar fi putut să o urce la bord.

Dirk simţi iar un junghi în coaste. Probabil că Meg s-a luptat cu ei din răsputeri. Se gîndea la băieţelul ei şi voia să-i fi alături toată viaţa.

- Cînd l-au luat pe puşti, au folosit cloroform, zise Dirk. Probabil că pe ea au imobilizat-o în acelaşi fel. Hollander spunea că un avion particular îi aştepta la Boeing Field, ca să-i scoată din ţară. El nu ştia dacă este avionul lui Gertsman sau unul de linie.

- Un avion particular nu ar fi o problemă pentru Otto Gettsman, spuse Sadie şi intră în birou. Tipul are o flotă de asmenea aparate. Gertsman este unul dintre cei mai bogaţi oameni din America de Sud şi din restul lumii.

Veni cu laptopul ei şi-l puse pe masa de conferinţe, iar pe chip i se citea îngrijorarea. Se aşeză pe un scaun, apoi se

puse pe treabă.

Pe perete se derulă un ecran pentru retroproiecție și pe el apăru imaginea lui Otto Gertsman.

- Cincizeci de ani, zise Sadie. Un metru șaptezeci și opt, păr blond și ochi albaștri. Născut din părinți germani, într-un orășel din Argentina, numit Villa La Angostura. Este în provincia Neuquen, undeva în Anzi. Regiunea a fost construită de germani.

- Provincia Neuquen, repetă Ethan. Luă o cariocă galbenă și încercui pe hartă zona.

- O mulțime de naziști au fugit și s-au stabilit în această regiune după cel de-al doilea război mondial, continuă Sadie, incluziv Herman Gertsman, bunicul lui Otto. Bunicul Gertsman a părăsit Germania imediat după terminarea războiului. Chiar a fost mîndru pentru că a fost nazist.

- De unde are Gertsman atîția bani? întrebă Nick.

- A moștenit cea mai mare parte. Bunicul cel bun a dosit averile polonezilor, rușilor, evreilor și altor amărîți pe care i-a ucis. Desigur, nu există dovezi pentru asta. Cînd bunicul a murit, fiul lui, Wilhelm a devenit bogat. A început să-și construiască un imperiu al afacerilor. Wilhelm a murit și i-a lăsat moștenirea lui Otto, care a continuat tradiția. Astăzi OGAR International are venituri din energie, metalurgie feroasă, linii aeriene, construcție de nave, petrochimice și componente pentru automobile.

- Eu bănuiesc și că Otto a continuat tradiția familiei și s-a asociat mișcării naziste. Așa se explică legătura lui cu Max Bremmer Nebunul, unul dintre cei implicați în răpirea băiatului, un neo-nazist născut în aceeași regiune, spuse Dirk.

- Bună bănuiala ta, spuse Sadie. Bariloche se află la mai

puţin de cincizeci de kilometru de Villa La Angostura.

- Hollander ne-a spus că Gertsman avea de gînd să o ducă pe Meg la baza lui, zise Dirk, această informaţie fiind cea scoasă de el şi Luke de la Jonathan, înainte ca federalii să-l salte. Ai vreo idee unde este asta?

- Din păcate tipul deţine cinci palate doar în Argentina, zise Sadie. Are unul lîngă Nisa, în sudul Franţei, unul în Macao. Are proprietăţi prin toată lumea. Ar putea să o ducă oriunde.

- Isuse, zise Dirk încordat. Oare cînd aveau de gînd să se oprească? Îşi trecu mîna prin părul puţin cam prea lung, pe care tocmai voia să şi-l scurteze, ca să arate bine pentru Meg.

- Ia-o uşurel, frate, spuse Luke, simţindu-i tensiunea. De-abia am început. Luke surîse. Dacă ar fi prea uşor, nu ar mai fi atît de amuzant.

Dirk îi aruncă o privire amicului său. Luke încerca să dezmorţească atmosfera, să-i ofere acel impuls, de care avea nevoie.

- Da, oare eu la ce mă aşteptam?

Ethan se lăsă greu pe spătarul scaunului şi zise:

- Am un prieten la Sea-Tac şi omul are o datorie faţă de mine. Sînt şanse ca tipul să cunoască pe cineva de la Boeing Field. Pilotul trebuie să anunţe planul de zbor. Poate că obţinem numărul avionului şi vedem unde trebuie să aterizeze. Ethan scaose mobilul din buzunar şi ieşi, ca să dea un telefon.

Chiar după ce ieşi el, îşi făcu apariţia agentul special Nolan.

- Parcă ar fi un teatru de război aici.

Cu imaginea lui Otto Gertsman proiectată pe un perete,

cu hărțile întinse pe masă și toate mobilele înșirate la rînd, chiar așa părea.

- Cam așa ceva este, zise Dirk. Dădu mîna cu Nolan și Ian făcu la fel. Sper că ai venit să-mi spui că ai informații despre avion, știi unde se duce și ai trimis deja cîțiva băieți, care așteaptă la aterizare.

Nolan suflă prelung, dezamăgit.

- Din păcate, nu va fi nimeni acolo unde aterizează avionul.

- Ți-am spsu eu, mormăi Luke.

- Măcar știi încotro se îndreaptă? zise Dirk.

- La asta lucrăm de zor. Curînd vom avea informația.

Ethan intră înapoi în birou.

- Avionul este un G4, închiriat, număr N108EC. Planul de zbor include o oprire pentru realimentare la Aeroportul Internațional Juan Santamaria din Costa Rica. De acolo ruta continuă spre El Tepual International Airport din Chile. Asta pare că este destinația finală. Pilotul va reveni la Seattle imediat.

- Chile? zise Dirk și merse lîngă Sadie, care lucra pe laptop. Ce naiba mai are în Chile?

Informații noi apărură pe ecranul de pe perete, după datele pe care ea le tastase rapid.

- Vezi asta? Era o hartă Google cu regiunea încercuită cu roșu.

- Da, văd. Și ce?

- Este Aeroportul El Tepual, din Chile. Sadie mări imaginea de pe hartă. Chiar aici, pe partea cealaltă a munților Anzi, este Bariloche.

Dirk zîmbi fiindcă acum înțelegea.

- Regiune muntoasă. O duce acasă. Aşteaptă avionul închiriat şi o preia el, ca să o transporte cu un avion de-al lui în Bariloche, sau prin apropiere. Trebuie să aibă pe acolo o proprietate. Bună treabă – e valabil pentru amîndoi.

- Să vedem dacă putem să aflăm exact încotro se îndreaptă. Sadie continuă să tasteze.

Ron Nolan se apropie şi el de masă.

- Orice ai avea de gînd să faci, nu se va întîmpla. Cel puţin nu azi şi nici săptămîna viitoare.

Sadie se opri din tastat.

- Ce naiba vrei să apui? zise Dirk, aruncînd o privire feroce spre Nolan. Trebuie pui piciorul în prag şi să trimiţi nişte oameni acolo, înainte de sosirea avionului.

- Nici gînd. Uite care-i treaba. Interpolul este grămadă pe Gertsman. După spusele lor, individul este implicat în tot felul de activităţi criminale, de la trafic de droguri, pînă la arme. Ei îl vor neapărat. Au un om sub acoperire şi în cîteva zile – o săptămînă, cel mult zece zile – vor pregăti terenul ca să pună mîna pe el.

Atmosfera în sala de consiliu era extrem de încărcată, iar Dirk era încordat ca un arc.

- Ce crezi că se va întîmpla cu Meg în tot acest timp? zise el. Gertsman nu o aduce pînă în Argentina, ca să stea de vorbă cu ea, la o cană cu ceai, după amiaza. Doar ea este model de talie internaţională. O vrea pentru el – aşa cum ar face orice bărbat cu sînge în instalaţie. Doar nu crezi că ar fi atît de mîrşav încît să ia ce-şi doreşte, fără permisiunea ei?

- Ştiu că eşti îngrijorat, încercă să-l liniştească Nolan. Dar Meg e femeie în toată firea. A fost model pentru lenjerie, cîndva. Ştie cum să procedeze cu bărbaţii. Nu trebuie decît

să-l ducă de nas pe individ cîteva zile, iar Interpolul va avea timp să acționeze.

Luke păru dezgustat și chiar scoase un mîrîit care exprima asta. Dirk veni în fața lui Nolan.

- În primul rînd este mamă, ticălosule – nu o tîrfuliță oarecare!

Nolan păru să dea înapoi.

- Ia-o mai ușor, Dirk. Nu mai gîndești limpede. Ești prea implicat emoțional, fiindcă este a ta. Nu-i așa?

Meg era oare a lui? Chiar așa? Pe cine mințea el? A fost a lui din clipa cînd l-a invitat în patul ei.

- Nolan, este a mea, iar eu apăr ceea ce-mi aparține.

- Nu și de data asta, Reynolds. Acum va trebui să aștepți. Dacă încerci să te amesteci în anchetă, vei merge la pîrnaie. Nolan se adresă tuturor: este valabil și pentru voi. Trebuie să vă dați înapoi, ca să lăsați autoritățile să-și facă treaba. Interpolul știe ce se petrece, zise el după o scurtă pauză. Oamenii fac tot ce le stă în putere ca să o aducă acasă pe Meg. La fel facem și noi.

Camera se cufundă într-o tăcere apăsătoare.

Dirk strîngea din dinți și refuza să mai spună ceva.

Agentul Nolan se întoarse și ieși din sală. Nimeni nu spuse nimic, pînă ce nu se închise ușa pe care a ieșit Nolan.

Capitolul treizeci și doi

- E timpul să ne apucăm de treabă, spuse Luke, primul care rupse tăcerea. Vorbea de parcă agentul nici nu a fost în acea încăpere. Înainte să vin aici, l-am sunat pe Morgan Flynn, amicul meu din America de Sud. I-am făcut un scurt raport al situației și l-am rugat să se ocupe de detalii, în caz că mergem noi acolo și facem noi înșine preluarea.

- Agentul special Nolan tocmai ne-a dat cale liberă, zise Ethan.

- În prezent Flynn este în Uruguay, dar a lucrat mult în Argentina. Are acces la orice fel de arme și resurse tactice ne vor trebui și e gata să ni se alăture, după ce vom ajunge acolo. I-am spus că-l sun de îndată ce pornim.

Dirk se simțea mai relaxat acum, cînd se trecea la acțiune. Luke a avut dreptate tot timpul. Numai un nebun ar fi crezut că va fi ușor să o aducă acasă pe Meg. De-abia atunci vorbi și Nick.

- Am făcut și eu niște calcule. Se uită pe iPadul din fața lui. Sînt 2.972 mile nautice de la Seattle pînă în Costa Rica, adică mai puțin de nouă ore de zbor. Meg a dispărut de la Starbucks pe la unsprezece. Înseamnă că avionul ar trebui să sosească pe aeroportul din Costa Rica aproximativ pe la opt seara, ora noastră.

Dirk se uită la ceas. Era opt fără un sfert.

- Fără ajutor internaţional, nu avem cum să-i oprim să plece din Costa Rica.

- Presupun că vor alimenta şi apoi pleacă, spuse Nick. Mai durează nouă ore pînă la El Tepual. Vor schimba avionul, o mută pe Meg într-un avion al lui Gertsman şi se îndreaptă spre Bariloche. Aeroportul de acolo este suficient de mare pentru un avion comercial, aşa că poate fi destinaţia finală. Nu e nici prea departe de Chile, doar la vreo sută de mile depărtare, însă vor trebui să traverseze munţii cumva.

- Sînt optsprezece ore de zbor, în total, zise Luke. Plus drumul de la Starbucks pînă la Boeing Field, încărcatul şi decolarea, opririle pentru alimentare şi schimburile de avioane. Cu diferenţa de fus orar de cinci ore, înseamnă că vor ajunge la Bariloche mîine dimineaţă, cam pe la unsprezece.

- Unsprezece a.m. repetă Dirk. Doar dacă nu mai întîrzie pe undeva, sau se strică vremea.

Ethan îi privi pe bărbaţii din sala de consiliu.

- Înseamnă ora şase dimineaţa, ora noastră. Va fi o noapte lungă, băieţi. Ar fi bine să-i chemăm şi pe ceilalţi colegi valoroşi.

Luke se ridică primul.

- Fiindcă mă număr printre aceştia şi nu vreau să rămînem fără unul la fel de valoros, îl voi suna pe Flynn, ca să-l zoresc puţin şi să-l rog să pregătească echipamentele şi armele de care vom avea nevoie.

Dinspre uşă se auziră paşi grăbiţi.

- Apoi, din cîte am auzit adineauri, veţi avea nevoie de un avion închiriat – printre multe alte cheltuieli diverse şi

neprevăzute.

Dirk se întoarse în direcția de unde venea vocea cunoscută.

- Domnule O'Brien.

- Cred că poți să-mi spui Edwin deja. Aș fi vrut să mă suni și pe mine. Am tot încercat să dau de Meg pe mobilul ei, nu mi-a răspuns și așa am sunat la ea acasă, unde doamna Wills mi-a zis că și tu o cauți pe Meg. După cît de supărată părea, mi-am închipuit că e ceva grav și presimțeam că te voi găsi aici.

- Nu voiam să te sun pînă ce nu știam ce se întîmplă.

- Iar acum știi, zise bărbatul grizonat, înalt și cu o statură impozantă.

- Din nefericire, da. Dirk îl prezentă celor aflați în sală. Dînsul este Edwin O'Brien, tatăl lui Meg. Doamna de la calculator este Sadie Gunderson. Tipul blond este Ian Brodie, șeful meu. Tipul de acolo, brunet, cu ochi albaștri este Nick Brodie, iar muntele acela este Ethan, vărul lui Nick. Pe Luke deja îl cunoști.

Edwin dădu din cap respectuos.

- Presupun că toți sînteți aici ca să-l ajutați pe Dirk să o găsească pe Meg.

- Exact, zise Ian.

- Nu știu dacă vă dați seama, dar veți beneficia de asistența mea. Aș începe prin a spune că tot ce aveți de gînd să întreprindeți de acum încolo va fi extrem de costisitor. Din fericire, eu am bani destui și vreau ca fiica mea să revină acasă teafără.

Dirk se simți imediat copleșit de respectul față de tatăl lui Meg. Așa că trase un scaun și îl invită să li se alăture.

- Ia loc şi imediat te punem la curent.

Cît timp băieţii şi-au sunat familiile ca să anunţe întîrzierea, Dirk l-a informat rapid pe Edwin O'Brien despre faptul că Meg a fost dusă în Argentina. I-a spus şi că a discutat cu cei de la FBI, de la care nu se aşteptau să primească ajutor, întrucît ei înşişi făceau nişte investigaţii asupra omului care a răpit-o, Otto Gertsman.

I-a mai spus şi de Jonathan Hollander, iar atunci l-a văzut cum se schimbă la faţă şi se înroşeşte de mînie.

- Tot Jonathan a fost implicat şi în răpirea lui Charlie, zise Dirk. Nu ştiu exact cum a intrat în legătură cu Gertsman, dar se pare că Hollander îi datorează bani. De aici a pornit toată tevatura asta.

O'Brien lovi cu pumnul în masă.

- Va plăti. Îţi promit.

- Pentru moment, Hollander este cea mai neînsemnată problemă a noastră, zise Dirk, asigurîndu-l că din pricina acestei acţiuni împotriva lui Meg, mai mult ca sigur că va sfîrşi în închisoare.

- Vreau să o văd acasă pe fata mea, zise O'Brien. Cu orice preţ. Charlie are nevoie de ea. Eu şi mama ei avem nevoie de ea.

- Şi eu am nevoie de ea, zise Dirk emoţionat.

Era pentru prima dată cînd O'Brien se relaxa, de cînd intrase în sala de şedinţe.

- Atunci trebuie să-mi fac mai puţine griji, zise el.

Dirk era şi el mai relaxat, ştiind posibilităţile financiare nelimitate ale bărbatului.

- Apropo, zise O'Brien către Dirk, înainte de revenirea celorlalţi în încăpere. M-a sunat soţia cînd eram pe drum, spre

tine şi mi-a zis că merge să-l ia pe micul Charlie, ca să stea la noi pînă ce se termină toată aventura asta oribilă. Cînd vei vorbi cu Meg, spune-i să stea liniştită, fiindcă micuţul va fi cu noi. Este pe mîini bune, cu bunicii lui.

Dirk răsuflă uşurat de două ori. Şi el era preocupat de băiat.

- Ce veste bună, zise el. M-am gîndit că putem conta pe voi, ca să aveţi grijă de Charlie, însă niciodată nu am crezut că va fi în acest context nefericit.

- Din păcate aşa este. O anunţ pe Patsy. I-am promis că nu mai ţin secrete faţă de ea.

Dirk îl privi pe bărbatul cu trăsături puternice şi ochi albaştri, care-i aminteau de Meg.

- O voi aduce acasă, domnule. Vă jur. Nu mă voi întoarce pînă ce nu o voi găsi.

- Nu ar fi trebuit să mă amestec nici prima dată, spuse el, uitîndu-se la Dirk foarte serios. M-am înşelat în privinţa ta, iar Meg a ştiut că aşa va fi. Eşti tot ce şi-ar dori un bărbat de la fiul său.

Dirk înghiţi emoţionat. Niciodată nu a avut un tată adevărat, nu unul ca Edwin O'Brien. Meg era norocoasă.

- Mulţumesc, spuse el.

Ceilalţi bărbaţi au revenit, cu rezerve proaspete de cafea. Venise deja şi o hartă de la topografi, pe care Ethan a întins-o pe masă. Sadie reveni şi ea cu laptopul său. Părea că lucrează în continuu.

- Avionul lui Gertsman nu aterizează în Bariloche, îi spuse ea calmă.

- Atunci unde naiba vrea să o ducă? zise el uşor iritat.

- Păi, se duce acasă, cum ţi-ai închipuit. Dar Otto nu are

nevoie de un aeroport public, unde să aterizeze cu avionul lui scump. Are o proprietate imensă la este de Bariloche. Douăzeci de mile pe treizeci, în provincie, teren viran. Loc suficient, pe care a construit o pistă generoasă.

Nick fluieră admirativ.

Sadie aduse fotografii cu peisajul în care se încadra pista.

- Mi se pare mie sau este un fel de deşert acolo? întrebă Dirk, care deja îşi făcea planuri pentru a o scoate pe Meg din ghearele lui.

- Acolo va ateriza avionul. Otto mai are o proprietate de doisprezece mii de acri în zona muntoasă, la vreo două ore distanţă. Domeniul familiei lui este lîngă Villa La Angostura, unde s-a născut.

Sadie mai prezentă cîteva imagini pe ecranul de pe perete. Vîrfuri golaşe, înalte şi zimţate, sau stîncoase, acoperite cu zăpadă, rîuri învolburate, un peisaj mirific al înălţimilror sălbatice, aparent nesfîrşit. Fabulos, cînd era vorba să admiri, dar cumplit pentru manevre de intrare şi ieşire, fiindcă terenul era absolut sălbatic şi imprevizibil.

- Estancia Adelina, continuă ea. Aşa îi spune Gertsman. A botezat-o aşa după numele mamei lui. Uneori Otto dă petreceri acolo, dar numai cu prietenii foarte apropiaţi. Nu am putut afla multe despre proprietate şi casă. Imaginile din satelit arată cît e de vastă întinderea. Pe ecran apăru o imagine Google a domeniului şi a zonei muntoase care-l împrejmuia.

- Casa principală trebuie să aibă peste două mii de metri, zise Luke.

- Clădirile de acolo arată ca nişte barăci, comentă Nick, studiind atent imaginile de pe ecran.

Sadie trecu la alta, unde se vedeau împrejurimile casei, totul fiind protejat cu un zid foarte înalt.

- Otto ține la intimitatea lui pînă la punctul paranoiei.

- Imaginile sînt teribile, dar de-abia sîntem la început. Trebuie să știm cît mai multe despre regiune și oamenii de acolo, înainte să ne avîntăm. Putem lucra și în avion, dar va trebui să fim foarte siguri pe noi, odată ce punem piciorul pe pămînt.

Sadie aduse fotografii din San Carlos de Bariloche, numele complet al orașului.

- Populația locală numără o mie o sută persoane. Iarna e stațiune de schi cunoscută. Un loc destul de elegant, un fel de Aspen al Argentinei. Vara turiștii vin pentru lacul superb care-l înconjoară. Există plaje cu nisip alb, puicuțe în bikini, restaurante cu pretenții, magazine cu ciocolată...

- Păcat că nu mergem acolo în vacanță, ci la război. Cuvintele lui Nick au stîrnit rîsete printre colegi.

- Știm un lucru, zise Dirk. E drum lung pînă-n Argentina. Ne trebuie un avion mare. Ethan, tu ai închiriat așa ceva pentru un client de-al tău. Crezi că poți să faci rost?

- Mă ocup eu de asta, zise O'Brien, ridicîndu-se de pe scaun. Avionul G4, cu care o duc pe Meg, poate parcurge cam patru mii trei sute de mile nautice. De aceea trebuie să oprească și să alimenteze. Un G6 poate zbura peste șapte mii de mile nautice. Nu are nevoie de realimentare. Și cu el se poate ateriza chiar acolo, în Bariloche. Așa veți mai economisi ceva timp. Știu pe cine să sun. Hai că mă apuc de treabă. O'Brien se îndreptă spre ușă.

- Iar eu trebuie să-l informez pe Flynn, zise Luke și ieși apoi.

Dirk și ceilalți au încercat tot felul de strategii, dar nimic nu putea fi stabilit definitiv.

- Necazul nostru este că nu vom avea informațiile necesare decît după ce vom ajunge acolo, zise Dirk.

- Atunci va trebui să ne dăm toată silința, zise Nick.

Luke reintră în sală peste cîteva minute.

- Am vorbit cu Flynn. Vestea bună este că el îl cunoaște pe unul, care îl cunoaște pe altul, care este este hamal la aeroportul din Bariloche. Vom putea să ne aducem armele proprii.

- Şi cum o să facem asta? întrebă Nick. Cum le vom trece la vamă, fără să ajungem la închisoare?

- Vom intra ca turişti americani, zise Luke. Mergem acolo pentru călătorii, pescuit pe lac şi multă plajă. Vom fi îmbrăcaţi obişnuit, luăm bagaje de mînă, dar echipamentele le vom lăsa în avion. Omul de legătură al lui Flynn le va descărca şi le va duce la o locaţie stabilită în prealabil. Nu vor fi ieftine serviciile lui, dar Flynn este aproape sigur că putem avea încredere în el.

- Pentru moment, din nefericire, nu putem să fim decît aproape siguri, bombăni Dirk.

- Eu voi comunica din avion cu Flynn, zise Luke. Montevideo este la doar trei ore şi jumătate distanţă de Bariloche. El va ajunge acolo cu mult înaintea noastră. Vom păstra legătura şi vom stabili mai multe detalii în avion. Eu mi-am dus armele şi geanta de voiaj în Bronco. În cincisprezece minute pot să fiu gata de plecare.

- Acum, dacă ştiu că putem să ne luăm armele, zise Dirk, va trebui să-mi iau cîte ceva de la apartament. da, adică puşca de asalt AR-15, pistolul S&W.45, vesta tactică,

echipamentul de supraviețuire și rezerve de muniție.

- Și eu trebuie să-mi iau armele, zise Nick. Trec pe acasă și ne întîlnim la aeroport.

- Stai, îi zise Dirk lui Nick. Tu nu te băga, frate Brodie. Ai o soție și un copil nou născut. Tu rămîi aici.

- Pe naiba, zise Nick, fulgerîndu-l cu privirea. Merg și eu.

- Ethan și Ian, e valabil și pentru voi, zise Dirk, ignorîndu-l. Voi aveți familii. În plus, această operațiune va fi una de tactică militară. Sînteți niște polițiști remarcabili, dar sînteți civili. Luke și cu mine știm ce manevre să facem. Pentru noi este o a doua natură.

- Eu sînt Șerif, protestă Nick. Ai nevoie de mine. Nu ajunge să mergeți doar voi doi.

- Morgan Flynn va fi alături de noi, zise Luke. Am fost în luptă împreună. Tipul a fost unul dintre cei mai buni operatori cu care am lucrat vreodată. El o să recruteze oamenii de care avem nevoie.

- Nu pot să stau aici, cu mîinile în sîn, zise Nick. Dacă ar fi fost Samantha...

- Știu, zise Dirk. Asta nu schimbă lucrurile cu nimic.

- Dar operațiunile de la sol? insistă Nick. Eu aș putea veni cu voi, stabilesc tabăra de bază, mă ocup de comunicații, vă ajut cu coordonarea din Bariloche.

Dirk și Luke se uitau unul la celălalt și ideile începură să li se învîrtă prin minte.

- Poate că nu e o idee prea rea, spuse Dirk.

Ethan procesă cele auzite și interveni:

- Din cîte spune Sadie, orașul e o destinație perfectă pentru turiști. Nick ar trebui să fie în siguranță printre ei.

- Bine, conveni Dirk. Vrei să vii, Brodie, vei veni. Tu vei fi omul de la bază, dar vei rămîne în Bariloche. Vestea proastă este că, pînă ce Edwin aranjează cu avionul, nu putem pleca nicăieri.

Chiar atunci intră şi O'Brien în sală.

- Domnilor, aceasta nu mai este o problemă. Burton-Reasoner Industries are pregătit un G6, care vă va lua de la Boeing Field. Pînă la ora unsprezece va fi alimentat şi pregătit să vă ducă unde vreţi. Aveţi aici rezerve financiare, spuse el, trîntind pe masă o geantă doldora de bani. Dacă vă mai trebuie, anunţaţi-mă imediat şi vi-i trimit prin poştă la Bariloche.

Dirk se mai liniştea acum, cînd lucrurile se puneau pe roate. Se gîndea la biata Meg, care nu ştia ce i se pregăteşte. Va trebui să-l perpelească pe Otto Gertsman pînă va ajunge şi el acolo.

- Ora unsprezece, repetă el. Hai să plecăm acum, ne luăm echipamentele fiecare, apoi ne vedem la aeroport. În avion mai punem la punct planul, dacă vom mai avea alte informaţii de la Flynn. Domnilor, la treabă.

Capitolul treizeci şi trei

Meg se trezi ameţită şi dezorientată, cu senzaţia de epuizare. Capul îi bubuia şi îi venea să vomite. Nu cunoştea nimic din jur. Stătea întinsă pe un pat dublu, iar mintea retrăia frînturi de evenimente.

Parcă îşi aminti de avion, de aterizarea în mijlocul unui loc pustiu, apoi soarele care strălucea roşiatic pe linia orizontului, în faţa ei.

Îi revenea în minte şi călătoria cu maşina, pe un drum şerpuitor, dar nu ştia cum a a juns în dormitor, sau de cînd era acolo. Se uită pe fereastră, ca să mai alunge greaţa. Era după amiaza, tîrziu, îşi zise, după unghiul în care razele soarelui se loveau de suprafaţa piscinei aflată în mijlocul unei grădini.

Meg studie peisajul, nu mai era arid, ci munţi înalţi, împăduriţi înconjurau conacul unde se afla. Se vedea că este o clădire mare, cu două etaje şi cîte o aripă laterală de la clădirea principală.

Perimetrul era bine izolat de un zid înalt. Observă bărbaţi înarmaţi în turnurile de la colţurile clădirii şi se cutremură. Erau soldaţi, cu arme automate în mîini.

Unde era? Cum a ajuns acolo? Oriunde se afla, era clar prizoniera cuiva, nu musafir.

Realiză că nu mai purta blugi şi ghete, aşa cum plecase

de acasă dimineața. Nu, parcă nu fusese dimineața acelei zile. Parcă își aminti că a mers la Starbucks, acolo era o dubiță albă în parcare. Doamne, își aminti cum a fost adormită și tîrîtă în vehicul. *Gîndește! Ai dat de dracul!* Trebuia să se concentreze, să rămînă alertă.

După cum își stabili reperele temporare, răpirea se petrecuse ieri dimineață. În zona montană a fost adusă cu o mașină. Deci trecuse o zi întreagă.

Respiră! își zise, fiindcă simțea că se sufocă. Deschise fereastra, apoi se uită la cămașa de noapte de satin, cu care era îmbrăcată. Era lenjerie scumpă, de culoarea ei preferată, așa cum ar fi purtat, dacă prezenta moda pentru La Belle.

Pe sub cămașă avea un body dantelat, foarte sumar, care cu greu îi acoperea jumătate de sîn. Oare cine a dezbrăcat-o? Cine a ales cămașa de noapte și a ajutat-o să o îmbrace?

Nu-și mai amintea nimic. Ce i se întîmplase, că a uitat totul? Doamne, trebuia să afle ce se petrece.

Își aminti brusc mirosul dulce-înțepător la nas și gură, același iz oribil de cloroform, pe care-l recunoscuse în dormitorul lui Charlie. A fost inconștientă. Începură să îi transpire palmele, iar gura i se uscase. Doamne, bărbații aceia nemiloși și duri au dezbrăcat-o? Dacă au molestat-o? Nu, și-ar fi amintit asta.

Se uită la cămașa de culoarea piersicii. Netrebnicii aceia brutali nu puteau să cumpere așa ceva. Nici nu aveau bani pentru o asemenea casă, unde dormitorul era parcă pregătit pentru o regină.

Se uită la mobilier, la pereți, la parchetul lăcuit, la covorul din lînă fină de Aubusson. Draperii grele, de catifea în culoarea caisei, șemineul încadrat în marmură sculptată.

Cine era proprietarul casei? Oare acea persoană a dezbrăcat-o? Se înfioră, apoi căută să nu se gîndească la ce-i mai rău.

Dirk avea dreptate. Fostul ei soț era implicat în răpirea lui Charlie. Jonathan voia să pună mîna pe răscumpărarea de zece milioane de dolari, luată pentru fiul lui. Văzînd că planul i-a fost zădărnicit, a aranjat ca Meg să fie răpită. Cît era acum răscumpărarea? Cincisprezece milioane? Douăzeci?

Oarecum se simțea liniștită. tatăl ei va plăti suma, oricît de mare ar fi fost, apoi ea va pleca acasă. Apoi din nou cineva putea să-l răpească pe Charlie și povestea continua la nesfîrșit.

Doamne, se gîndi la băiețel. Charlie o fi bine? Era acasă cu doamna Wills. Oare Dirk a avut grijă de el? Îl vedea pe Dirk, cu tatuajul lui sexi. Atîtea au rămas nerezolvate între ei. Mai bine i-ar fi spus că îl iubește.

Bine că i-a lăsat mesajul în care i-a spus că se va întîlni cu Jonathan. Dirk va presupune că a fost răpită și va veni după ea.

Știa asta și nu avea nici cea mai mică îndoială. Dirk va veni, iar ea trebuia doar să supraviețuiască pînă la sosirea lui.

Observă pe o masă rotundă o vază Lalique, unde niște trandafiri superbi se odihneau în apă. Oare ce fel de răpitori erau aceia care își tratau victima ca pe o regină?

Mînia începea să ia locul fricii. Cine a avut tupeul să o aducă aici, împotriva voinței ei? La naiba, ce era ea?

Trecuse o oră. Meg se gîndea să bată cu pumnii în ușă, dar nu era pregătită să dea ochi în ochi cu răufăcătorul, mai ales că era pe jumătate dezbrăcată.

Auzi o bătaie în ușă și tresări. Intră o blondă tînără. Era

drăguță, cam plinuță, cu părul strîns la spate și ochi albaștri. Purta o uniformă de cameristă, cu șorț alb, apretat, legat la mijloc.

- Eu sînt Gretchen. Sînt aici la dispoziția dumneavoastră, cu orice doriți. Avea un ușor accent german, deși vorbea engleza fluent.

- Tu m-ai...tu m-ai dezbrăcat cînd am sosit? întrebă Meg.

- Da, zise ea. Voi fi camerista dumneavoastră cît timp veți sta aici.

- Și cît va fi asta, mai exact? întrebă Meg destul de furioasă. Fata ignoră întrebarea. Măcar spune-mi unde mă aflu. Aș vrea să știu.

Gretchen schiță un zîmbet, dar era masa tăcerii.

- Curînd vi se va răspunde la toate întrebările. Era clar, după tonul ei, deloc umil, că funcția ei era mai mult de paznic, decît de slujnică, probabil că era cîinele de pază al răpitorilor.

- Vreau să vorbesc cu șeful, proprietarul casei, poate. Și am nevoie de haine...ceva cu care să mă acopăr măcar.

Gretchen merse și deschise ușa spre un dressing enorm, plin cu fuste, rochii, tricouri, geci, cămăși, pantaloni în toate culorile, poșete și accesorii variate, pantofi, sandale, papuci și cizme aliniate lîngă perete. Erau foarte scumpe și purtau etichetele unor case de modă celebre.

- Am fost trimisă să văd dacă vă simțiți bine, ca să luați cina cu gazda, zise Gretchen. Văd că așa este.

Fata intră în dresing, iar peste cîteva minute reapăru ținînd în mînă o rochie fără spate, din mătase albă. Eticheta Valentino flutura, în timp ce fata punea rochia pe pat, iar pe covor lăsă o pereche de sandale Gucci cu toc și barete pe

glezna.

Meg simți un fior rece pe șira spinării. Se vedea că hainele erau exact mărimea ei.

- Sînt sigură că veți dori să faceți un duș, ca să vă înviorați, înainte să vă pregătiți pentru cină, zise Gretchen. Veți găsi tot ce vă trebuie, inclusiv machiaje, în baie. Cina va fi servită la ora șapte, în sufragerie. Cineva vă va conduce acolo.

Gretchen ieși tăcută, iar Meg încercă să răsucească mînerul din alamă, însă ușa părea încuiată din exterior.

Merse și se trînti pe pat. Era departe de familie și prieteni, de Dirk și de Charlie. Își aminti cum fiul ei ieri dimineață, cînd stăteau amîndoi în bucătărie, își balansa picioruşele.

- Cînd vine Dirk? întrebase Charlie.

- Acum are treabă, dar va veni mai tîrziu, la cină.

- Putem să mergem la o înghețată, cu Viperul lui?

- După ce vom mînca, poate că da. Știi că lui Dirk îi place înghețata.

- Dirk e ca mine, zise Charlie surîzînd. Puștiul se atinse cu palma pe piept. Îmi place cînd Dirk stă cu noi noaptea. Nu mai am coșmaruri.

Meg îl sărută pe căpșorul cu bucle roșcate.

- Nici eu nu mai am, scumpule.

Era clar cît de mult își dorea Charlie un tată. Dirk îi căzuse cu tronc.

Lui Meg îi căzuse cu tronc mai demult.

Acum se afla în acest dormitor luxos, cu inima plîngînd după bărbatul iubit. Se ruga ca dimineața de ieri să nu fie ultima dată cînd l-a văzut.

Avionul Gulfstream G650 zbura la treisprezece kilometri altitudine, îndepărtîndu-se de Seattle cu silueta sa somptuoasă. Interiorul era deosebit de elegant, cu banchete spațioase din piele de culoarea untului, iar pasagerii lui se puteau considera norocoși pentru o călătorie confortabilă, cu stil.

Barul oferea toată gama de băuturi, iar la bucătărie se puteau comanda delicii culinare.

Dirk și Nick stăteau așezați față în față, în timp ce Luke se rezema confortabil pe spătarul banchetei sale, studiind ecranul laptopului pe care-l ținea pe genunchi. Exista Wi-Fi în avion, așa că Internetul era o facilitate obișnuită.

- Hai să recapitulăm ce știm pentru moment, zise Dirk. Se uita spre Luke, singurul care mai fusese în America de Sud.

- Știu cîte ceva despre Argentina, zise Luke.

Traducere: am fost trimis cu trupele acolo, într-o misiune de coșmar, doar că nu am permisiunea să vorbesc despre asta.

- Am fost de vreo două ori acolo, zise, dar nu în regiunea alpină. Știți, sîntem norocoși, fiindcă acolo anotimpurile sînt invers decît la noi. Acum este vară la ei. Pe alocuri este foarte cald, dar în apropiere de Anzi, căldura nu poate fi o problemă. La prînz este potrivit de cald, iar noaptea e chiar răcoare.

- Vorbești spaniola, zise Dirk. Asta va fi de mare ajutor. Luke avea darul învățării limbilor străine. De aceea era un bun operator.

- Da, e frumos acolo, zise Luke. Dar în multe privințe, este tot o țară din lumea a treia. Probleme sociale, nesiguranță economică, turbulențe politice, sărăcie la greu, multă corupție

și criminalitate crescută.

- Corupția ar putea fi un avantaj, zise Dirk. Dacă mituiești, îți faci treaba numaidecît.

- La cîți bani gheață ne-a pus la dispoziție Edwin, zise Nick. Bine că s-a gîndit să pună și niște pesos, ceea ce ne ușurează munca. Sînt cam zece pesos la dolar.

- Tipul nu e fraier, zise Dirk.

Luke îl fixă cu privirea lui azurie.

- O'Brien nu e fraier, cum nici fata lui nu este. Meg știe sigur că venim. Își va pregăti o tactică pentru a fi în siguranță, pînă vom ajunge noi la ea.

- Gertsman s-a ostenit mult ca să o ducă pe Meg acolo, zise Dirk, înghițind cu greu. Orice și-a pus în gînd să ia, va lua într-un fel sau altul.

- Jonathan spunea că Gertsman este obsedat de ea, explică Luke. Nu cred că îi va face vreun rău. Nu imediat. Atîta timp cît va juca și ea corect.

- Are un băiețel acasă, zise Dirk revoltat. Va face orice doar ca să rămînă în viață.

- Exact, spuse Luke. Și te are pe tine. Știe că o vei iubi indiferent de ce se va întîmpla acolo.

Dirk își simți inima în gît. Îl fixa pe Luke cu privirea.

- Crezi că ea știe asta?

Era adevărat. Amicii lui vedeau asta foarte clar, dar nu era sigur că și Meg știe.

- Da, știe, spuse Luke foarte convins.

- O vom aduce noi înapoi, nu te neliniști. Și vom ajunge la ea înainte să i se întîmple ceva rău, completă Nick.

Dirk era bucuros că acești bărbați veniseră cu el, deși sufletul îi era încărcat.

- Aşadar, cît de greu crezi că va fi să o scoatem de acolo? Am urmărit imaginile de pe Google maps, iar din satelit locul acela pare o fortăreaţă, spuse Dirk. Nici nu-mi imaginez cîţi oameni poate să aibă de pază pe proprietate.

- Poate că nu va fi greu deloc. Mergem, o luăm şi dispărem. Poate Gertsman nici nu s-a gîndit că vine cineva după ea. Poate crede că va scăpa uşor şi că nimeni nu îşi închipuie că el a răpit-o.

- Chiar şi dacă Hollander vorbeşte, Gertsman îşi va închipui că familia ei va apela la autorităţile argentiniene, ca să-i convingă să se implice – dar cunoscînd puterea lui Gertsman, ar fi posibil să fie trataţi cu un refuz.

- Sau vor tărăgăna cazul la nesfîrşit, pînă ce se va uita de tot, adăugă Luke. Regulile *Mordida*, care se aplică în toată America de Sud.

Dar există şi posibilitatea ca pe domeniul lui să existe o sută de oameni ca paznici, încheie Nick.

- Voi doi asta credeţi? zise Dirk.

Cei doi prieteni se uitau unul la altul.

- Mă gîndeam că nu.

- Bine, poate că nu va fi chiar floare la ureche, spuse Luke. Nu ne-am gîndit că va fi aşa, nu? Avem un plan iniţial. Hai să ne facem şi un plan B, dar şi un C, asta ca să fim siguri că măcar unul va funcţiona.

Capitolul treizeci şi patru

Încălţată cu sandalele Gucci şi îmbrăcată în rochia de mătase albă, cu spatele dezgolit, Meg merse să deschidă uşa, fiindcă auzi o bătaie. Nu că ar fi putut să o deschidă fizic.

- Intră.

După ce se auzi încuietoarea şi uşa se deschise, apăru în prag un bărbat îmbrăcat impecabil, într-un costum bleumarin şi încălţat cu o pereche de pantofi negri, de firmă.

- Bună seara. Sper că v-aţi odihnit suficient.

Meg clipi cînd auzi engleza lui britanică, perfectă. Nu-l recunoscu pe bărbatul şaten, tuns modern, cu ochi albaştri, care stătea în faţa ei, dar totuşi, parcă...

- Îmi amintesc de dumneata. Aveai părul negru şi ochi căprui, dar eşti bărbatul din avion.

- Sînteţi o foarte bună observatoare, doamnă O'Brien. Sînt rari asemenea oameni.

- Dumneata eşti Raymond Neville, zise ea, deja înfuriată. Bărbatul cu un milion de feţe. Cel care era să-l omoare pe fiul ei, dar şi pe ea. Îşi aminti cum l-a numit agentul Nolan. Reparatorul – cel care l-a omorît cu sînge rece pe Mickey Degan. Îi venea să fugă din cameră, apoi din casa aceea, însă alungă teama şi rămase pe poziţii.

- Îţi schimbi înfăţişarea aşa cum îţi schimbi lenjeria

murdară, dar nimic nu-ţi poate alunga răutatea din ochi.

Neville rămase cu aceeaşi expresie întipărită pe chip.

- Nu mi-am dat seama că detectivul, iubitul dumitale poate fi atît de eficient. Greşeala mea.

- Ai încercat să mă omori. Ai încercat să-mi ucizi fiul.

- Ca să reuşeşti în orice faci, trebuie să fii flexibil. Trebuia să scap. Ştiam că prietenul dumitale, Reynolds, nu te va lăsa să te îneci – cel puţin mi-am închipuit că va depune eforturi ca să nu se întîmple asta. După cum s-a dovedit, i-a reuşit manevra foarte bine.

Meg îşi aminti senzaţia de groază cînd şi-a văzut fiul aruncat în lac şi din nou o cuprinse o ură nestăvilită, care i se citea pe faţă. Neville o studia atent.

- Dacă eşti hotărîtă să dai vina pe cineva, dă vina pe faptul că l-ai implicat pe Reynolds de la bun început. Dacă tatăl dumitale plătea răscumpărarea imediat, acum nu ai mai fi aici.

Meg se abţinu să comenteze. Şi aşa Neville avea prea multe informaţii. Ştia de exemplu că Dirk îi descoperise identitatea. Era periculos să dezvăluie şi altceva de care el s-ar putea folosi împotriva ei.

Îi oferi mîna.

- Să mergem la cină. Nu dorim ca gazda să te aştepte.

- Cine anume?

- Cred că preferă să se prezinte singur.

Decise că era bine să coopereze, deşi ar fi refuzat mîna oferită de Neville. Dirk o va găsi. Îi trebuia ceva timp. Va face orice, doar să îi ofere atît cît avea nevoie.

Au ieşit pe un hol cu podeaua din marmură, apoi au coborît pe o scară în spirală şi au ajuns într-un hol mare,

desupra căruia străjuia un candelabru de cristal.

Au intrat pe o uşă culisantă, care se deschidea spre un salon special, în mijlocul căruia era aranjată o masă lungă, ovală, din mahon, înconjurată de douăsprezece scaune cu spătar înalt. Un candelabru la fel de somptuos ca acela din hol arunca lumină asupra mesei. În capul îndepărtat al mesei văzu un bărbat corpolent, între două vîrste, care se ridică imediat ce o văzu că intră. Avea ochi albaştri şi un ten cam palid. Avea în jur de cincizeci de ani, socoti ea, după ţinuta şi statura lui, deşi se vedea că timpul începea să-şi lase amprenta. Poate prea multă băutură şi mîncare fără restricţii, îşi închipuia Meg.

Neville îşi retrase braţul şi făcu cîţiva paşi înapoi, în timp ce bărbatul se apropia de ei.

- Doamnă O'Brien, este o plăcere să vă întîlnesc în sfîrşit. Îi zîmbi şi se înclină galant. Meg recunoscu acelaşi accent german pe care l-a sesizat la Gretchen.

- Mă numesc Otto Gertsman. Sînt admiratorul dumitale de cîţiva ani şi în acelaşi timp gazda dumitale pentru ceea ce sper că va fi o şedere plăcută.

Meg clocotea de furie. O răpise mişeleşte, a încercat să-i răpească fiul. Ridică o sprînceană, încercînd să-şi camufleze mînia.

- Sînt musafira dumitale, nu prizonieră, atunci?

El zîmbi cordial, poate puţin cam prea familiar. Meg detectă o oarecare limită pe care el o atinsese, deşi se străduia să nu se trădeze.

- Pînă la urmă va fi decizia dumitale, draga mea. Pentru moment, ce-ar fi să ne bucurăm de cină, apoi te voi invita la un tur al casei mele.

Timp, îşi aminti ea păstrîndu-şi respiraţia constantă.

Avea nevoie de timp. Îi acceptă mîna şi se lăsă condusă spre locul pe care i-l rezervase în dreapta lui. El trase scaunul, iar ea se aşeză. Cu coada ochiului a remarcat că Neville s-a retras şi a dispărut din încăpere.

Acum se concentră asupra gazdei, fiindcă pentru moment voia să-l considere gazdă, nu gardian. Îşi repeta într-una că Dirk o va găsi. Într-un fel va face legătura între Neville şi Gertsman, reconstituind traseul pe care ea a fost dusă.

Germanul se aşeză, apoi îşi puse în poală şervetul de masă alb, iar Meg făcu la fel.

Într-o frapieră lîngă masă aştepta o sticlă de şampanie, pe care bărbatul o apucă în mîna lui mare. Dom Perignon. Doar ce era mai bun pentru musafira lui. Îi venea să se întindă şi să-i tragă o palmă, dar aşteptă ca el să umple paharul de cristal, apoi şi-l umplu şi pe al lui şi propuse un toast.

- Pentru că în sfîrşit te-am cunoscut.

Meg privi lichidul acidulat şi îşi simţi stomacul întors pe dos.

- Voi bea cu dumneata, însă doar dacă îmi dai cuvîntul de onoare că în pahar nu se află şi altceva în afară de şampanie. Gata, nu mai voia să fie drogată, să doarmă, aşa cum se întîmplase pînă acum.

- Ai fost adusă aici pentru mai multe motive, spuse el, lăsînd paharul pe masă. Doar unul are legătură cu noi doi şi cu ce ar putea să ne rezerve viitorul. Ai cuvîntul meu că de acum încolo tot ce se va petrece între noi nu va fi prin subterfugii.

Meg răsuflă prelung. Nici ea nu ştia de ce, dar îl credea. Poate fiindcă nu era o provocare prea mare să violezi o femeie în stare de inconştientă.

Timp, își repetă ea. Meg ridică paharul, fiindcă simțea nevoia să bea ceva, apoi ciocni cu Otto Gertsman. Clinchetul cristalului scump din care erau confecționate paharele, precum și rînjetul lui lasciv îi trimiteau fiori reci pe șira spinării.

Fără să fie nevoie de opriri pentru realimentare cu combustibil, pilotul aterizâ la aproape opt seara, ora locală. Aeronava parcurse toată pista de ateriozare din Bariloche, întoarse, apoi se apropie de terminal. Munții cu vîrfurile acoperite de zăpadă se vedeau în depărtare, iar pădurile dese completau peisajul montan. Dirk coborî primul, urmat de Luke, iar Nick descinse ca ultimul turist, care avea agățată de gît o cameră foto.

Era destul de răcoare, deși nu se făcuse seară încă. Dirk se îndreptă hotărît spre un bărbat masiv, brunet, cu mustață, care începu și el să vină spre el cînd îl văzu.

Hector Fernandez lucra ca ghid turistic local și făcea numeroase alte servicii, iar din asta își plătea facturile și își întreținea familia. Omul de legătură al lui Flynn i-a ajutat să treacă de vamă și să se familiarizeze cu zona.

După cum spunea Luke, deja Flynn sosise în Bariloche și începuse să organizeze tabăra de bază. A închiriat un Chevrolet Tiggo, un SUV argentinian, precum și o cabană undeva pe lîngă Drumul Național 231, care ducea spre Villa La Angostura și Estancia Adelina. Era destul de evident că bărbatul era eficient, așa cum l-a descris Luke.

- Bun venit la Bariloche, *amigos*, zise Hector zîmbind larg.

Dirk îi strînse mîna, apoi făcu prezentările. Hector era

probabil binecunoscut în aeroport și știa pe cine să mituiască, fiindcă în zece minute au trecut de vameși, au ieșit din terminal și acum traversau parcarea. S-au urcat cu toții într-un Renault rablagit, fabricat în Argentina.

- Vă rog să-mi scuzați engleza proastă, zise Hector, după care le dădu cîteva informații despre oraș, într-un amestec inteligibil de spaniolă și engleză.

Se vedea după construcțiile din zonă că potențialul turistic contribuise din abundență la bunăstarea locurilor, asta după clădirile destul de înalte pentru birouri, dar și după casele elegante, unele construite pe coamele unor dealuri, printre străzi cu magazine elegante, ceainării, cafenele și restaurante.

Luke vorbea spaniola fluent, așa că el s-a așezat lîngă Hector. Pe drum acesta se opri la un local, de unde a cumpărat ceva de mîncare, un fel de plăcinte cu carne și brînză, numită empanadas. După aceste delicioase produse locale și cîte o cutie de Cola, băieții au început să se simtă mai bine, deși lipsa somnului era de asemenea un mare dezavantaj.

La un moment dat Luke îl rugă să oprească pe dreapta și-i spuse:

- Bine, Hector, ne-ai arătat împrejurimile și ne-ai hrănit cum trebuie, dar vrem să ne arăți și restul, pînă nu se înserează de tot.

- Señor, nu cred că e o idee prea bună, zise el, strîngînd volanul cu mîinile lui grăsuțe.

În cele din urmă, după insistențe prelungite, omul vră pe un drum care urca pe munte.

Se dovedise că trebuia să existe și un plan D, rezultat din planurile B și C, care s-au dovedit inutile.

- Bariloche este de fapt un oraș dublu, explica Luke. Ați

văzut partea de jos, un orăşel turistic, bogat, amplasat pe un lac, înconjurat de munţi cu creste înzăpezite. Oraşul de sus este cel locuit de oamenii săraci. Fără drumuri asfaltate, benzină, canalizare, spitale sau transport public.

Deja, pe măsură ce urcau, începeau să apară cocioabe sărăcăcioase, făcute din lemn şi resturi de metal, înşirate pe marginea drumului.

- Aici se încălzesc doar cu lemne, zise Luke. În fiecare an mor oameni intoxicaţi cu monoxid de carbon, de la focurile pe care le fac în sobe improvizate din tomberoane de gunoi.

- Parcă spuneai că nu ai fost pe aici, zise Dirk.

Luke ridică din umeri, asta însemnînd da sau nu.

Localnicii erau un amestec neomogen de argentinieni, şi imigranţi bolivieni sau chilieni.

Soarele apunea, moment în care ei şi-au amintit de fusul orar.

- Am văzut destul, ca să ne dăm seama ce se întîmplă prin zonă, îi spuse Luke lui Hector. Acum du-ne la cabană.

Hector dădu din cap. Au luat-o înapoi spre aeroport, apoi pe Route 237, spre nord pe 231, pe malul lacului, în direcţia Villa La Angostura.

După drumul care şerpuia, în timp ce urca muntele, au ajuns la cabană şi au parcat între un SUV argintiu, Chevrolet şi un Jeep prăfuit.

Cabana era construită din lemn şi piatră. Dinăuntru ieşi un brunet masiv, în blugi şi îmbrăcat într-un tricou verzui, cu pieptul plin de muşchi.

- El este Flynn, zise Luke, coborînd din maşină. Nick şi Dirk au coborît şi ei. Hector deschise portbagajul şi scoase de acolo genţile lor de voiaj.

- Señor Luke, aveţi numărul meu de telefon, *si*?

- Îl am, sigur, zise Luke. te vom suna, dacă avem nevoie de ceva.

Hector luă banii pe care i-a dat Luke.

- *Gracias*, señor, zise şoferul dolofan.

- Ţine minte, îl avertiză Dirk. Noi nu am fost niciodată aici.

- *Si, si*. Făcu semn cu mîna pe deasupra capului. *Vaya con Dios*, señores. Hector urcă în Renault-ul lui şi plecă.

- Crezi că Fernandez îşi va ţine gura? îl întrebă Dirk pe Luke.

- A fost plătit bine. Are o familie, pe care o vrea în viaţă. Cît timp nu este în pericol, nu va sufla o vorbă.

Apăru şi Morgan Flynn, care se prezentă. Au dat mîna toţi, apoi din cabană ieşi un alt bărbat.

- Emil Ramos, zise Flynn. Emil a crescut în zonă şi are multe contacte. El a făcut toate aranjamentele.

Dirk dădu mîna cu el.

- Cred că echipamentele voastre din avion au sosit deja, zise Ramos. Mai jos, pe drum este o fermă. Acolo vor fi lăsate. Merg să le aduc şi mă întorc.

- Vom avea nevoie şi de altceva, în afară de arme, zise Flynn. Un elicopter, spuse el, văzînd că Dirk îl priveşte întrebător. Dacă aveţi bani, Ramos are unul pregătit.

- Cine îl va pilota?

- Un telefon dăm şi pilotul vine imediat. Se numeşte Brandon Elliott. Vînătorul Nocturn din Armată. Unul mai bun ca el nu există.

- Ce face el aici?

- S-a certat cu comandantul lui. A plecat din armată şi a

ajuns aici lucrînd ca mercenar. Vrei să-l sun acum sau nu?

Dirk de-abia aştepta. Trebuia să o aducă pe Meg dintr-o regiune muntoasă, iar terenul accidentat va face dificilă călătoria. Cu elicopterul vor ajunge mai repede la aeroport, decît să străbată serpentinele din munţi.

- Păi sună-l, zise Dirk.

Flynn înţelese. Tipul era masiv, un pachet de muşchi, şi arătos pe deasupra. Dirk îşi zise că-l va ţine departe de Meg.

Meg. I se strînse inima. Se temea pentru Meg.

- Hai înăuntru, sugeră el. Să vedem cum stăm şi să pregătim următoarea mişcare.

Capitolul treizeci şi cinci

După amiaza trecea încet. Meg se străduise să mănînce din preparatele delicioase pe care le tot aduceau oamenii lui Gertsman. Midii şi caviar Beluga, cremă de brînză cu mucegai suedez, un preparat local cu cîrnat şi ardei iute, sos halibut cu sos de creveţi, precum şi Chateaubriand, fiecare fel stropit cu cîte un soi de vin franţuzesc.

Gertsman radia cînd văzu că se aduce desertul pe o tavă de argint.

- Prăjitură cu ciocolată Cherry Black Forest. Una din preferatele mele.

Meg se gîndea la peisajul montan, la Gretchen şi la bărbatul acesta cîndva blond, cu ochi albaştri. Poate că era în Germania. Sorbi cîteva înghiţituri de Gewürztraminer, vinul dulce, adus la desert, apoi îşi adună curajul şi întrebă:

- Aşadar, frumoasa dumitale reşedinţă se află în Germania?

- Mă tem că nu, draga mea. Aici sîntem în Argentina. Poate că îţi aminteşti de vizita făcută la Buenos Aires, acum cîţiva ani. Ai menţionat într-o publicaţie, *La Nacion* cît de mult ţi-a plăcut această ţară.

Meg derula filmul. Publicaţia din Buenos Aires îi luase un interviu după o şedinţă foto pentru La Belle. Dintre toate

locurile la care s-ar fi putut gîndi, America de Sud nu i-a venit niciodată în minte.

Dumnezeule, cum putea să o găsească cineva? Strînse şervetul aflat pe genunchi, ca să-şi ascundă groaza.

- Îmi amintesc, spuse ea cu un calm forţat, deşi vocile din minte urlau speriate. Cît am reuşit să văd din ţară mi-a plăcut enorm. Totuşi, amîndoi ştim că nu eram pregătită pentru o a doua vizită.

- Totuşi, iată-vă aici.

- Domnule Gertsman, am un fiu. Am responsabilităţi. Desigur, un bărbat cu intelectul dumneavoastră înţelege că trebuie să mă întorc în Seattle.

Gertsman nu mai părea deloc amabil, ba dimpotrivă, acum în ochii lui albaştri şi reci se citea uitătura unui prădător, care-şi urmăreşte victima.

- Există circumstanţe pe care nu le cunoaşteţi. Pentru moment veţi rămîne aici. Nu se atinse de farfuria cu desert, ci se ridică brusc. De acum încolo mi te vei adresa cu Herr Gertsman sau Otto. Ai înţeles?

Era clar că îl supărase. Îşi aminti cu cît sînge rece l-a ucis Raymond Neville pe Mickey Degan. Îşi imagina doar cît de feroce putea deveni un om puternic, aşa cum era Gertsman, dacă ea mai insista.

- Cum doriţi, Herr Gertsman. Zîmbi. Otto, spuse imediat. Puse şervetul pe masă şi se ridică. Poate că vom termina desertul mai tîrziu, după ce îmi vei arăta minunata ta casă.

Gertsman se mai relaxă.

- Ar fi o onoare pentru mine...Megan.

Ei i se uscă gura.Parcă îi simţea ochii aceia reci,

albaştri, mingiindu-i trupul. Clar că acest bărbat o dorea. Cît de departe va merge ca să o facă a lui? Cît de departe era ea dispusă să meargă, doar ca să-i facă pe plac?

Meg îşi reţinu lacrimile cu greu, arborînd un zîmbet fals, pe care şi-l dorea să pară sincer. Îl luă de braţ pe Otto Gertsman, iar el o conduse pe uşa dublă.

La cabană bărbaţii stăteau adunaţi în jurul unei mese de lemn. Nu era multă mobilă, ci doar o canapea, cîteva scaune, toate confecţionate manual, din lemn de pin. Exista şi o baie, un dormitor mai mic, o biucătărie unde se putea lua masa şi o sufragerie.

Dirk aruncă o privire spre panoplia adusă: o puşcă tactică, cu ţeava scurtă, o Beretta de 9 milimetri, o carabină HK A1, grenade cu capsă şi muniţie suficientă.

Nick, care stătea la cabană cu Emil, avea un Glock 45, în timp ce Dirk, Luke şi Flynn purtau echipamentul tactic şi aveau ochelari cu infraroşu, precum şi binocluri. Îşi trasaseră linii negre pe faţă, aveau fiecare un aparat de emisie, iar Dirk avea la el talefonul prin satelit.

Toată lumea ştia ce are de făcut şi poziţia unde va opera.

Dirk mai luă cu el o puşcă AR 15, apoi se uită la fiecare şi-i văzu concentraţi asupra misiunii.

- Bun, hai să terminăm odată.

Dirk ieşi primul. Era o noapte cu lună plină. În seara aceasta vor da o raită complexului, apoi vor reveni cu informaţiile, după care vor pune la punct detaliile misiunii. Mîine vor ataca şi o vor aduce pe Meg.

Dirk nu mai avea răbdare pînă a doua zi, dar urcă pe locul din dreapta. Flynn conducea, iar Luke era în spate. Mai

aveau cinci mile pînă la Estancia Adelina.

După ce au parcurs drumul plin de gropi, au parcat undeva la marginea pădurii. Vor merge pe jos mai departe, prin pădure, pînă la complex, de fapt azi doar pînă la zidul alb şi înalt care-l împrejmuia.

Locul i se părea cunoscut lui Dirk, fiindcă îl văzuse în fotografiile pe care le studiase în Seattle şi pe timpul zborului spre Bariloche. Era vorba de o casă în stil colonial, cu grădini şi fîntîni, un bazin de înot şi o cabană, toate elgante şi primitoare.

Era clar că oamenii lui Gertsman patrulau pe ziduri. Dirk le vedea mişcările cu ajutorul ochelarilor speciali.

- Se pare că va fi planul B, se auzi vocea lui Luke, prin aparatul său de recepţie.

- Am înţeles, zise Dirk.

- Confirm, zise Flynn.

Planul B nu era o veste prea bună. Locaţia era mai fortificată decît şi-au imaginat ei. Era aproape imposibil de pătruns.

Era clar că aveau nevoie să se deghizeze în uniformele gărzilor. Soldaţii lui Gertsman se tot plimbau pe porţi, precum şi în jurul casei principale.

Au făcut toate observaţiile privind numărul de oameni, schimbările de tură, arme şi tot ce le era de folos.

Gertsman era probabil sigur că zidurile casei sale erau de nepătruns. Dacă vor avea puţin noroc, mîine seară bărbatul va avea o surpriză de proporţii.

Deşi Meg susţinea că o doare capul cumplit imediat după cină – ceea ce nu era o minciună – Gertsman a insistat să-i prezinte casa lui opulentă şi terenul care o înconjura.

A dus-o prin grădinile cu vegetație tunsă special, cu tot felul de plante în ghivece și arbuști ornamentali înfloriți. Otto i-a arătat statuile lui grecești. Meg se străduia să păstreze aparențele unei conversații normale, deși urmărea cu coada ochiului toate mișcările soldaților care păzeau de sus, din turnurile înalte.

Gertsman îi arătă colecția de ouă Fabergé, precum și vioara Stardivarius, apoi cîteva tapiserii flamande și o vază antică a dinastiei Qing, care valora milioane.

- Mîine vreau să-ți arăt colecția mea de artă. Sînt sigur că vei recunoaște mulți artiști. Sînt renumiți.

Meg se străduia din ce în ce mai greu să zîmbească politicos. Gertsman o conduse apoi într-un apartament de la etaj.

- A fost o seară excelentă, draga mea. Aștept cu nerăbdare să mai urmeze și altele. Cu timpul, dacă lucrurile vor merge bine între noi, poate vom găsi o cale să-l aducem și pe micuțul tău în vizită de cîteva ori.

Oh, Doamne! se cutremură ea, la gîndul că bietul Charlie ar putea fi expus în fața unui om oribil ca Otto Gertsman. Chiar îi veni salivă în gură, de parcă ar fi stat să vomite. Gertsman nu aștepta nici un răspuns, ci se aplecă și își lipi delicat buzele de gura ei.

- Desigur, avem nevoie de timp, ca să ne cunoaștem. Mîine ne vom bucura de întreaga zi împreună, începînd cu micul dejun pe terasă. Jos avem și o sală de proiecție. Dețin o colecție de filme. După cină putem să urmărim ce vei alege.

Ea dădu din cap.

Gertsman avea deja pe buze un zîmbet malefic cînd îi șopti:

- Mîine seară mă aştept să fiu invitat în dormitorul tău, draga mea Megan. Vei avea ziua de mîine ca să te pregăteşti.

Groaza i se ghemui în suflet, ca un sloi de gheaţă. Meg începuse să se clatine pe picioare.

Otto îi luă mîna, remarcă tremuratul uşor şi depuse un sărut cast pe pielea fină.

- Somn uşor, draga mea. De-abia aştept să ne revedem mîine dimineaţă.

Otto deschise uşa, iar ea intră, cu paşi mărunţi. Uşa se închise în urma ei, apoi se auzi şi încuietoarea.

Trecură cîteva secunde, iar ochii o usturau deja. Avea gîtul uscat. Era prima dată cînd Meg nu s-a mai putut abţine şi a dat frîu liber unor suspine întrerupte de hohote de plîns. Lacrimile îi ardeau obrajii, fiindcă ele nu mai puteau fi stăvilite acum.

Cînd misiunea de recunoaştere a fost îndeplinită, au revenit toţi la cabană, conduşi de Morgan Flynn. Telefonul prin satelit sună la Dirk în buzunar.

- Reynolds.

- Ron Nolan. Am tot încercat să dau de tine. Gertsman ştie că eşti în Bariloche. Şi-a alertat oamenii şi dimineaţă o mută pe Meg. Habar n-am unde anume.

- De unde naiba ai numărul acesta? De unde ştiai că sîntem în Argentina?

- Nu am ştiut pînă nu am primit telefonul de la Interpol. Bănuiam totuşi că tu şi ticălosul de Brodie nu veţi fi rezonabili. Am numărul tău de la Ian.

- Continuă, zise Dirk străduindu-se să pară calm, apoi conectă pe speaker, ca să audă şi băieţii.

- După ce am plecat de la voi, am sunat la Interpol şi le-am spus că s-ar putea să vă băgaţi nasurile în treaba lor. Sînt de la FBI, Dirk. Nu aveam de ales. Vestea bună este că au decis să o trateze ca pe o operaţiune neagră. Interpolul nu ştie nimic de răfuiala ta cu Gertsman. Ei nu te cunosc şi nu ştiu de ce eşti în Argentina. Vestea proastă este că, dacă te bagi în nu ştiu ce belea, nu va exista nici o ambasadă americană sau consulat la care să apelezi. Eşti pe cont propriu acolo, cap-coadă.

- Da, am înţeles asta de la început. Cum de a aflat Gertsman?

- Are tot felul de relaţii, peste tot. În toată ţara. Aparatul vostru de zbor a stîrnit interesul cuiva. Aşa s-a aflat că venea de la Seattle, cu voi cu tot, aşa v-a văzut paşapoartele. Omul din interior de la Interpol ne-a spus că Gertsman a aflat de voi acum douăzeci de minute.

Dirk începuse să se teamă pentru Meg.

- Ar mai trebui să ştiu ceva?

- Mă tem că da. Tot de la Interpol am aflat că femeile pe care Gertsman le aduce în complexul lui hiper-bine păzit de obicei dispăreau ulterior.

Dirk se încordă brusc.

- Dacă vrei să acţionezi, ar fi bine să o faci repede. Noroc, prietene. Nolan închise.

Dirk nu făcu nici o mişcare cîteva secunde; nici măcar nu mai respira. Luke era pe locul din spate.

- Aşadar Gertsman o mută mîine pe Meg, zise Dirk. Sau o ucide. Luke scoase o înjurătură urîtă. Trebuie să ne mişcăm în noaptea asta, continuă Dirk.

Flynn dădea din cap.

- Nu sîntem pregătiți. Mai avem nevoie de timp.

- Nu mai avem nici un pic de timp, la naiba! Dirk simți mîna lui Luke pe umărul lui, ca să-l liniștească. Uite, ne pregătim pînă coborîm muntele. Azi sîntem la fel de pregătiți ca mîine. Ne trebuie doar elicopterul. Se uită spre Flynn. Crezi că poți să-l convingi pe Elliott să zboare?

- Nu știu. Voia să meargă în recunoaștere de-abia mîine, să vadă de unde poate să facă ridicarea.

- Poate să se descurce și cu imaginile din satelit, plus echipamentul pentru detectare nocturnă în infraroșu, zise Luke. Dacă este Vînătorul Nocturn, astea nu sînt noutăți pentru el.

Flynn înepu să cedeze.

- Bine, să vedem dacă putem să-l convingem pe Elliott. Deschise portiera și coborî din SUV. Dirk și Luke îl urmau. Flynn scoase mobilul și iniție apelul.

Treizeci de minute mai tîrziu situația era la fel de neclară, iar ei lucrau la planul C. Elliott era pe drum. Cu cele 150 de mile pe oră, elicopterul avea să ajungă curînd la locul de preluare.

Asta dacă Elliott va găsi așa ceva. Dirk ave încredere în el.

S-au decis să scoată avionul din Bariloche. Gertsman avea oameni acolo și putea să-i aștepte cu trupe, exact cînd se vor întoarce pentru îmbarcare. Așadar G6 va face un zbor de o sută de mile spre aeroportul El Tepual din Chile. În altă țară va fi mult mai în siguranță.

Vestea proastă era că elicopterul va trebui să zboare pe deasupra munților Anzi, acești monștri acoperiți de zăpadă,

chiar şi vara. Pilotul va trebui să navigheze printre strîmtori. Vremea rea putea fi o piedică, dar şi capacităţile aparatului de zbor însuşi.

Chiar cînd erau pe punctul să plece, Dirk i se adresă lui Luke, care era mai mult ca un frate pentru el.

- Înainte să plecăm, vreau să te rog ceva. Luke, tu trebuie să preiei comanda misiunii. Eşti cel mai în măsură să operezi. Luke era Delta, crema cremelor. Vrei să faci asta?

Dirk păru că se luminează la faţă imediat ce solicită ajutorul. Simţea că trebuia să facă acest lucru şi de aceea se calmă instantaneu.

Luke dădu din cap scurt, trase adînc aer în piept şi le spuse celorlalţi:

- În momentul acesta cu siguranţă planul C este cea mai bună opţiune. Mai am ceva: Nick, tu trebuie să urci în avion.

- Nici vorbă, zise acesta cu încăpăţînare. Aveţi un om în minus. Trebuie să vin cu voi.

- Avem nevoie de cineva la sol, care să ştie unde sîntem şi ce facem. Dacă planul C se duce naibii, tu eşti singura noastră şansă să ne scoţi pe toţi din văgăuna asta. Văzînd că Nick tot nu cedează, Luke zise în final: Nick, urcă în avion. Emil te va duce la aeroport. Nu e o sugestie, este un ordin.

Nimeni nu putea să se opună glasului oţelit al lui Luke. Nick aplecă uşor capul şi ieşi.

- Să mergem, zise Luke.

O oră mai tărziu Gertsman avea deja trei oameni mai puţin, graţie lui Flynn, care ocupase o poziţie de tragere excelentă pentru un lunetist, ascuns în munţi.

Dirk şi Luke erau deja pregătiţi să intre. Se pregăteau să ia cu asalt zidul.

Capitolul treizeci şi şase

Meg se trezi dintr-un somn adînc dar epuizant. Un zgomot a făcut-o să tresară. Privi spre uşă. Doar nu revenise Gertsman? Oare de asta a insistat Gretchen să se schimbe în cămaşa de noapte vaporoasă?

Nu vedea nimic, întunericul era absolut. Auzi iar un zgomot, mai aproape şi încremeni de frică. Se ridică în şezut şi simţi o mînă peste gură.

- Dirk sînt. Nu ţipa. Şoapta baritonală, atît de cunoscută îi umplu ochii de lacrimi. Meg se lipi de el, înlănţuindu-l de gît cu braţele.

- Ştiam că mă vei găsi, zise ea plîngînd. Ştiam că vei veni. Dar am...tot nu-mi vine să cred că eşti cu adevărat aici.

El o sărută cu patimă.

- Sînt aici, iubito. Plecăm acasă.

- Charlie este...

- Este bine. L-au luat bunicii la ei acasă.

- Cum aţi pătruns? Sînt soldaţi peste tot. Meg văzu că erau îmbrăcaţi în uniforme, exact ca acelea purtate de soldaţii care patrulau pe zid.

- Luke e jos. A dezactivat sistemul de alarmă. Să ne grăbim. Îi aruncă nişte haine pe pat. Uite, sînt de la unul mărunţel. Cred că-ţi vin bine. Repede, îmbracă-te.

Meg începu grăbită să-şi pună pantalonii, apoi tunica direct pe pielea goală.

- Aţi ajuns la timp, zise ea sărutîndu-l apăsat. Mîine seară spunea că vine în dormitorul meu.

- Nu ar fi contat oricum, zise el uşor tensionat. Voiam să ştii asta, dar mă bucur că eşti bine.

Se îmbrăcă şi cu vesta, apoi încălţă nişte ghete uzate, puţin cam prea mari pentru ea. Dirk îi puse pe cap o şapcă militară.

- Strînge-ţi părul tot sub caschetă, îi spuse el.

Ea îl ascultă, tot uimită de prezenţa lui aici. Bine că va scăpa de Otto Gertsman. Îşi trase şapca mai pe frunte.

- Eşti gata, iubito? zise el grăbit.

- Care este planul ? zise ea prompt.

- Ieşim împreună, facem stînga şi ne îndreptăm spre scările din spate. Apoi coborîm în bucătărie şi acolo ne va aştepta Luke.

O mai sărută o dată, apoi o conduse spre uşă. După doar cîţiva paşi uşa se deschise brusc şi apăru în prag Raymond Neville, cu arma îndreptată spre Dirk, urmat de un grup de bărbaţi înarmaţi. Otto Gertsman era şi el mai în spate.

Meg începuse să se clatine. Dirk o susţinu, dar rămase cu arma îndreptată spre Gertsman.

- Ei, domnule Reynolds, zise acesta, mi s-a spus că v-aţi dat seama unde a fost dusă draga noastră Megan şi că vă veţi aventura într-o operaţiune periculoasă de salvare. Aţi ajuns foarte rapid, recunosc. Sînt impresionat. Înţelegeţi că prezenţa dumneavoastră în casa mea îi va costa viaţa pe cîţiva oameni de-ai mei.

- Nu a fost vina lor, zise Dirk, ţinînd pistolul la fel de

sigur. A fost a dumneavoastră fiindcă ați luat ceva ce nu vă aparține.

Privirea șireată a lui Otto se mută pe Meg.

- Foarte curînd veți descoperi că doamna O'Brien este acum proprietatea mea și voi face orice doresc cu ea.

Dirk începuse să se enerveze.

Otto îi dădu scurt din cap o comandă lui Neville, dar continua să-i vorbească lui Dirk.

- Ar fi complet necivilizat și foarte murdar să vă ucid pe dumneavoastră și pe frumoasa doamnă într-un apartament atît de frumos, dar uneori trebuie să facem sacrificii. Dacă doriți să trăiască, lăsați arma jos.

Dirk trase concluzia, privindu-l pe Gertsman, că omul nu glumește. Era prea meticulos să-i omoare în reședința lui prețioasă, sau poate că doar se juca de-a șoarecele și pisica, trăgînd de timp, din plăcere.

Oricum, cu Luke în interiorul casei, mai exista o șansă să scape.

- Acum scoate-l și pe al doilea, zise Neville. Dirk scoase de la spate al doilea pistol. Acum împinge-le cu piciorul.

Neville o luă de braț pe Meg, care tresări la mișcarea neașteptată.

- Mergem? zise Otto.

Meg simțea arma lui Neville în coastă, așa că mergea în fața lui pe coridorul lung. Gertsman era aproape de ei. Toți știau că Dirk nu va acționa cît timp ea era în linia de tragere.

Totuși, Dirk avea mîinile libere. *Mare greșeală*, se gîndea ea. Era Șerif. Știa zece feluri în care să omoare cu brațele acelea puternice.

Ajunși la o scară în spirală, Gertsman o prinse de braț

şi o întoarse cu faţa spre el.

- Draga mea, arăţi surprinzător de atrăgătoare în uniformă. Mă excită doar gîndul că îţi voi smulge hainele de pe tine şi te voi pune în genunchi, cu spatele, purtînd doar şapca pe cap.

Dirk îşi înăbuşi un mîrîit.

- Jos este o cameră interesantă, continuă Gertsman. Este complet antifonată şi plină cu...obiecte interesante. Odată ce scăpăm de domnul Reynolds, mă voi bucura să-ţi demonstrez cum funcţionează cîteva dintre ele.

Meg suspină. Îi tremurau picioarele, dar trebuia să aibă încredere în Dirk. Deocamdată nu era momentul să acţioneze, dar fiind şi Luke prin preajmă, totul trebuia să fie bine calculat. Se străduí să fie cît mai concentrată, pentru eventualitatea neprevăzutului.

- Coboară mai departe, zise Neville, după ce au trecut de primul etaj, unde Meg surprinse cu coada ochiului sala aceea de proiecţie, menţionată de Otto. Drumul continuă apoi pe un coridor îngust, unde se deschise o uşă metalică, grea şi în faţa ochilor li se înfăţişa un tablou oribil.

Steagul nazist agăţat pe peretele din faţă, iar în încăpere se vedeau vitrine din sticlă, pline cu obiecte vechi, pistoale şi puşti, cuţite, căşti, uniforme negre SS, cu zvastici negre pe banderola roşie de pe braţ. Erau şi cîteva fotografii cu Adolf Hitler, însoţit de acelaşi bărbat.

Oricine ar fi fost acela, semăna izbitor cu Gertsman. Cineva din familie, poate tatăl său, sau cel mai probabil, bunicul.

- Speram că ne vom putea delecta cu aceste exponate împreună, zise Otto entuziasmat, dar acum este imposibil.

Arătă spre o vitrină unde erau expuse bice din piele, bîte de lemn, obiecte folosite de gardieni în lagăre.

- Desigur, mai sînt cîteva obiecte pe care le putem folosi şi acum cu plăcere.

Meg simţea că leşină de scîrbă, cînd realiză că Otto probabil folosea anumite articole pentru plăceri sexuale.

Oh, Doamne.

Gertsman îi ordonă lui Neville:

- Scapă de Reynolds. Femeia rămîne aici, cu mine. Am planuri cu ea. După ce voi termina, puteţi să faceţi ce vreţi cu ea.

Dirk se uită direct în ochii lui Meg, parcă spunîndu-i "*Mă voi întoarce*". Neville îl împinse spre hol, urmat de alţi doi bărbaţi înarmaţi.

Uşa metalică se închise în urma lor, ca o ghilotină în cădere, iar Meg îşi spuse o rugăciune pentru sine, una pentru Dirk, apoi se întoarse cu faţa spre Otto Gertsman.

Dirk mergea aparent liniştit, iar paşii lui răsunau pe podeaua cimentată. Raymond Neville era şaten astăzi, iar în urma lui veneau un soldat înalt şi blond, precum şi un argentinian brunet, la fel de impunător.

Se apropiau de o uşă care parcă ducea la subsol. Deci intenţionau să scape de el în afara casei, ca să nu facă mizerie, se gîndi Dirk. Cei trei mergeau în spatele lui cu armele îndreptate spre el. Neville avea un pistol.

- Deschide uşa, îi zise Neville unuia dintre ei.

Bărbaţii l-au depăşit pe Dirk, ca să execute ordinul. *Greşeală fatală*, se gîndea Dirk şi instantaneu l-a apucat pe blond de gît, a răsucit cu putere apoi i-a dat drumul să cadă. În acelaşi timp, a luat din zbor pistolul şi a tras rapid în pieptul

lui Raymond Neville.

Unul a căzut, mai erau doi.

Se lipi cu burta pe podea şi ţinti spre cel de-al treilea, doar că era prea tîrziu. Ecoul împuşcăturii făcu zidurile să se cutremure şi văzu o pată roşie înflorind pe pieptul bărbatului căzut deja. Altcineva trăsese focul decisiv.

- Interpol, spuse atunci bărbatul blond, ţinînd în mînă pistolul din ţeava căruia încă ieşea fum. Helmut Mueller. Trebuie să plecăm. Era omul Interpolului, infiltrat printre ei. Dirk se bucura enorm că-l vede.

- Mueller, îţi sînt dator cu viaţa. Amîndoi se îndreptau acum spre uşa metalică, de la capătul culoarului. Dirk îi luase pistolul din mînă lui Neville şi remarcă fabricaţia belgiană, armă preferată de forţele speciale britanice.

Se aştepta ca armata lui Gertsman să apară acum din toate părţile. Se uită spre bărbatul blond, care parcă îi citea gîndurile.

- Complet antifonat, zise Helmut. Tot etajul.

Dirk reînvie de bucurie. Brusc o uşă se deschise în dreapta lui şi Luke îşi făcu apriţia, cu pistolul spre tîmpla lui Mueller.

- Nu trage, zise Dirk. Este de la Interpol. E cu noi.

- Helmut Mueller, se prezentă bărbatul.

- Luke Brodie. Mă bucur că v-aţi decis să fiţi alături de noi.

Au plecat în fugă spre uşa metalică, iar Dirk se gîndea îngrozit la Meg, care trebuia îndepărtată imediat de Gertsman. Luke îl ajunse din urmă pe Dirk şi, văzîndu-l cît era de înfuriat, îl apucă strîns de umăr şi spuse:

- Calm şi încet. Trage aer în piept.

Luke avea dreptate. Dacă dădeau buzna, Meg putea fi omorîtă. Era bucuros acum că l-a lăsat pe Luke să preia controlul.

Amîndoi cu pistoalele în mîini, s-au poziționat fiecare de-o parte și de alta a ușii, iar Helmut îl acoperea pe Luke. Dirk încercă mînerul ușii și observă că era descuiat, așa că o deschise.

Intră mergînd ghemuit, iar Luke intră pe urmă, foarte atenți la orice mișcare din interior. Cu armele semiautomate pregătite, au avansat pînă ce Dirk se opri încremenit cînd o văzu pe Meg într-o parte, dezbrăcată pînă la brîu, tremurînd toată, cu șapca încă pe cap. Ținea cu ambele mîini pistolul lui Gertsman, îndreptat direct spre testiculele germanului.

Dirk se lumină la față. Luke schiță un zîmbet timid.

- Bravo, fetițo.

Dirk se îndreptă încet spre ea, puse pistolul în teacă și luă de pe jos tunica ei.

- Ușurel acum, zise el, luîndu-i din mînă Wealther-ul P38 al lui Otto, pe care-l puse în centura lui. O îmbrățișă. Gata, ești cu mine, iubito. S-a terminat. O simți că tremură. Te-ai descurcat minunat, iubito. Ești nemaipomenită.

- Da, Otto...zise Luke apropiindu-se de acesta, pe care-l lăsase să stea cu brațele ridicate. De data asta ai vrut să regulezi pe cine nu trebuie. Ai noroc că nu a apucat să tragă.

Meg își lipi fața de pieptul lui Dirk.

- Am crezut că v-au omorît.

El o înfășură cu tunica și făcu prezentările.

- El este Helmut Mueller. De la Interpol. A doborît unul dintre paznici. Neville e mort și el.

Helmut se apropie de Otto.

- Tu! urlă Otto spre blondul masiv. Familia ta a servit-o pe a mea ani de zile. Credeam că pot avea încredere în tine.

- Familia ta a plătit bine, iar familia mea trebuia să mănînce. V-au urît pe toţi, pentru ceea ce aţi reprezentat.

Gertsman îşi îndreptă mînia acum spre Dirk.

- Nu veţi ieşi de aici vii. Oamenii mei au ordine clare. Vă vor împuşca pe loc. Veţi fi morţi pînă să ajungeţi la zid.

- Atunci ar fi mai bine să-l împuşc aici, sugeră Luke, ridicînd pistolul.

- Nu. Mai bine îl luăm ostatic. Ieşim imediat, cu Gertsman în faţa noastră.

- Da, acesta era şi planul meu de rezervă, zise Luke. Gata, Otto, stai cu mîinile deasupra capului şi să mergem.

Otto nu se mişca. Dirk veni la el şi-i puse pistolul sub bărbie.

- Dacă ieşi acum, vei trăi. Helmut te va prelua şi ai noroc să scapi, dacă angajezi un avocat bun. Dacă nu ieşi, eşti mort.

Gertsman ştia că Dirk nu glumeşte, aşa că porni spre uşă.

Capitolul treizeci și șase

- Ține aproape de mine, zise Dirk, dar o simți pe Meg imediat în spatele lui.

Ajunși afară, trebuia neapărat să se știe că Gertsman era luat ostatic, deci nu trebuia împușcat, așa că Helmut dădu cîteva comenzi în germană, ca să-i lămurească pe oamenii lui sub acoperire. Luke repetă și el aceleași ordine în spaniolă, pentru oamenii veniți cu el.

Mesajul pentru oamenii lui Gertsman era clar: dacă nu-i lăsau să treacă, îl vor omorî chiar pe șeful lor.

Dirk înainta, ținînd-o pe Meg lipită de el, Luke era mai în față, îndemnîndu-l pe Gertsman să avanseze, iar Helmut era ultimul din alai și prefera să meargă cu spatele, ca să aibă o privire de ansamblu.

Pe zid erau soldați aliniați, cu armele gata de acțiune. Se uitau toți la grupul compact care se apropia de ieșire, dar nimeni nu făcea o mișcare. Au reușit să iasă pe poartă, apoi s-au îndreptat spre dealuri, spre pădure.

Dirk era foarte încordat, deși știa că acolo, undeva în întuneric, Morgan Flynn își stabilise ascunzătoarea de lunetist. Totul mergea perfect deocamdată, pînă ce Gertsman acționă. Brusc se împiedică, aplecîndu-se spre înainte, apoi urlă spre oamenii lui să tragă. Se dezlănțui infernul.

Toţi au pus mîinile pe arme şi au început să tragă.

Dirk a pus-o pe Meg la pămînt, protejînd-o cu propriul său trup şi aşa s-au tîrît anevoie spre copaci. Flynn îşi făcea treaba din depărtare, iar ţintele lui cădeau una după alta.

Dirk trăgea şi el, avînd gijă şi de Meg, Helmut înainta şi el din spate.

Dirk se întoarse şi-l zări pe Gertsman fugind spre poartă. După ce trase ultimul glonţ spre german, scoase alt pistol, un Walther şi începu să tragă spre Gertsman la picioare.

Dintr-o dată din direcţia dealurilor o răpăială puternică de M40 bine ţintită, ajunse exact spre Otto Gertsman, doborîndu-l la pămînt.

- Mai avem cîţiva paşi pînă la locul de preluare, îi spuse Luke prin radio lui Brandon Elliott, pilotul elicopterului. Pe urmele noastre sînt cel puţin zece oameni.

- Trebuie doar să ajungeţi aici. Am înţeles. Sînt pregătit, zise pilotul.

Nu mai aveau mult de mers pînă în coama dealului. Luke se uită spre Dirk, apoi o văzu şi pe Meg ţinînd aproape de el.

- Cum te simţi, dragă? o întrebă Luke pe Meg.

- Datorită vouă am ajuns pînă aici, zise ea. Reuşesc eu să merg pînă la capăt. Deja drumul devenise foarte abrupt, suprafeţe stîncoase întretăindu-se cu rădăcini de copaci dărîmaţi. O mulţime de brazi doborîţi şi pregătiţi pentru a fi preluaţi îngreunau accesul cu piciorul. Important era să nu fie văzuţi de cei de jos, care le veneau pe urme.

Luke auzi motorul elicopterului şi-i îmbărbătă:

- Îl aud. Hai că mai avem puţin.

Imediat au ieşit într-o zonă despădurită, unde au zărit elicopterul Sikorsky aşezat exact în mijlocul locului defrişat. Trebuia să fii un pilot al naibii de bun, ca să reuşeşti să aduci noaptea, în locul acesta strîmt ditamai helicopterul.

Rapid au alergat spre elicopter, doar ei trei, fiindcă Helmut avea oamenii lui care l-au îndepărtat de complex imediat ce i-a văzut pe ei scăpaţi. El cunoştea zona, avea contacte. Urma să se întîlnească la Bariloche cu colegii de la Interpol. Avea deja adunate date suficiente despre imperiul lui Otto Gertsman, încît să îl poată acuza.

În sfîrşit au urcat în elicopter, Luke copleşindu-l cu complimente pe pilot. Dirk nu urcase încă, fiindcă îi strîngea mîna lui Flynn pentru ajutorul substanţial. Acesta le făcu semn cu mîna, apoi dispăru în pădure.

Elliott a pornit imediat incursiunea dificilă printre vîrfurile înzăpezite, prin întuneric. Rafalele trase de armele automate se auziră brusc, de îndată ce au ieşit la loc despădurit. Oameni aliniaţi trăgeau în aer, spre ei.

- La naiba, zise Luke şi luă repede un AK-47, cu care începu şi el să tragă înspre atacatori. Dirk făcu la fel cu arma sa automată şi încet, dar sigur, elicopterul s-a îndepărtat de zona periculoasă, ridicîndu-se în aer, spre nori.

Sperau cu toţii că vor trece cu bine prin toate strîmtorile din Anzi şi că vor ajunge teferi la loc sigur.

Meg stătea pe banchetă, alături de Dirk. Simţea nevoia să-l aibă aproape, lipit de ea, simţea nevoia să fie protejată. Cum zgomotul făcut de motor şi de elice era prea puternic, cuvintele nu-şi aveau rost, însă se strîngeau de mînă şi se mai priveau din cînd în cînd, asigurîndu-se că totul este bine.

Meg se simțea groaznic, obosită și epuizată de urcușul anevoios, dar mai presus de toate, chinuită de amintirile cu Otto Gretsman. Bine că dragul ei Charlie era acasă, în siguranță. Se întorceau acasă.

Legănatul ușor al elicopterului o făcu să aţipească, dar la un moment dat simți că era ceva în neregulă cu zumzăitul motorului, care-și schimbase cadența. Se auzea parcă o întrerupere ușoară în torsul sălbatic al mecanismului.

Dirk se aplecă spre Luke , îi spuse ceva, apoi se apropie de ea și-i vorbi.

- Elicopterul a fost lovit de gloanțe cînd am decolat. Elliott caută un loc unde să aterizăm.

Unde să aterizeze, printre culmile colțuroase și înzăpezite?

- Nu, șopti ea pentru sine. Nu! Nu! Nu! Nu acum, cînd erau atît de aproape. Nu era de ajuns prin cîte a trecut? Nu le era de ajuns tuturor?

Se uită disperată spre întinderea albă de sub elicopter. Se auzeau deja sunete hodorogite, ca și cînd curînd motorul urma să cedeze.

- Am trecut de vîrf! strigă Dirk. Am trecut de granița cu Chile.

Nu o liniștea deloc aceste cuvinte, fiindcă nu vedea cum putea să-i ajute acest detaliu. Unde Dumnezeu puteau să aterizeze aici?

La un moment dat alarmele interne începură să țiuie, semnale luminoase roșii s-au aprins pe bord, dar și în carlingă, iar elicopterul părea că se rotește în jurul axei proprii. Meg intră în panică.

Cu eforturi supraomenești pilotul reuși să apropie

aparatul cît mai mult de sol, trecînd pe deasupra brazilor, tocmai ca aceştia să le camufleze căderea. O bufnitură puternică, apoi o detunătură care suna a explozie şi toţi căzură pe o suprafaţă rece, neprimitoare.

- Eşti rănită, iubito? o întreba Dirk, în timp ce o pipăia peste tot, să se asigure că totul e în regulă.

Cîteva zgîrieturi şi o lovitură la obraz, în rest totul părea întreg.

- Gata, scumpo, sîntem pe pămînt. Sîntem bine. Dirk sîngera şi el la tîmplă, dar se mişca bine.

- Luke şi pilotul? întrebă ea îngrijorată.

- Trebuie să-i scoatem de aici. Sînt răniţi. Mă tem să nu explodeze, dacă se scurge tot combustibilul.

- Te ajut eu să-i scoţi, zise Meg acum mai curajoasă. Îi scoase casca lui Elliott, iar Dirk verifică dacă respiră cum trebuie şi dacă este întreg. Îl trase apoi din scaun, ridicîndu-l pe umăr. Urmă o scurtă deplasare spre un loc mai îndepărtat de epavă.

Meg se ocupa de Luke. Avea ochii închişi şi genea de durere.

- Sînt Meg. Luke, sînt aici. Îi scoase casca. Mă auzi?

- Te aud...cred. Sînt bine...în parte. Unde e Dirk?

- Îl cară pe pilot. Eşti rănit grav?

- Cred că mi-am fracturat clavicula. Mă doare glezna. Sper că nu e fracturată.

- Poţi să ieşi? Sprijină-te pe mine. Hai că te ajut.

Îl ajută să se ridice din scaun şi să se retragă uşor din elicopter. Cînd Dirk venea spre ei, îl văzu că are o problemă la braţul drept.

- Ce este? E grav? îl întrebă ea.

- Cred că mi-am rupt cîteva coaste. Mă doare rău, dar voi supraviețui. Hai că toți sîntem zdruncinați. Elliott își pierde cunoștința cîteodată. Cred că s-a lovit la cap. Mă duc să iau stația radio din elicopter, dar și echipamentul de supraviețuire.

Meg merse să-l ajute cum putea, scoțînd din elicopter tot ce li s-a părut necesar pentru moment.

- Cred că Elliott a lansat semnalul de urgență chiar înainte să ne prăbușim, dar nu a primit răspuns, așa că nu știm dacă ne-a auzit cineva.

Meg se cutremură cînd privi vîrfurile înzăpezite, precum și pădurea care se întindea la doar cîteva sute de metri de ei. Se gîndea cît de neprimitoare puteau fi locurile acestea iarna. Ore cît de departe erau de orice urmă de cuvilizație?

Capitolul treizeci și opt

Dirk scoase din genți toate obiectele scoase din helicopter. Meg îl bandajase la cap, folosind trusa de prim ajutor.

- Avem printre altele corturi de o persoană, îi zise lui Meg. Avem şi sticle cu apă, cîteva batoane proteice speciale. Elliott avea un GPS şi nişte baterii în rucsacul lui. Are cu el şi un Glock de nouă milimetri. Se pare că nu ducem lipsă de armament. Poate găsim ceva să vînăm. Am găsit şi pături, plus o prelată mare.

Dirk se ocupă acum de Luke, căruia i-a imobilizat umărul şi i-a pus gheață la gleznă; deocamdată mai mult de atît nu se putea face.

- Staţia radio e la pămînt, zise Dirk. Nu ne ajută. Telefonul prin satelit s-a lovit. I s-a spart carcasa. Nu mai putem să-l folosim.

- Nick a plecat în Chile cu avionul. Va constata că s-a întîmplat ceva cu noi, văzînd că nu apărem la aeroport.

- Din păcate da, însă va începe să caute în Argentina, zise Luke.Se va gîndi că s-a întîmplat ceva în timpul operaţiunii.

- Nu putem să stăm şi să aşteptăm să fim găsiţi, mai ales cu rana de la cap a lui Elliott şi rezervele reduse. Trebuie să

ne aranjăm tabăra, să ridicăm corturile şi să ne pregătim de o noapte rece. Bine că Elliott s-a gîndit să ne lase aici, în zona asta, altfel nu am fi scăpat deasupra stîncilor.

- Da, e nemaipomenti că nu ne-am izbit de munte.

- Din păcate, vom îngheţa, dacă se stîrneşte vîntul, zise Dirk.

- După GPS-ul meu, ne aflăm la cincisprezece mile de un drum. Dacă Luke şi Elliott nu erau răniţi, ne-am fi putut deplasa pînă acolo.

Luke se ridică vitejeşte într-o mînă.

- Dacă-mi faceţi o cîrjă, eu o iau din loc imediat.

Dirk îl privi calm şi zîmbi.

- Luke, trebuie să rămîi aici, ca să ai grijă de Meg şi Elliott. Eu plec după ajutor. Stai de pază pînă mă voi întoarce eu.

- Adică ai încredere să-ţi laşi femeia cu mine?

- După ce am văzut ce i-a făcut lui Gertsman, iar tu nu eşti sută la sută întreg...da.

Luke rîse, iar Dirk era bucuros. Însemna că dacă are chef de glume, totul va fi bine.

- Hai să aranjăm puţin tabăra, apoi am plecat, spuse Dirk.

Pînă la prînz Dirk era gata de plecare. Elliott îşi revenise şi el, avea o durere de cap cumplită şi o stare de greaţă. Meg adunase nişte gheaţă, ca să i-o pună la cap, unde simţea durerea.

Au improvizat ceva din resturile elicei, ca să-i imobilizeze umărul lui Luke şi să-i susţină braţul la nouăzeci de grade. A insistat ca Dirk să-i confecţioneze o cîrjă, dintr-o ţeavă de aluminiu găsită prin elicopter.

Soarele era sus pe cer, iar ei au căutat şi au găsit două perechi de ochelari de soare. Dirk a ridicat primul cort şi a pregătit corturile de dormit. Pentru un foc de semnalizare nu aveau prea multe, dar au rupt nişte haine, le-au îmbibat în combustibil şi erau pregătiţi.

Dirk luă cu sine Glock-ul lui Elliott, fiindcă avea cele mai multe gloanţe neutilizate.

- Aş vrea să pot merge cu tine, îi zise Meg chiar cînd pornea la drum.

- Iubito, ghetele astea mari nu te-ar ajuta la mers şi oricum eşti obosită. M-ai ţine în loc, sincer.

- Ştiu, zise ea şi se lipi cu obrazul pe pieptul lui. Vreau să-ţi spun ceva...te iubesc. Tu nu trebuie să-mi răspunzi. Eu...

- Doamne, Meg, ce moment ţi-ai găsit pentru asta. O sărută pătimaş. Şi eu am multe să-ţi spun, dar nu aici. Nu acum. Mai tîrziu, cînd vom fi în siguranţă. Bine?

- Eu...am vrut doar să ştii.

- Şi eu te iubesc, dar....fir-ar. Aş fi vrut să fim altundeva. Într-un loc romantic, unde să-ţi pot spune asta cum trebuie.

- Mi-ai salvat viaţa. Nu există ceva mai romantic de atît.

- Da?

- Da.

- Mai avem multe de vorbit.

- Ştiu. Îl sărută şi ea. Te rog, ai grijă de tine. Nu vreau să te mai pierd.

Dirk ar fi vrut să-i spună că nimic nu l-ar împiedica să se întoarcă. Petrecuse luni de zile în munţii din Afganistan. Anzii erau mai înalţi, la fel de duri şi îndepărtaţi, dar ştia ce face. Trebuia să o ducă pe Meg acasă, nevătămată la copilul ei.

Un zgomot cunoscut îi atrase atenția. Era un elicopter. Sări în sus de bucurie. Meg începu să se agite și ea. Făcea semne cu mîinile. Elicopterul venea chiar spre ei.

- Ne-au văzut! strigă Meg în extaz. Ne dau roată!

Dirk văzu că era o navă de salvare, un B-429 roșu, care se așeză frumos pe zăpadă. Nick Brodie sări după ce se deschise ușa, urmat de doi paramedici, care s-au îndreptat spre locul unde stătea Elliott.

- Omule, cît mă bucur să te văd, îi zise Dirk lui Nick.

- Mie-mi spui.

Veni și Luke șchipătînd.

- Bucuros să-ți văd mutra acră, vere. Cum ne-ați găsit?

Nick zîmbi.

- Telefonul prin satelit. Sadie v-a tot urmărit, după coordoantele transmise de telefon. Văzînd că nu mai apare semnalul, de partea asta a Anzilor, iar voi nu ați ajuns la aeroport, m-am gîndit că aveți necazuri. Sadie a depistat locul ultimului semnal și am sunat echipa de căutare din Puerto Montt. E la șaptesprezece mile de aeroportul El Tepual.

- Ca de obicei, Luke a avut dreptate, zise Dirk. Bine că ai plecat cu avionul, în loc să vii cu noi în elicopter.

Echipa de paramedici s-au asigurat că Brandon Elliott este urcat la bord în siguranță, apoi s-au ocupat de Luke. Meg a refuzat să urce, motivînd că așteaptă să vină împreună cu Dirk și Nick, plus restul echipamentelor rămase cu ei.

Deja cînd cel de-al doilea grup a ajuns în siguranță pe aeroportul El tepual, Luke fusese bandajat, Elliott fusese internat într-un spital din zonă, iar Interpolul sunase la vamă, ca să le asigure trecerea fără probleme. Din nou îi erau datori lui Helmut Mueller.

Odată ajunşi la bordul elegantului G6, Dirk şi Meg şi-au ţinut strîns mîinile pînă au adormit, Meg cu capul pe umărul lui Dirk.

Capitolul treizeci și nouă

Meg era în sufragerie și se plimba agitată. Cînd avionul lor a aterizat pe Boeing Field, în Seattle era ora cinci dimineața; trecuseră șaisprezece ore de cînd au decolat din Chile.

Ron Nolan și alți doi agenți federali așteptau, împreună cu un agent de la Departamentul de Justiție, divizia din poliție care colaborează cu Interpolul. Agenții i-au luat pe toți direct din avion, în niște SUV-uri negre, cu geamuri fumurii, ducîndu-i la sediul FBI.

Megan a fost separată de bărbați și i s-au pus întrebări cîteva ore, după care a fost dată în grija tatălui ei, care a adus-o cu mașina la ei acasă. Era totuși îngrijorată pentru Dirk, Luke și Nick.

Charlie și mama ei o așteptau, micuțul sărindu-i în brațe. Părinții lui Meg nu i-au spus adevăratul motiv al lipsei ei, așa că el nu a părut deloc afectat.

În ziare nu apăruse nimic, deși ea lipsea de mai multe zile. Interpolul mai lucra și acum la cazul Gertsman și erau decișI să nu lase nici o informație să transpire, înainte ca ei să rezolve situația.

Jonathan a rămas în custodia poliției și nu putea ieși din închisoare pe cauțiune, din pricina implicațiilor internaționale

ale faptei sale.

Meg a sunat-o pe doamna Wills şi i-a spus că este teafără, apoi a rugat-o să nu vină a doua zi fiindcă vrea să stea mai mult cu părinţii ei.

Oare ce făceau băieţii? FBI-ul i-a arestat? Tatăl ei i-a spus că misiunea lor de salvare în Argentina nu a fost deloc bine primită şi că se puteau aştepta la repercusiuni. Tatăl ei avea o echipă de avocaţi foarte competenţi, care stăteau pregătiţi să intervină, pentru orice eventualitate.

Acum era după amiază, iar Meg se uitase la ceasul de pe polița şemineului de o sută de ori. Se anunţase ploaie, cerul era mohorît, la fel cum era şi starea ei de spirit.

- E timpul să te culci puţin, îi zise Meg lui Charlie.

- Unde este Dirk?

- Vine şi el mai tîrziu. Meg se ruga să fie aşa, dar se temea ca el să nu fie de fapt închis. Îl duse sus pe micuţ şi-l aşeză în pat.

Vorbiseră ore în şir despre aceste zile petrecute cu bunica şi cu bunicul, iar el nici nu realizase cît de aproape de moarte fusese mămica lui. Acum căscă, apoi închise ochii şi adormi.

Meg coborî în sufragerie şi începu să se plimbe spre bucătărie. Se simţea pierdută fără mobilul ei pierdut în dubiţa albă, cu care au ridicat-o răpitorii.

L-ar fi sunat de pe telefonul fix, dar se temea să facă asta,fiincă poate el era încă la FBI, unde i se puneau întrebări. La un moment dat auzi paşi pe veranda din spate. *Doamne, fă să fie Dirk*, se ruga ea.

Merse spre uşă şi aruncă o privire pe aleea din faţă,

unde văzu parcat Viper-ul galben al lui Dirk. Sări să deschidă ușa, apoi îl văzu și sări direct de gîtul lui.

- Bună, iubito, zise el strîngînd-o cu putere.

- Eram atît de îngrijorată. M-am temut să nu te aresteze.

- Ancheta continuă și de aceea nu au făcut anunțul public, fiindcă mai au de pus întrebări, însă cei de la Interpol au garantat pentru noi și se pare că sîntem în regulă.

- Slavă cerului, zise ea.

- Unde este Charlie?

- Tocmai l-am dus sus să doarmă.

- E bine?

- A fost minunat timpul petrecut la bunici. Mi-a tot povestit unde au fost, ce au mîncat. A obosit și s-a culcat.

- Înseamnă că va dormi puțin, zise el și o licărire pătimașă îi aprinse privirea. Știu că avem multe de vorbit, dar asta va mai aștepta. O împinse ușor de la ceafă și își lipi buzele de ale ei. Iubito, era cît pe ce să te pierd. Cînd am aflat că ai fost răpită, am înnebunit. Încercam să mă concentrez și să alung din minte tabloul oribil cu ceea ce ți se putea întîmpla. Doar că îmi era imposibil. După cîte s-au petrecut, simt nevoia să mă cufund în adîncul trupului tău. Simt nevoia să mă ascund acolo.

Meg nici nu mai aștepta și începu să-l sărute pătimaș.

- Și eu am nevoie de tine.

Dirk își strecură degetele prin părul ei, o acoperi cu sărutări fierbinți, apoi îi mîngîie sînii excitați și continuă să-i sărute. Meg îi simțea deja erecția puternică.

Ar fi putut să moară acolo de dorință. Meg dorea ca Dirk să o facă să simtă că trăiește din nou. Dirk o ridică, iar

ea își încolăci picioarele în jurul taliei lui; așa o duse în sufragerie și o lăsă ușor pe canapea. Meg se încinsese și ea. Nu se mai sfia deloc să facă dragoste în locul acela. Îi trase repede tricoul peste cap.

Mușchii lui sinuoși scoteau în evidență pieptul puternic. Ochii lui o ardeau de dorință, dar acum era doar un bărbat în misiune. În cîteva secunde el îi scoase sutienul și bluza, dintr-o mișcare. Apoi se lăsă în jos, ca să-i scoată și blugii, tot dintr-o mișcare.

Ea pipăi șlițul lui și reuși să-i tragă fermoarul, apoi Dirk se debarasă de pantaloni. Erecția lui eliberată aștepta momentul potrivit.

Meg simți un val de căldură prin tot corpul, iar între pulpe ceva fierbea în anticipație. El o cuprinse de talie, apoi se așeză pe canapea, se lungi și o trase deasupra lui, ca să-l încalece.

- Coastele tale, zise ea.

- Nu contează, șopti el, apoi începu să se ocupe de sînii cu sfîrcurile întărite, sărutîndu-i înfocat pe fiecare. Torentul plăcerii carnale o devasta în aceste clipe. Ea se sprijini pe ambele mîini și se lipi cu totul de trupul lui înfierbîntat. Îl sărută pe dragonul tatuat pe gît, iar Dirk se înfioră de plăcere. Cît de dragă îi era bărbăția lui și felul în care acest bărbat o făcea să răspundă cu o simplă atingere.

- Nu mai pot să aștept, șopti el.

- Nu mai avem nevoie de prezervativ, șopti ea. În spital mi-am făcut o injecție specială.

Atunci el o ridică încetișor, fixînd-o exact deasupra erecției și se afundă în miezul fierbinte, umed și primitor. Cu

un geamăt prelung o sărută, după care şopti tandru:

- Te iubesc atît de mult.

Dirk îşi continuă mişcările, apăsat, adînc şi insistent, pînă ce o simţi cum explodează.

Meg era a lui, fără îndoială, cu trup şi suflet. Meg exact lucrul acesta şi-l dorea.

Cîteva minute mai tîrziu stăteau amîndoi goi pe canapea, iar Dirk o mîngîia pe păr.

- Din păcate trebuie să ne îmbrăcăm, zise ea. Charlie ar putea apărea jos oricînd.

- Ştiu, spuse el calm.

- Aşa se întîmplă cînd ai copii.

Dirk se gîndi că era timpul să discute. S-au îmbrăcat rapid, apoi au rămas pe canapea. Dirk începuse să resimtă oboseala şi avea nevoie de somn, dar în momentele acestea trebuia să-şi păstreze concentrarea.

- Meg, adevărul e că nu ştiu nimic despre copii. Nici nu ştiu dacă merit să fiu tatăl lui Charlie.

- Charlie te iubeşte deja, spuse ea luându-l de mînă. Eu te iubesc şi eşti bărbatul cu care vreau să-mi cresc copilul. Un altul mai bun nu cunosc. Nu va fi mereu uşor. E nevoie de multă muncă.

Cuvintele ei îl încurajau să accepte această slujbă dificilă. O dorea pe Megan mai mult ca orice pe lumea aceasta, dar voia să fie sigur că totul va fi bine pentru amîndoi.

- Meg, dar cu slujba mea cum rămîne? Sînt gardă de corp. Ai văzut ce înseamnă asta.

- Da, am văzut că înseamnă să ajuţi oamenii. Te-am văzut cît eşti de bun. Munca ta e foarte importantă. M-ai salvat

pe mine, dar ai salvat şi alte femei cărora Gertsman le-ar fi putut face rău în viitor. Nu doresc să schimbi nimic din ce eşti.

- Chiar dacă ar fi aşa, spuse el, tot avem o problemă.

- Da? Care?

- Meg, cînd ai fost în turneu, te îmbrăcai cu rochiile acelea elegante. Acum îţi deschizi un butic cu îmbrăcăminte. Tatăl tău este membru cluburilor celebre din zonă. Vei merge la petreceri pretenţioase, te vei amesteca printre oamenii bogaţi. Meg, eu port jeanşi, nu costume Armani.

Meg îl privi cu multă dragoste şi înţelegere.

- Dacă eu te-aş ruga, ai purta unul? Adică, dacă ar fi vorba de ceva special şi ar trebui să mergem? Ţin minte cît de chipeş eşti în smoching. Şi ce sexi arătai la New Orleans. Te-ai mai îmbrăca aşa, dacă te-aş ruga?

Dirk deveni serios. *Oare chiar arăta sexi în smoching?*

- Dacă pui problema aşa, iubito. Da, aş face orice pentru tine.

Meg îl strînse în braţe.

- Te iubesc atît de mult.

- Aşadar...vrei să te căsătoreşti cu mine?

- Credeam că nu mai întrebi odată, spuse ea, apoi îl sărută pe faţă, pe buze, pe ochi, peste tot.

Dirk luă reacţia ei ca pe un răspuns afirmativ.

EPILOG

Trei luni mai tîrziu

Meg pregătise spaghetti şi aranjase masa în sufragerie. Îi aştepta pe Dirk şi pe Charlie să revină acasă. Dirk a mers să se tundă, obicei rar, dar a profitat ca să-l aranjeze puţin şi pe Charlie.

În bucătărie mirosea apetisant a sos de roşii şi carne de vită pregătită cu arome mediteraneene. Mai avea de pus la cuptor pîinea cu usturoi, exact cînd vor ajunge ei acasă. Val Brodie – care se căsătorise cu Ethan luna trecută – o învăţase pe Meg să gătească şi făcuse treabă bună. Dirk şi Charlie îi apreciau eforturile şi nici măcar nu era atît de dificil pe cît a crezut ea.

A deschis şi buticul cu haine şi îi plăcea foarte mult această activitate. Gătea destul de des, iar Dirk învăţase şi el să pregătească anumite feluri de mîncare. Terminase de refăcut casa de la lac, pe care au păstrat-o pentru weekenduri, ca pe un loc liniştit, unde se refugiau din oraş.

Multe s-au întîmplat de la răpire. Brandon Elliot fusese externat la cîteva zile după accident, iar acum era undeva prin America de Sud cu Morgan Flynn, într-o nouă aventură.

Jonathan era la închisoare, acuzat de conspiraţie la răpire şi deturnare de fonduri, colaborare la infracţiune şi încă vreo şase capete de acuzare. Venise cu o informaţie care a ajutat FBI-ul să-i prindă pe cei doi bărbaţi din dubiţă şi i s-a mai redus pedeapsa, dar tot trebuia să rămînă după gratii cîţiva ani buni.

Imperiul lui Gertsman fusese dărîmat; toţi acoliţii lui au fost prinşi şi închişi în Argentina. Interpolul a găsit suficiente dovezi la complexul lui. Helmut Mueller şi-a făcut treaba bine. Au fost găsite chiar şi canistre cu un lichid toxic pentru sistemul nervos, inventat de nazişti.

Meg încerca să şteargă amintirile urîte de atunci. Dacă nu era Dirk...

Tocmai auzi maşina lui parcînd în faţa casei. Se îndreptă spre uşă. Dirk intră, cu Charlie sus, pe umerii lui.

- Bună, iubito, scuze că am întîrziat.

- Nu-i nimic, dar...Văzîndu-i surîsul neastîmpărat de pe faţă, îl întrebă: bine, ce aţi mai făcut de data asta?

Charlie începu să dea din picioare.

- Dirk şi-a vîndut Viper-ul! strigă el rîzînd. Ne-am cumpărat o maşină nouă!

- Oh, nu, zise ea dezamăgită. Cum ai putut să o vinzi? Îmi plăcea atît de mult.

- Ştiu, iubito, dar nu era o maşină de familie. Îl puse jos pe Charlie şi o luă de mînă. Haide. Am cumpărat una mult mai practică.

- Şi maşina mea e practică, zise ea îmbufnată. Dar îmi plăcea Viper-ul.

Dirk rîdea şi o trăgea afară, după el. Cînd văzu maşina, Meg tresări. Un Porsche magnific, albastru-metalizat, cu patru uşi, stătea parcat pe alee.

- Patru sute douăzeci de cai putere, iubito. Prinde suta în mai puţin de şase secunde. Depăşeşte cu mult două sute patruzeci la oră. Are şi kilometri puţini.

Meg începu să rîdă.

- Ce?

- Ştiam eu că nu eşti pregătit pentru o maşină break.

- Am luat un preţ bun pe Viper şi pe Porsche am dat o sumă bunicică. Este model de anul trecut, dar are kilometri puţini la bord.

- Te iubesc, Dirk Reynolds, zise ea.

- Şi eu, completă Charlie.

Dirk îl luă pe micuţ şi-l urcă pe umerii săi, ca şi cînd ar fi fost tată de mulţi ani. O luă de mînă pe Meg.

- După ce ne-am tuns, eu şi Charlie am stat de vorbă. El crede că am aşteptat destul. Vrea să ne căsătorim.

Meg îşi simţi ochii umezi. Din ziua aceea, în sufragerie, subiectul nu a mai fost deschis.

- Asta vrea Charlie. Dar *tu* ce vrei, Dirk?

- Vreau să ne căsătorim mai mult ca orice pe lume.

Acum Meg chiar începuse să lăcrimeze. Cel mai sexi bărbat de pe planetă voia să o ia de soţie. Cel mai bun bărbat pe care-l cunoştea. Fericirea o ocolise prea mult timp pînă acum. Meg se uită lung spre cei doi bărbaţi care-i erau cei mai dragi pe lume.

- Şi eu vreau să ne căsătorim, şopti ea.
Dirk şi Charlie s-au privit zîmbind şi au bătut palma.

Sfîrşit